BEVERLY SOMMERS

Timpul și locul primei întâlniri

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Catherine stătea pe malul înalt, privind autostrada Motor de pe dealurile Cashmere, apoi în depărtare, spre cuvertura câmpiilor Canterbury, la poalele Alpilor Sudici.

Își dădu pe spate buclele negre… asta era libertatea. Ce sâmbătă glorioasă! Era bine pentru Skipper să alerge așa – un terier avea nevoie de mai mult exercițiu decât putea ea de obicei să-i ofere. Fusese un timp când în weekenduri pleca la vânătoare de porci mistreți, la poalele Alpilor, dar asta fusese înainte ca Stephen să moară și de la decesul fratelui ei, Catherine fusese mai legată ca oricând de casă și de grădină.

Deodată, Skipper prinse un iepure. Catherine își mușcă buza… era absurd, știa, să se consterneze, dar cumva, nu dorea să vadă nimic sfâșiat în bucăți, în dimineața aceea senină și aurie de toamnă, plină de bucuria vieții.

Strigă la Skipper să-i dea drumul, încercând să prevină dezastrul și se grăbi spre el, sperând că iepurele va reuși să ajungă la adăpost, într-unul din tufișuri. Ieși în calea lui Skipper; acesta sări brusc într-o parte exact în aceeași clipă când o făcu și ea și capul lui mare o lovi imediat sub genunchi.

Nu-și dădu seama cât de aproape era de marginea malului decât când se trezi azvârlită în aer, și apoi ateriză pe o movilă de răchită și ghimpi.

Se agăță cu disperare de tulpini, simți cum îi alunecă printre degete și se ghemui instinctiv, în timp ce căzu în mijlocul autostrăzii.

Își lovi șoldul de asfalt, conștientă de sunetul care-ți îngheța sângele al leziunilor proaspăt suferite și se încordă când auzi că o mașină tocmai se apropia. Deschise ochii să vadă capota la mai puțin de jumătate de metru de ea.

Se auzi o ușă trântită, în timp ce șoferul se năpusi jos din mașină și alergă lângă ea. Urmă o pauză, în care șoferul observă că evident nu fusese rănită serios, apoi vorbi:

– Ce naiba crezi că faci? De ce naiba ar vrea cineva să coboare de-a bușilea de pe un mal aflat la o cotitură? Ce n…

– Nu am coborât de-a bușilea… am căzut! Îmi pare îngrozitor de… În clipa aceea, Skipper ateriză practic peste ea, lătrând frenetic și lingându-i fața.

Catherinei nu-i mai rămăsese prea multă putere, dar îl împinse cât putu. Bărbatul luă câinele de grumaz, răsucindu-i-l, și-l alungă. Apoi, îl prinse mai bine, făcu un efort și deschise portiera cea mai apropiată și aruncă înăuntru câinele răzvrătit.

Întinse mâna și, fără prea multă blândețe, o ridică pe Catherine în picioare.

Ea începu din nou să-i spună că-i pare rău, dar el o întrerupse nerăbdător:

– Ăsta nu e loc de dat explicații. Dacă vine o altă mașină de după colț, sunt nouăzeci la sută șanse să se îngrămădească în noi, sau să ne calce. Urcă în mașină lângă câinele ăla blestemat și fă-l să-și țină gura!

Catherine se trezi în mașină, portiera se trânti și străinul furios fu la loc în fața volanului, pornind motorul.

Nu după mult, ajunseră la cumpăna de ape care despărțea Lyttelton Harbour de câmpie. În fața lor se deschidea o parcare

imensă și, în fața dealurilor, ținându-se mai degrabă precar, se afla o casă de odihnă din piatră, Sign of the Kiwi.

Bărbatul intră în parcare, opri motorul, coborî și se uită la ea.

– Până la urmă, ești rănită?… În afară de câteva vânătăi și zgârieturi?

– Nu, răspunse scurt Catherine.

Ușurarea lui se transformă în mânie.

– Presupun că-ți dai seama că te-aș fi putut omorî. Presupun că realizezi că aș fi putut derapa și plonja direct în apă! Arătă spre râu.

Catherine se scutură când privi în jos, la albia adâncă a acestuia. Sentimentul de vinovăție o înfurie și pe ea.

– Crezi că am făcut-o într-adins, de dragul distracției de a cădea de pe mal? Doar ți-am spus că m-a împins Skipper.

– Și cum a reușit câinele să te doboare?

– A prins un iepure și am încercat să-l salvez.

Uimirea de pe chipul necunoscutului era atât de absurdă, încât Catherine se grăbi să se justifice:

– Era numai unul micuț de tot!

El o privi exasperat.

– Orice pui de iepure crește și-și face o familie!

– Știu toată povestea despre obiceiurile care se cultivă precum iepurii! izbucni ea.

Se uită la ea, la fața ovală, trandafirie, la silueta subțire și mignonă, la părul negru care se ondula în jurul frunții delicate, la ochii albaștri ca marea, străjuiți de gene incredibil de lungi.

– De ce naiba s-ar pune o bondoacă de jumătate de metru, ca tine, cu un câine de dimensiunea unui om, ca terierul?

Catherine se înroși. Statura și delicatețea, în contrast cu personalitatea ei, fuseseră dintotdeauna punctul ei slab.

– Ideile mele sunt departe de ale unei bondoace de jumătate de metru! răspunse ea scurt.

Pentru întâia oară, adversarul ei zâmbi, un zâmbet care-i lumină chipul întunecat și colțuros, cu fălci pătrate și severe.

– În regulă. Să admitem că a fost genul de accident pe care nimieni nu l-ar fi putut prevedea. Lasă-mă să mă uit la cicatricele tale.

Atingerea lui era surprinzător de blândă. Aduse din mașină o trusă de prim-ajutor foarte bine dotată.

– Ești sigură că n-ai nici o rană sau vreo julitură urâtă pe corp? Nu te jena să-mi spui. Dacă ai, te duc la Christchurch, la un doctor.

Catherine scutură din cap.

– Nu. Am doar câteva vânătăi, atât. Mâinile sunt cel mai rău. Cred că nici măcar dresul nu mi s-a stricat. Își inspectă nepăsătoare picioarele. Nu, sunt în regulă. Presupun că ranița a atenuat șocul căderii. Nu mi-am lovit decât palmele și brațele. Le întinse spre el.

Bărbatul luă un tampon micuț și puțin peroxid.

– Pot să te curăț cu asta, sau pot să merg la Kiwi să văd dacă ne pot da niște apă caldă și dezinfectant.

– Oh, nu, asta e de-ajuns, sări ea. Nu vreau să mai explic nimănui.

– Degetul ăsta e cel mai afectat, spuse el, întorcându-i palma stângă. Poți să-ți scoți inelul fără să te doară prea rău?

Era un inel de logodnă cu trei diamante, foarte rafinat. Îl scoase crispându-se de durere și apoi se uită cu tristețe la el.

– Căderea nu l-a înfrumusețat deloc, și nu-l am decât de o lună. Își ridică privirea drept în ochii salvatorului ei.

Acesta inspectă inelul.

– Nu poți să strici realmente un diamant, desigur, dar trebuie să fi lovit cu el de o piatră; montura e puțin strivită. Mă mir că nu ți-ai fracturat degetul, din moment ce inelul s-a stricat în halul ăsta. Catherine vârî inelul în buzunarul de la piept al sacoului ei și înghesui deasupra o batistă, pentru mai multă siguranță.

Îi bandajă eficient tăieturile; Catherine simțea că va fi bucuroasă când va termina. Toate astea o îndatorau și mai mult față de el, și era evident că nu punea prea mult preț pe inteligența ei și, desigur, delicatețea ei de bibelou chinezesc n-o ajuta cu nimic să-i schimbe părerea. O scotea din minți.

– Noroc că am penseta cu mine, spuse el, scoțând-o din trusa medicală.

– Pensetă? De ce?

– Pentru așchiile de răchită. Mă tem că va fi destul de dureros.

Catherine își trase mâna.

– Pot să mai aștepte, spuse ea. Le scot diseară, când ajung acasă. Nu vreau să te mai rețin.

– Le scoatem acum, o contrazise el, pe un încrezător ton autoritar. Altfel, pot să supureze.

– Nu vreau s-o faci. Îți irosești timpul cu mine.

– Le scot. Sunt expert în scosul așchiilor.

– Ești doctor?

– Nu.

Fără îndoială, fu dureros, dar în câteva minute, terminară.

– Mulțumesc, spuse Catherine. Acum, o să-mi iau câinele neascultător și o să plec.

Străinul o privi încruntat. Nu tresărise nici măcar o dată când îi scosese așchiile, dar pălise de tot.

– Cred că ți-ar prinde bine un ceai, spus el, cu o voce neașteptat de blândă.

– Am ceai în termos și am și un pachet cu mâncare, se grăbi ea să-l lămurească. Am să le servesc pe drum spre Governor's Bay, mulțumesc. De asemenea, și pentru primul ajutor. Ai fost foarte amabil. Și trebuie să spun că ai frânat magnific când am căzut. Întinse mâna spre portieră, întorcându-se cu spatele la el.

El râse și întinse o mână restrictivă.

– Nu mă îndoiesc că odată ai avut ceai la tine… dar nu și acum. Ai spus că ranița a amortizat șocul căderii, nu? Atinse ușor bagajul de mână și un clinchet slab îl răsplăti.

Catherine știa că se spărsese probabil iremediabil, dar în momentul acela nu-și dorea decât să plece.

– O să-mi iau o băutură răcoritoare de la o benzinărie din drum. Sandvișurile trebuie să fie în regulă, chiar dacă s-au strivit puțin, iar pentru Skipper am niște cârnăciori reci.

– Poți să-i dai și sandvișurile, spuse omul măsliniu, deschizând cu nepăsare ranița. Scoase sandvișurile, le aranjă pe o bucată de hârtie și le așeză pe bancheta din spate. Poftim, bătrâne. Nu lipsim mult.

Coborî din mașină, îi deschise portiera Catherinei și, înainte să aibă timp să-l refuze, o ajută să se dea jos.

Exasperată, se uită la el.

– Ești foarte… Se opri.

– Hai, spune-o… Nu cred în oamenii care-și fac complexe din cauza reprimării!

– Ești foarte autoritar, încheie ea, scoasă din minți.

– Așa e, spuse el glacial. Așa că ai face bine să fii rezonabilă și să vii cu mine să luăm o masă cum se cuvine.

Catherine își privi, lamentându-se, hainele.

– Va trebui să mă curăț.

– E doar o sală de mese pentru excursioniști. Îmi imaginez că majoritatea sunt în blugi sau în pantaloni scurți.

Găsiră o masă în sala cu pereți din piatră, decorați cu afișe și trofee de vânătoare, alături de o fereastră care dădea spre apa albăstruie ce scălda dealurile de vizavi.

– Masa mea preferată, spuse Catherine, începând flecăreala.

– Vii des aici?

Ea încuviință din cap.

– Dar presupun că nu se întâmplă prea des să vii neînsoțită. Dădu din cap spre degetul bandajat de pe care-și scosese inelul.

– De cele mai multe ori vin singură, recunoscu ea. De obicei, logodnicul meu e ocupat sâmbăta cu sportul. Catherine adăugă, în timp ce chelnerița le aduse supa: și vroiam în mod special o zi liberă, în care să nu fac nimic, doar să mă plimb, pentru că mă așteaptă o săptămână crucială. Una în legătură cu care am presimțiri rele.

Spâncenele lui ridicate, bine conturate, adresau o întrebare.

– Sunt secretară la St. Enoch, liceul din valea de sub Cashmere… Kahikatea Valley. De luni, avem un nou director. Ani buni, am avut un

rector excepțional, dar s-a pensionat acum un an. A urmat un dezastru. Nu puteam găsi pe cineva mai diferit de el decât cel care i-a urmat. Avea cea mai ciudată noțiune despre disciplină. Unul din oamenii aceia care suferă de prea multă psihologie. Lucrurile au scăpat de sub control, și în cele din urmă, totul a explodat. Acum, vine tipul ăsta să îndrepte lucrurile. N-o să fie ușor nici pentru el, nici pentru noi. Suntem toți nervoși. Anul trecut, am avut destul de puțini profesori – unii dintre cei mai în vârstă n-au putut ține pasul cu noul regim. Cred că ar fi trebuit să rămână. Cei noi s-ar putea să nu-l placă pe cel care va prelua conducerea. Fără îndoială, au mai puțin succes cu elevii, decât profesorii anteriori. Totuși, am auzit că noul director nu va permite haosul, așa că liceul se va pune din nou pe picioare. Sper că va fi așa, întotdeauna a reprezentat idelurile înalte ale Christchurchului. Directorul pe care l-am avut anul trecut nu era deloc interesat de sporturi și liceul a avut de suferit. Lucrul în echipă a devenit mai puțin important. Dar tuturor ne este teamă de cel care va veni. Comisia de conducere a ajuns probabil în cealaltă extremă și a angajat vreun partizan temut al disciplinei. Presimțim că deasupra noastră va plana un nor de neplăceri. Ar putea foarte ușor fi de părere că e mai simplu s-o ia de la capăt cu un nou personal. Nu e prea greu să spui: „oh, întotdeauna s-a procedat așa".

Bărbatul își ridică furculița și cuțitul și atacă friptura și budinca Yorkshire. Se uită la Catherine și spuse:

– Dar dacă e un om corect, și majoritatea partizanilor disciplinei sunt, va pune rapid lucrurile în ordine. Desigur că nici celuilalt nu i-a fost ușor să preia conducerea după un rector atât de popular. Poate că nu e atât de vinovat cum crezi. Dacă cel vechi a fost acolo atât de mult, a putut face orice schimbare a dorit și a fost acceptată pur și simplu, acolo unde ar fi fost privite cu ochi răi dacă ar fi fost propuse de succesorul lui. Așa funcționează lucrurile și în afaceri.

– Eram pregătiți s-o recunoaștem, dar aproape ni s-au frânt inimile când am văzut că standardele vechi ale instituției au decăzut într-atât…

când importanța acordată sportului a scăzut atât încât băieții au fost nevoiți să găsească alte căi de a-și elibera spiritele animalice și când numărul necazurilor în care s-au implicat a devenit alarmant.

– Așa evoluează, încuviință el. Oricum, nu putea fi prea simplu nici cu angajații. Ciudat, dar oamenii aproape simt că sunt neloiali dacă sprijină pe altcineva, cu aceeași inimă plină cum au procedat și cu predecesorul său. În vreme ce, dacă fostul conducător le-a inoculat cele mai bune principii, ar trebui să-și dea seama că loialitatea față de școală sau față de organizație e cea care contează, și nu loialitatea față de o persoană.

– Se pare că te-ai hotărât că ne-am făcut vinovați de… ei bine – sabotaj din partea personalului, spuse Catherine înțepată. Te asigur că n-a fost așa.

– N-am hotărât nimic, ți-am arătat doar că fiecare situație are două versiuni. E logic.

– Cred că ai dreptate, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Aș vrea ca noul director să fie de aceeași părere. Așa, nu s-ar duce în cealaltă extremă și n-ar fi prea aspru cu băieții. O clipă, păru îndârjită. Ar face bine să nu fie!

Bărbatul de lângă ea începu spontan să râdă.

– Vrei să spui că dacă va fi aspru cu băieții, va avea de-a face cu tine? Chicoti. Arăți exact ca o găină pricăjită, gata să se bată cu un curcan! Probabil că abia ai ieșit de pe băncile școlii!

– Am douăzeci și trei de ani! Ochii ei albaștri aruncau flăcări. Nu șaptesprezece!

O privi cu gravitate peste masă, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Apoi, spuse pe neașteptate:

– Îmi cer scuze, dar pari foarte tânără. Ești matură.

Catherine roși, încântată. De ce trebuia să fie copleșită de plăcere, doar pentru că un străin o considerase dincolo de vârsta adolescenței? Adevărul era că se săturase să fie luată drept o puștoaică. Chiar și Ken,

în cele mai tandre momente ale lui, îi spunea „petite“. La ce se gândea?… Chiar și Ken! Un alt sentiment ciudat… vinovăție. Era timpul să-și ia rămas-bun.

Se ridică, însoțitorul ei urmându-i imediat exemplul. Avea umeri lați, dar nu era exagerat de înalt, creând impresia unei forțe comprimate.

– Trebuie să plec. Zâmbi. A fost foarte drăguț din partea ta să iei masa cu mine, după ce te-am speriat. Mi-a făcut mare plăcere, dar acum mi-am revenit. În afară de asta, Skipper o să devină agitat.

Traversară terasa și coborâră scările.

– Unde te duci acum? o întrebă el.

– Mă mai plimb puțin prin parc și apoi mă duc acasă.

Urmă o scurtă pauză. Apoi, străinul spuse:

– Cred că o să descoperi toate pășunile și toate vânătăile, dacă mergi pe jos. Lasă-mă să te duc eu. Aș vrea să văd și eu parcul. Nu l-am văzut niciodată. Zâmbi. Îmi imaginez că Skipper ar fi un însoțitor la fel de bun ca o mătușă în vârstă, dar mult mai protector.

Catherine realiză dintr-o dată că, deși era o regulă să nu accepte drumuri cu mașina cu străinii, cu bărbatul acesta ar fi mers, chiar și fără compania lui Skipper.

Din moment ce nu aveau trecut sau prieteni comuni sau pasiuni despre care să vorbească pe drum, discutară, inevitabil, despre liceu.

Coborâră să vadă valea care se deschidea la picioarele lor. Un râu îngust alerga din viroagele din dealuri, udând verdeața fertilă și copacii încântători, minusculi în depărtare. Era și o clădire magnifică, în tradiționalul stil pietruit, înconjurată de costisitoare terenuri de joacă.

– Ce așezare! spuse bărbatul.

– Poți înțelege lesne de ce vrem să fie așa cum era odată, să reprezinte emblema lucrurilor de calitate… permanente. Ceva ce să marcheze definitiv viețile băieților. Păcat că bărbatul ăsta nu e căsătorit.

– Crezi că e de dorit ca directorul să fie căsătorit?

– Da. Are treizeci și cinci de ani, cred; la vârsta asta, ar fi trebuit să fie deja însurat. Asta a fost una din probleme, data trecută. Dacă directorul de anul trecut ar fi fost căsătorit, și ar fi avut la rândul lui doi flăcăi ștrengari, poate că ideile lui despre disciplină ar fi fost mai sănătoase. În afară de asta, e mai bine pentru școală, dacă are o soție. O femeie mămoasă, care să le ofere părinților ospitalitate și să-i asigure că-i știe absolut pe toți băieții și că va fi cu ochii pe ei. Nimeni, spuse ea cu toată convingerea, nu înțelege copiii mai bine decât un părinte, indiferent câtă experiență ar avea. Orice celibatar are un dezavantaj, ca director de școală.

Buzele lui se strânseră, însă Catherine nu observă.

– Desigur, bărbatul ăsta poate avea planuri de căsătorie.

– Sper din toată inima.

– Vorbești de parcă ai fi o bătrână înțeleaptă… ai zice că ai copii!

– În ultimii patru ani, am avut grijă de un copil. Nepoțica mea. Are unsprezece ani. Fiica fratelui meu. Stephen a murit când ea avea doar trei ani.

– Nu are mamă? Bărbatul îi aruncă o privire.

– Mama ei l-a părăsit pe fratele meu… pentru un alt bărbat, un an înainte de moartea lui, șopti ea. De atunci, fratele meu și-a pierdut dorința de a trăi. Dar pentru asta, ar fi luptat. Cu medicamentele moderne, ar fi putut depăși boala, dacă nu i-ar fi cedat inima.

– Pot să înțeleg că lucrurile pot să nu mai funcționeze într-un cuplu. Dar nu pot să înțeleg o mamă care-și părăsește copilul, nici un tată care-și abandonează copilul. Nu e de mirare că-ți displace să fii luată drept o adolescentă neexperimentată, când crești un copil de patru ani.

Urcară în mașină și coborâră pe autostrada dinspre port.

În Sumner, luară ceaiul la o cafenea cu vedere spre Pacific și tocmai se pregăteau să plece, când intrară câteva persoane.

Catherine îl auzi pe bărbatul de lângă ea exclamând sufocat. Își dădu seama că nu era prea încântat. Tocmai îi trăgea scaunul. Se aplecă spre ea și-i șopti:

– Tocmai au intrat niște cunoștințe. Spune-mi numele tău… va trebui să te prezint. În afară de asta, ar fi mai bine să-ți spun…

Dar nu avu timp. Catherine îi spuse cu voce joasă „Catherine Gordon", și oamenii fură lângă ei.

– Hugh! Spuse femeia bine îngrijită, elegant îmbrăcată. Am auzit că weekendul ăsta vii în Christchurch, dar ne-am gândit să-ți lăsăm o săptămână-două să te acomodezi, înainte să te sunăm.

Soțul ei interveni, evident la fel de bucuros să-l întâlnească.

– Am fost foarte încântați să auzim că vii. Alastair e elev la liceu. Abia a început, semestrul ăsta.

Catherine scoase un geamăt slab, imediat controlat. Capul i se învârtea… oh, da… Hugh! Hugh Alexander Murdoch, noul director de la St. Enoch.

Ochii lui Hugh Murdoch o fixară, cerându-i, pentru binele școlii, să facă onorabil față situației.

– Dacă fiul vostru e la liceu, poate că o știți deja pe domnișoara Gordon, secretara mea. Domnișoară Gordon, doamna și domnul Duncan.

Semestrul acesta fuseseră foarte puține activități sociale, toamna nu erau niciodată prea multe evenimente, dar deși Catherine nu-i întâlnise niciodată, era obișnuită să stea de vorbă cu părinții, așa că păru chiar detașată.

După ce discutară despre nimicuri, scăpară, coborâră în tăcere scările cafenelei și se îndreptară spre mașină. Până și aerul era încărcat de animozitate.

Directorul sparse primul gheața. În timp ce ieșeau din Sumner, pe sub stâncile sălbatice, spuse râzând:

– Vor crede că ne cunoaștem dinainte.

– Nu mi se pare deloc amuzant, spuse Catherine, pe un ton glacial.

– Parcă ai fi regina Victoria… în unul din momentele ei „nu suntem amuzată“! N-ai nici un pic de simț al umorului? Ultimele cuvinte fură rostite cu o notă de dispreț, care o irită la culme pe Catherine. Nimănui nu-i plăcea să i se pună la îndoială simțul umorului.

– Nu cred că umorul are vreo legătură, spuse ea. E o chestiune de bun-simț… și de onoare. Mi-am slobozit gura despre St. Enoch.

Ar fi trebuit să fie stânjenit, defensiv, să-și ceară scuze. Dar nu. Râse din nou.

– Era o ocazie prea bună s-o ratez, domnișoară Gordon. Trimisă de sus. Știu că vin într-o situație încâlcită și că, în mod normal, mi-ar lua mult să aflu cum funcționează lucrurile. Nu ai spus nimic să mă demoralizeze. Mi-ai fost de mare ajutor. Chicoti. Catherine își mușcă buza. Ba chiar mi-ai dat și un sfat prietenesc… să mă căsătoresc cât mai curând posibil!

– Nu e adevărat! spuse Catherine, îndârjită.

– Nu cu atâtea cuvinte, acceptă el, dar am reținut care sunt cerințele pentru soția perfectă a unui director… consolatoare, mămoasă, să-i cunoască pe toți băieții, nu, domnișoară Gordon?

Scandalizata domnișoară Gordon nu-i răspunse. Îi aruncă o privire. Stătea înțepată, cu obrajii îmbujorați, încercând să pară nepăsătoare la tachinăria lui și la faptul că Skipper îi respira, afectuos, în ceafă. Mâna lui Hugh lăsă o clipă volanul și-o bătu ușor pe a ei.

– Nu mai pune așa la inimă. Nimic din ce ai spus n-a fost deplasat. Mi s-a părut interesant să mă întâlnesc realmente pe picior de egalitate cu un membru al personalului meu. Nu intenționam să-ți spun decât în clipa în care te lăsam acasă.

– Mă bucur, spuse Catherine, pe un ton din care bucuria lipsea cu desăvârșire, că măcar n-aveai de gând să mă lași să descopăr singură, la ședința de luni dimineață.

Hugh Murdoch rezistă provocării. Evident, se așteptase să-l creadă pe cuvânt că avusese de gând să-i spună.

– Asiști și tu la consiliu? întrebă el, surprins.

– Da. Vechiului director îi plăcea. Și mie îmi place, dă tonul pentru ziua în curs. Desigur, dacă preferi să-mi încep îndatoririle de secretară la nouă fix, așa voi face.

Știa că tonul ei era provocator, că era exact genul de atitudine pe care spera să nu fie nevoit s-o combată, dar el o ignoră din nou.

– Sunt întru totul de acord, spuse el.

Catherine se simțea dezarmată.

– Aici locuiesc, spuse ea, și opriră. Catherine puse mâna pe mânerul portierei și se uită la el. Cred că ar fi foarte înțelept, domnule director, dacă restul personalului n-ar ști că te-am întâlnit… așa. Luni dimineața, ne vom întâlni ca doi străini.

Hugh arăta încă amuzat, un amuzament care o călca pe nervi.

– „Un Daniel veni la judecată!“ o ironiză el. „Oh, tânăr și înțelept judecător!“ ne vom întâlni ca doi străini, domnișoară Gordon.

Urmată de Skipper, Catherine străbătu cărarea fără să privească înapoi.

Capitolul 2

Mergând înțepată pe cărare, Catherine decise că atitudinea ei față de viitorul director va fi distantă și rece. Își va face treaba, așa cum o făcuse întotdeauna, cu eficiență, fără să se uite la ceas.

Oricum, munca la un liceu de băieți era oarecum diferită față de o slujbă obișnuită, de la nouă la șaptesprezece. Existaseră situații când apăruseră urgențe de personal, și Catherine fusese întotdeauna gata să dea o mână de ajutor. Urmase chiar și un curs de acordare a primului ajutor, astfel ca, dacă asistenta nu-și mai vedea capul de treabă cu epidemiile de pojar sau de vărsat de vânt și toate celelalte boli care se răspândeau rapid, Catherine să se poată ocupa de tăieturile și juliturile minore care erau la ordinea zilei. Se identificase cu viața liceului.

Poate că era firesc – Stephen fusese profesor la liceu și-l vizitase acolo adesea, chiar înainte să termine ea însăși școala. Fiindcă își asumase responsabilitatea pentru Beth, ar fi putut să-i fie mai greu să ofere liceului timpul suplimentar pe care adesea îl necesita, dar celălalt frate al ei, Gavin, construise o anexă la casa lui și făcuse acolo un apartament cu trei camere pentru ea și Beth. Soția lui Gavin, Cecily, era acasă pentru Beth, când fetița se întorcea de la școală.

Era un aranjament ideal – favorurile erau împărțite. Cum Gavin era comerciant ambulat și călătorea foarte mult, Cecily ura să rămână singură acasă.

Catherine îi desfăcu lesa lui Skipper, intră în casă și se hotărî că o baie fierbinte era perfectă înainte să-i pregătească masa lui Kenneth. Va fi plăcut ca măcar o dată să ia masa singuri, fără flecăreala lui Beth. Nu că ar fi deranjat-o personal, doar că uneori avea senzația stânjenitoare că pe iubitul ei îl cam obosea.

Destul de firesc, presupuse ea, scuzându-l repede în gând, căci, la urma urmelor, Kenneth își petrecea toată ziua la școală, cu băieții. Weekendul ăsta, Beth era plecată cu nașa ei, Megan Richards – o ieșire care avea să le priască amândurora.

Catherine se relaxă în baie și-și alese cu grijă rochia. Va fi o masă ușoară – prânzul îl luau la liceu.

Îmbrăcă o rochie albastră, apoi se examină critic în oglindă. Cu siguranță, era încântătoare și-și justifica prețul. Era perfectă s-o poarte la Timaru, când ea și Kenneth se vor duce să petreacă un weekend cu mama lui.

Soarele abia apunea, însă trase perdelele și luă chibriturile. Era o romantică incurabilă, presupunea, dar se bucura că era suficient de întuneric încât lumânările de pe masă să fie justificate. Auzi pașii lui Kenneth. În clipa următoare, o strânse în brațe, apoi o îndepărtă puțin în timp ce o privi atent. Ochii îi rămaseră fixați pe fața ei.

Încă nu-i venea să creadă… Kenneth Batridge, profesorul de sport și rugbistul de la All Black, se îndrăgostise de ea. Era un basm care devenise realitate. Îi urmărise activitatea pe terenul de fotbal cu mult înainte să vină la St. Enoch. Niciodată, de câte ori privise fotografiile din ziar din ultimul tur internațional al echipei All Black, nu-și imaginase că-l va cunoaște măcar, cu atât mai puțin că se va îndrăgosti de el. Acum, purta inelul de la el și-și făceau planuri de nuntă pentru sfârșitul anului școlar din Noua Zeelandă, în decembrie.

Era un final fericit din toate punctele de vedere, căci Beth va avea un cămin adevărat, echilibrat de gândirea unui bărbat. Aveai de pierdut, dacă erai crescut doar de o mătușă.

Kenneth ridică o sprânceană, văzând bandajele pe care și le schimbase.

– Am alunecat pe dealuri, râse ea. Din fericire, m-am julit doar, vârfurile degetelor n-au pățit nimic. N-o să-mi afecteze tipăritul, dar mi-am scos inelul, până când e mai bine.

Nici un cuvânt despre stricăciuni. Îl va duce la un bijutier. Dacă iubitul ei vedea inelul lovit, își dădea seama că fusese o căzătură destul de serioasă.

– Te-ai distrat pe dealuri, cu Skipper, iubito?

Din nou, inexplicabila ezitare de a-i spune lui Kenneth cum își petrecuse ziua. Își spuse că era doar pentru că, dacă știa Kenneth, ar fi și mai greu ca luni, de față cu restul colegilor, să pară că era prima dată când îl vedea pe noul director.

– Ei bine, cu siguranță, Skipper a avut o zi magnifică, s-a prăbușit când a ajuns acasă. Nu se întâmplă prea des să-l epuizez așa.

Nu trebui s-o lungească prea mult – Kenneth începu să povestească despre meciul cu băieții și despre comentariile spectatorilor.

– Sper din toată inima că directorului ăsta nou îi place rugbiul, au fost discuții despre înființarea unei echipe de fotbal, iar mie nu-mi surâde ideea.

Urmăriră un film, apoi se întoarseră să ia cina și se așezară în fața șemineului. Fără nici o tragere de inimă, Kenneth se ridică să plece.

– Nu te ridica să mă conduci la ușă, Cathy. Arăți perfect stând acolo, înconjurată în faldurile albastre ale rochiei. A fost o seară minunată… fără excursii și alarme, de data asta. Așa cum trebuie să fie… doar noi doi.

Îi ridică bărbia, o sărută, se opri o clipă în pragul ușii s-o privească, înalt, bine dispus; îi trimise râzând o bezea și dispăru.

Odată cu zgomotul ușii care se închise în urma lui, Catherine realiză cât de obosită era, că o durea tot corpul și cât de descurajată era.

„Fără excursii și alarme, de data asta", spusese Ken.

Ei bine, desigur, viața de familie avea întotdeauana suișurile și coborâșurile ei, așa cum Ken își va da seama când va avea o famile a lui. În seara în care ea și Ken se lododiseră, Beth avusese o criză biliară. Numai romantic nu fusese, dar Cathy văzuse partea amuzantă. Nu putuse s-o lase pe Beth și să se ducă la balet, așa cum plănuiseră, pentru că micuța se simțise foarte rău și făcuse febră și Catherine, temându-se de o posibilă apendicită, chemase doctorul și rămăsese acasă.

Dacă s-ar fi dovedit ceva serios, fără îndoială că iubitul ei ar fi fost minunat și ar fi consolat-o. Dar așa, Ken aproape că se supărase. Desigur, sincer vorbind, Catherine nu-i putea cere încă s-o iubească pe Beth la fel ca ea, să înțeleagă nesiguranța care-i bântuise primii ani de viață. Nu trebuia decât să aibă răbdare. În timp, va ajunge s-o iubească pe Beth.

Și acum… la culcare. Slavă Domnului că mai avea o zi înainte să dea din nou ochii cu noul director. De dragul slujbei ei, trebuia să încerce să schimbe prima impresie pe care probabil i-o lăsase directorului, că era într-o oarecare măsură iresponsabilă, și să-l facă să realizeze că putea fi demnă și eficientă… plus, desigur, distantă și rece.

Păcat că el nu păru să observe distanța și răceala ei. Desigur, în cea mai mare parte, era ocupat să cunoască profesorii și intendentele, și se părea că, exact atunci, erau în oraș o mulțime de părinți, care veniseră doar ca să-l întâlnească pe noul director.

Prima săptămână nu fu atât de excepțională cum se așteptaseră. Se presupusese din oficiu că directorul îi va aduna și-i va anunța că situația va deveni mai încordată, că se vor face schimbări și că se va instaura o disciplină mai strictă.

Poate că, din moment ce era mijlocul semestrului, se gândise că era mai bine ca lucrurile să-și urmeze cursul normal, fără alte acte eroice. Continuând rutina, minorii nu aveau să se revolte împotriva

noului regim. De fapt, Catherine credea că băieții erau aproape dezamăgiți că nu aveau ce să critice. Trecură două săptămâni și nu se întâmplă nici un eveniment notabil.

Personalul din birou își bea ceaiul de dimineață, când directorul intră. Câteodată, li se alătura și el pentru ceai, în loc să-l servească împreună cu profesorii. Își puse jos cana goală, se uită la ei și spuse:

– La unsprezece fără un sfert vine un ofițer de la Departamentul Rutier și le va ține băieților o prelegere în sala de festivități. O să le arate și câteva filmulețe. Aș vrea ca personalul biroului să asiste. Am s-o rog pe una din femeile de serviciu să răspundă astăzi la telefon. Văzându-le figurile surprinse, Hugh Murdoch spuse: majoritatea din voi conduceți autoturisme, și regulile au fost revizuite în ultima vreme. E o idee bună să ni le explice cineva, în loc să trebuiască să le citim. În zilele astea, când deții o mașină, ai o responsabilitate morală. Și, în orice caz, am întâlnit câțiva pietoni vinovați, care au cauzat – sau aproape erau să cauzeze – accidente. Privirea lui întunecată căzu asupra Catherinei. Simți cum se înroșește.

– Foarte bine, domnule Murdoch, voi avea grijă să fim acolo la unsprezece fără un sfert.

Prelegerea fu bună, cu anecdote savuroase despre viața unui agent de circulație care plăcuseră băieților, și cu o expunere perfectă a logicii regulilor. Ele existau pentru siguranță, protecție, bun-simț și pentru călătorii mai ușor de făcut. Băieții îl urmăriră pe parcursul întregii dizertații.

După ce ofițerul plecă, directorul luă cuvântul. Le făcu băieților cu ochiul.

– V-a plăcut, nu-i așa? modul perfect logic în care Departamentul de Transport conduce traficul în oraș. Vreau să conduc St. Enoch în același fel… un mod de viață sigur, de bun-simț, armonios, cu autostrăzi bine croite către țelul nostru de a deveni cetățeni de valoare. Pentru asta sunt regulile școlii. Ați avut un an și ceva în care regulile au fost cu precădere neglijate, în care s-a permis prea multă exprimare liberă. Sunt momente, știu, când pe toți ne irită regulile,

tânjim să le încălcăm, să fim neortodocși, dar pur și simplu nu funcționează așa. E un mod mult mai organizat de viață să recunoști logica din spatele lor.

Ieșind din sala de festivități, Catherine se trezi față în față cu Kenneth. El strâmbă amuzat din buze.

– Mâna de fier în mănușă de catifea, hm? De când o aștept!

Da, Kenneth avea dreptate, dar Catherine știa că și ea era de acord cu fierul și cu mătasea. Era exact genul de tactică pe care îl abordase și vechiul director și totul ieșise bine. Nu că ar fi vrut să fie de acord cu acțiunile noului director. Încă îi purta pică pentru că-i ascunsese identitatea lui și încă se simțea prost în privința izbucnirii hazardate pe care o avusese în mijlocul străzii, dar… ei bine, o dezgusta meschinăria, și nu avea de gând să lase ca sentimentele personale să stea în calea bunăstării liceului.

Așadar, se uită hotărâtă la Kenneth, în contrast cu statura și construcția ei, și spuse:

– Discursul lui nu poate fi criticat. Băieții l-au urmărit pe tot parcursul.

– Și tu la fel? întrebă Kenneth, cu ochi aspri.

– Și eu, spuse ea și se întoarse în birou.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Kenneth intră să-și ia instrumentele pentru ora de geografie. Avu noroc s-o găsească singură în birou și făcu planuri pentru seară. Îndreptându-se spre ușă, adăugă peste umăr:

– Am să sun după tine la opt, Cathy.

În timp ce vorbea, se ciocni cu directorul, care tocmai intra în cancelarie.

– Îmi cer scuze, domnule, nu mă uitam.

Directorul zâmbi și intră, îndreptându-se spre biroul central, căruia îi spuneau „Sanctuarul“. Cu mâna pe clanță, se opri, se roti încet și se uită la Catherine, care stătea la computer.

– Ești logodită cu profesorul de sport, domnișoară Gordon? Cu Kenneth Batridge?

Catherine se înroși, ceea ce o irită la culme.

– Da, domnule. Nu ți-ai dat seama de asta?

– Nu. De fapt, n-am realizat că ești logodită cu cineva din personal. Am crezut că mi-ai spus că ideile tale sunt departe de ale unei bondoace de jumătate de metru!

Catherine se încruntă. Ce remarcă ciudată! Sunase sarcastic, însă tot ce ținea de Ken era la scară mare… umeri lați, înălțime impresionantă, cap puternic… probabil că-și imaginase doar sarcasmul și înțelesese greșit emfaza lui. Probabil că sublinia faptul că alegerea ei în privința bărbaților era diferită de cea a unei mignone. Zâmbi nesigură.

– Ei bine, cu siguranță, e uriaș, nu-i așa?

– Da, dacă te uiți la mușchii lui, spuse el și intră în Sanctuar.

Catherine rămase uitându-se la ușa închisă. Ar fi putut foarte bine să spună „ignorând creierul, care probabil că nu există"! Dar Kenneth nu era doar un sportiv; preda și științele sociale, geografie și istorie, iar băieții îl adorau – să aibă un All Black în personal le oferea un plus de prestigiu în fața celorlalte licee.

Când directorul ieși din Sanctuar, Catherine se aplecă asupra monitorului. El se opri lângă ea.

– Vreau să-mi faci un formular pentru testul ăsta de engleză și apoi să-l multiplici. Pe format A4. Îi lăsă hârtiile și plecă.

Catherine făcu ce-i ceruse. Era o listă de întrebări. Le citi în grabă și ajunse la una din josul paginii. Părea să fi fost adăugată recent, cerneala era de altă culoare. Era scrisul elegant și lizibil al noului director: „nu contează mărimea omului care luptă, ci mărimea luptei care se dă în el."

Privi îndelung înainte să culeagă. Crezuse că lucrurile nu erau cu mult diferite în liceu, față de cum fuseseră pe vremea vechiului director, dar erau… tulburător de diferite. Era conștientă de stânjeneala lăuntrică, de lipsa satisfacției.

Dar nu trebuia să se îngrijoreze acum din cauza cuvintelor directorului. Weekendul care urma avea să fie, fără îndoială, minunat. Kenneth era și el liber de vineri până luni dimineață. Timaru era un port încântător, la o sută treizeci de kilometri la sud de Christchurch;

pe mama lui Kenneth, o femeie care arăta încă tânără, o mai văzuse deja de două ori, când aceasta stătuse la o soră, în Christchurch, așa că nu avea să semene deloc cu o primă înfățișare în fața viitoarei soacre. Se hotărî să se simtă bine și să nu-și facă griji nici în privința lui Beth, nici a liceului, nici a directorului, pe toată durata gloriosului weekend.

Primele douăzeci și patru de ore ale weekendului trecură cu bine. De fapt, fură idilice. Timaru era fermecător, în culorile tomnatice, și era grozav să te relaxezi și să-ți fie servită masa.

Duminică dimineață, Catherine se trezi, se îmbrăcă și, pe la unsprezece, coborî în living. Doamna Batridge răsfoia revista Vogue.

– Oh, iată-te, draga mea. Ce bine arăți… Kenneth s-a dus la un prieten de-al meu, care e bolnav, să-i ducă niște reviste și un coș cu fructe. În afară de asta, avem ocazia să mai flecărim și noi puțin.

Ciudat, dar Catherine se alarmă imediat. Discuția alunecă pe nesimțite de la reviste la mobile.

– Ken îmi spune că ai un apartament minunat.

– De fapt, e o anexă la casa lui Gavin. A fost convenabil. Am folosit o parte din banii lăsați de Stephen s-o construiesc, și înseamnă că Beth și cu mine avem propriul nostru cămin și companie, când avem nevoie, fără s-o deranjăm prea mult pe Cecily. Și ea are trei copii și nu are puteri supraomenești; totuși, e atât de bună, e întotdeauna acasă când Beth se întoarce de la școală și are grijă de ea când e bolnavă.

Se lăsă tăcere, apoi doamna Batridge spuse:

– Ce intenționezi să faci anul viitor, draga mea?

Catherine o privi cu nedumerire.

– Nu v-a spus Kenneth? Va fi o casă liberă pe proprietatea școlii, foarte drăguță, nu prea mare, dar cu un design minunat. Din piatră, cu umbrar. Domnul McMasters se pensionează. Au cumpărat deja o casă în Christchurch, așa că pe aceasta o vor elibera la sfârșitul anului. Ne scutește să mai căutăm o casă și aș prefera să locuiesc într-una care aparține liceului.

– Știam despre casă, draga mea. Nu mă refeream la asta. Te întrebam cum rămâne cu nepoata ta.

– Beth? Ei bine… ce-i cu ea?

– Te întrebam ce aranjament vrei să faci pentru ea? continuă calm doamna Batridge.

Crestătura de nedumerire de pe fruntea Catherinei se adânci.

– Ei bine… va rămâne cu Cecily și cu Gavin până când ne întoarcem din luna de miere, apoi, desigur, va veni cu noi.

– Oh, Dumnezeule!

Catherine simți cum i se strânge inima. Nu se gândise la asta… să întâlnească vreo obiceție în privința lui Beth. Nu-i trecuse vreodată prin cap o altă variantă, în afară că Beth va continua să-și construiască un cămin alături de ea.

– Ai făcut foarte bine că ți-ai asumat atâta timp responsabilitatea pentru ea, spuse doamna Batridge zâmbind. Poate câtă vreme copiii cumnatei tale au fost mici, ai simțit că trebuie să faci asta, dar nu crezi că acum ar trebui s-o ia fratele tău? La urma urmelor, nu e responsabilitatea lui Kenneth.

Catherine își umezi buzele. Nu trebuia să se certe cu mama lui Kenneth. Dar spuse cu hotărâre, cu bărbia ridicată:

– Kenneth are exact atâta responsabilitate câtă are și Cecily. Amândoi vor fi rude prin alianță.

– Nu e tocmai aceeași situație. Pentru o femeie, e altceva. Mai gândește-te, draga mea. Dacă reflectezi puțin, îți vei da ușor seama că mariajul tău ar fi mult mai fericit dacă ar începe neîmpovărat.

– Beth n-a fost niciodată o povară pentru mine, doamnă Batridge, înghiți în sec Catherine. E o fetiță minunată, e ca propriul meu copil. O cresc de când avea trei ani. Nu m-am putut niciodată despărți de ea. Ken va înțelege. Vedeți, am adoptat-o. Înainte să moară, Stephen s-a temut ca nu cumva, din resentiment, mama să pretindă copilul, așa că am legalizat totul.

– Desigur, sentimentele tale pentru fetiță sunt foarte intense, oftă doamna Batridge. Ești foarte emotivă.

Ce era greșit în a fi emoționată? Nu trăiau toți din emoții? Catherinei îi venea să plângă. Femeia aceea îl iubea pe Kenneth… presupunea că-l iubise și pe tatăl lui… nu-și dădea seama câtă nevoie

avea Beth de ea? Dar nu-i putea spune astfel de lucruri mamei lui Kenneth. Era glacială, controlată, echilibrată.

– Tatăl ei i-a lăsat îndeajuns încât s-o crești și s-o educi?

Catherine își mușcă buza. Stephen rămăsese cu o grămadă de datorii, când Glenda îl părăsise, iar boala lui fusese lungă și costisitoare. Din fericire, avusese o asigurare de viață considerabilă și Catherine îi vânduse și mașina. Fusese suficient încât să construiască anexa, și Catherine investise suma care rămăsese, astfel ca atunci când Beth va avea nevoie de educație mai înaltă sau de vreun antrenament special, să aibă banii necesari. Ezită puțin înainte să explice, urând că era nevoită s-o facă.

– Vrei să spui că, în momentul de față, tu susții material copilul?

– Da. Am și alocația fetiței, desigur, dar în principal, o țin pe Beth din salariul meu.

– Atunci, când Kenneth se căsătorește cu tine, preia responsabilitatea asta?

– Credeți că l-ar deranja? Catherine inspiră adânc.

Doamna Batridge o privi cu ostilitate.

– Mă deranjează pe mine… pentru fiul meu. Să poarte asta pe umeri… să se înhame cu o asemenea povară financiară, la începutul carierei, e ridicol. Chiar dacă soția fratelui tău nu poate lua copilul, există case… case destul de bune, genul de cămin…

– Beth nu merge la nici un orfelinat, doamnă Batridge. Beth este a mea. Vă deranjează dacă nu mai vorbim despre asta? E o chestiune care ne privește pe mine și pe Kenneth. În plus, văd că vine. Nu vreau să ne găsească aprinse.

– Nu m-am aprins.

Era adevărat. Nu se aprinsese. Cuvintele spuse la mânie erau iertate și uitate repede… Kenneth intră în living.

– Oh, te-ai trezit, Catherine. Bine, ce ziceți de un prânz timpuriu și apoi să mergem să alergăm la Fairlie? Ce zici, mamă, ți-ar plăcea, nu-i așa?

Abia la întoarcere, Catherine și Kenneth rămaseră singuri. Se întreba cum să atace subiectul fără să pară că o critică pe mama lui. Înainte să găsească cele mai potrivite cuvinte, Kenneth deschise discuția:

– Cathy, a vorbit mama cu tine?

– Vrei să spui… despre Beth?

– Da.

– Da, a vorbit, Ken. Ți-a spus că avea de gând?

– Nu. Eu am rugat-o să-ți menționeze asta.

– Tu ai rugat-o? gemu Catherine. De ce?

– Pentru că e atât de delicată. Vroiam să știu ce vom face cu Beth anul viitor și m-am gândit că te-ar putea influența punctul de vedere al unei femei mai în vârstă.

Catherine înghiți în sec. Îi venea să plângă, dar își va reține lacrimile. Bărbații urau lacrimile. În schimb, îi spuse, pe un ton pe care Kenneth nu-l mai auzise înainte:

– E foarte evident că n-ai studiat niciodată psihologia la Varsity!

Kenneth rămase perplex.

– N-a reușit decât să mă îndârjească și mai mult.

– Mama? De ce? E o persoană atât de drăguță.

– Kenneth, știai cu mult înainte să mă ceri în căsătorie că am adoptat-o legal pe Beth. Trebuie să-ți fi dat seama că nu m-aș despărți niciodată de ea!

– E o responsabilitate enormă să crești copilul altcuiva. Cred că ar trebui să gândești logic, draga mea. Nu prea sunt bărbați care să-și dorească o familie deja întemeiată. Încearcă să privești din punctul meu de vedere.

– Kenneth, șopti ea, în cazul ăsta, nu pot privi din nici un alt punct de vedere în afară de cel al inimii mele. Nu mă pot separa de Beth. Copiii sunt atât de vulnerabili – a avut o copilărie bântuită de nesiguranță. Copiilor li se pot întâmpla lucruri îngrozitoare, însă ei nu se consolează gândindu-se la viitor, așa cum fac adulții. Nu conștientizează decât fericirea sau nefericirea din prezent. Beth mă vede ca pe o mamă. Oh, lasă asta, Kenneth, discutăm altă dată.

– Bine, draga mea, când vei fi mai calmă și mai rezonabilă.

Catherine își mușcă buza. În ultimele săptămâni, trăise în paradisul proștilor!

Capitolul 3

Era o ușurare să fie din nou la birou. Munca o ținea ocupată și nu mai avea timp să se gândească.

Vinerea care urmă, directorul primi un telefon de la Invercargill. Zece minute mai târziu, directorul apăru, negru de supărare. Catherine îl privi neliniștită.

– Trimite după Watson, te rog. De fapt, mai bine du-te și adu-l tu.

– Vă referiți la Roderick Watson, nu-i așa, domnule?

– Avem un singur Watson, nu? îi spuse el, nerăbdător.

Ea încuviință din cap și se întoarse spre ușă. Fusese o întrebare prostească, o încercare de apropiere, să vadă dacă putea să adune suficient curaj să-l întrebe ce vroia cu Roderick. Roddy îți intra pe sub piele. Era atât de evident că ura internatul. Dacă ar fi fost un elev obișnuit, lucrurile ar fi stat altfel. Era mic, purta ochelari și era serios… spera…

Se opri, cu mâna pe clanță, și se uită la director. O urmărea cum iese din cameră. În timp ce ea stătea, pregătindu-se să-i vorbească, îi spuse nerăbdător:

– Vreau să vină cât mai repede posibil, te rog… și, apropo, domnișoară Gordon, după ce-l aduci, ia-ți lucrurile în biroul de afară, bine?

Asta o sperie. De câte ori directorul mustra un elev, o făcea în „Sanctuar", și de fiecare dată o ruga același lucru. Ce făcuse Roddy? Nu era un copil rău.

Roddy semăna cu Beth – mama lui îi fusese necredincioasă tatălui lui, și Roddy nu avea unde să stea, în afara internatului. Tatăl lui era un nomad care locuia în Oamaru, dar călătorea în insulele de nord și de sud și în Australia.

Făcea frecvent vizite la liceu și petrecea timp cu Roddy ori de câte ori se afla în oraș, dar băiatul părea întotdeauna singuratic și pierdut.

Catherine îl conduse în Sanctuar, se uită rugătoare la director, dar acesta părea neîndurător și amenințător, neobservând prezența ei. Se întoarse în cancelarie. Îi treceau prin minte numai cuvinte neortodoxe pe care să i le adreseze directorului. Își dorea să-l fi întrebat, în ciuda obiecțiilor lui, înainte să-l aducă pe Roddy, dacă știa ceva despre el.

După aproape jumătate de oră, Roddy ieși din biroul drectorului. Catherinei i se păruse o veșnicie. Băiatul intră în cancelarie cu obișnuitul lui aer retras; nu părea nici intimidat, nici umflat în pene, ci nerăbdător să-și găsească un loc secret în care să se ascundă. Ieșind din cancelarie, își ridică mânuța și, cu dosul palmei, își șterse pe furiș o lacrimă.

Catherine se ridică în grabă și se duse în biroul ei. Nu așteptă să cântărească lucrurile, ci se îndreptă direct spre ușa directorului și bătu apăsat.

– Intră.

O parte din beligeranța Catherinei păli. Umerii directorului aveau ceva demoralizator. Avea aerul cuiva care tocmai fusese întrerupt în timp ce stătea și privea în gol.

Oricum, Catherine își îndreptă umerii și, închizând ușa, se sprijini cu spatele de ea. Asta făcu să nu-i mai tremure genunchii.

– Domnule Murdoch, cred că ar trebui să țineți cont de povestea lui Roderick… presupun c-o știți, nu? Nu e la egalitate cu ceilalți băieți, care au o atmosferă caldă în familie. Indiferent ce a făcut Roddy,

probabil că există un motiv. Poate că pură deznădejde. Celorlalți băieți nu le pasă dacă sunt mustrați, dar…

Atât privirea directorului, cât și mâna lui neajutorată o opriră din torentul exaltat. Realiză dintr-o dată enormitatea pe care o făcuse și se simți la fel de delincventă ca orice elev care stătuse acolo.

– Îmi cer scuze, domnule. Mă tem că m-am lăsat purtată de sentimente… eu…

– Știi, domnișoară Gordon? spuse, în cele din urmă, directorul. În ciuda impresiei pe care mi-ai lăsat-o la prima noastră întâlnire, înclin să cred că judecata ta e foarte pripită și superficială.

Catherine era conștientă că se uita la mâna ei stângă. Directorul făcu o pauză, apoi spuse:

– Ia loc, domnișoară Gordon, și am să-ți explic despre Watson.

– Oh, nu, mulțumesc, se grăbi Catherine. Am să mă întorc la treabă, acum. Știu foarte bine că ce am spus este impardonabil.

– Vei lua loc, oricum.

Nota de autoritate nu putea fi pusă la îndoială. Catherine se așeză, dorindu-și să fie oriunde, numai acolo nu. Aici avea să primească preavizul de o lună…

– Ai crezut, desigur, că Watson a fost prins făcând ceva dubios și că a fost mustrat pentru asta?

– Da, recunoscu ea, cu buze uscate.

– Aș fi vrut să fie ceva atât de banal și de sănătos… ceva obișnuit în viața de zi cu zi a unui elev. Tocmai mi-a telefonat domnul Watson. E la Invercargill, cu afaceri. Din ce mi-ai spus, îmi imaginez că știi că mama lui Watson i-a părăsit și că înaintaseră un divorț?

– Da.

– Ei bine, ea și bărbatul cu care trăia tocmai au murit într-un accident îngrozitor, în Insula de Nord, și domnul Watson spune că va apărea în ziarele de mâine.

Catherine tăcea, îngrozită. Necazul lui Roddy îi luase gândul de la situația penibilă în care se afla.

– Domnul Watson pare un om cumsecade. Singura lui grijă este pentru Rody. A spus că, în ciuda a tot, Roddy își iubea mama și spera că într-o zi se va întoarce la ei. Desigur, e prea mic să înțeleagă toate complicațiile plecării ei sau cât de complexă ar fi fost situația, dacă s-ar fi întors vreodată, dar presupun că băiatul trăia într-o lume a lui. Roddy e cu supraveghetoarea, îi face bagajul. Am sunat-o când te-ai dus să-l aduci pe Roddy. Watson nu se gândește decât la băiat și e disperat că e atât de departe de el. Am promis să-l duc pe băiat la casa lor din Oamaru, că plecăm imediat. Tatăl lui va pleca din Invercargill și speră să ajungă înaintea noastră. O să-l țină pe Roddy câteva zile, cel puțin.

Ochii Catherinei erau înlăcrimați.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule director?

– Da. Până la Oamaru sunt trei sute douăzeci de kilometri și nu cred că reușesc să-i fac în mai puțin de patru ore. Va fi o situație plină de tensiune, dacă suntem doar eu și Roddy. Ai putea să aranjezi în legătură cu nepoata ta și să vii cu noi?

– Da. Catherine se ridică. Nu trebuie decât s-o sun pe Cecily. Pot să mă duc la clasa lui și să vorbesc cu domnul Batridge?

– Trebuia să ieșiți în seara asta? încuviință directorul.

– Nu tocmai. Trebuia să vină la cină. Vroiam să petrecem seara acasă. Dar asta e important.

Era opt seara, când ajunseră în Oamaru și casa Watson se găsea pe dealul sudic. Înfiorată, Catherine realiză că nu era nici o lumină aprinsă. Se uită la director.

– Se pare că tatăl tău n-a ajuns încă, spuse acesta, pe un ton obișnuit. E o călătorie lentă din sud. Am putea să intrăm, Roddy? Am putea să facem focul și să-i pregătim tatălui tău cina.

– Da, fereastra de la cămară e aproape întotdeauna deschisă, domnule. E puțin înțepenită, dar dacă ați putea s-o împingeți în sus, aș reuși să intru.

Intraseră doar de câteva minute, când primiră un telefon de la Palmerston North, de la un garaj. Domnul Watson fusese reținut din pricina unei probleme cu motorul, dar plecase deja. Îi rugase pe cei de acolo să trimită un mesaj și, dacă nu mai intervenea nimic, spera să ajungă pe la nouă și jumătate. Dacă nu puteau să aștepte, puteau să-l lase pe Roddy la un vecin.

– Ce părere ai, domnișoară Gordon? O să întârzii prea mult?

– N-aș suporta să-l lăsăm cu altcineva, care l-ar putea chestiona. Câteodată, oamenii sunt atât de curioși… încât devin răutăcioși.

– Iar eu vreau să-l văd personal pe domnul Watson și să mă îngrijesc să aibă ce mânca. E foarte ușor să-ți pierzi cumpătul din cauza asta. Cu toate că, dacă s-a obișnuit deja cu absența soției sale, probabil că ar îndura și asta.

Roddy se întoarse din camera lui, unde-și dusese bagajul. Catherinei i se strânse inima văzând minunatul cămin. Evident, banii nu erau o problemă pentru familia Watson, dar casa dădea semne triste că ducea lipsă de îngrijirea unei femei.

De îndată ce auzi mașina oprind în fața casei, Catherine îl duse pe Roddy în altă cameră, în timp ce directorul stătu de vorbă cu tatăl lui.

Plecând de la Oamaru, directorul spuse:

– Bietul om! Întotdeauna e greu să pari curajos, dar când ai fost și dezamăgit, e de-a dreptul infernal. Mi-a spus: „cel mai cumplit lucru e că, deși mi-e rușine cu asta, nu pot să nu mă simt ușurat. Divorțul e crud… mai ales pentru un copil. În felul ăsta, cicatricele lui Roddy se vor vindeca. Le va putea spune celorlalți copii că mama lui a murit.“ E oribil să fii forțat să gândești așa, dar îl admir – se preocupă doar de binele copilului.

Câteva clipe tăcu, apoi adăugă, îndreptându-se spre Thames Highway:

– Tu n-ai crea niciodată un astfel de dezastru, nu-i așa, Kate? Nu ți-ai neglija responsabilitățile… n-ai părăsi un copil, distrugându-i încrederea și siguranța. Ți-ai asumat responsabilitatea pentru un copil care nu este al tău.

Catherine nu putu vorbi. Se simțea copleșită de un val de plăcere. După prostia pe care o făcuse, directorul o lăuda, și după tot ce-i spusese mama lui Kenneth, cuvintele lui erau un balsam pentru inima ei.

– Nu cred să-mi mai fi spus cineva până acum „Kate". Întotdeauna a fost „Cathy".

El se uită la ea – privirile li se întâlniră scurt – apoi reveni la drum.

– „Kate" e nume de femeie, spuse el. Hotărât și scurt. „Cathy" e nume de fetiță. Râse. Inevitabil, în clipa în care am renunțat la formalul „domnișoară Gordon" din timpul orelor de serviciu, ai devenit „Kate".

În Timaru, când trecuse deja bine de miezul nopții, opriră la o tonetă cu plăcinte să cumpere ceva de băut. În timp ce Catherine bea cafeaua fierbinte și mânca realmente cu poftă o plăcintă enormă, garnisită cu mazăre și sfeclă, chicoti brusc:

– Nici în cele mai nerealiste vise nu m-am imaginat vreodată la o tonetă cu plăcinte, împreună cu directorul de la St. Enoch!

Râse și el și mai comandă cafea.

Erau la doi sau trei pași de tonetă, când cineva îi strigă:

– Hei, colega, soției tale i-au căzut mănușile!

Directorul zâmbi cu maliției, se întoarse după ele și i le dădu, amuzat, Catherinei, care se trezi că roșește.

Directorul porni căldura în mașină, luă un pled de pe bancheta din spate și o înveli. Se uită la ceas și se încruntă.

– E mult mai târziu decât am crezut. Vrei să dormi puțin? Nu mă deranjează.

Catherine se așeză mai drept.

– Oh, nu. Îmi place să călătoresc noaptea, mai ales când sunt atâtea stele și luna e atât de frumoasă, ca acum, când de-o parte a drumului strălucește marea, iar de cealaltă străjuiesc Alpii. Nu vreau să pierd nici o clipă. Dar nu prea am dispoziția necesară să vorbesc.

Îl văzu râzând.

– Și tăcerea poate fi o companie plăcută, spuse el.

Nu, nu vroia să rateze nici o clipă din călătoria aceea tăcută… dar nu avea să analizeze motivele pentru care simțea așa.

***

Luni dimineață, Catherine stătea, ca de obicei, la biroul ei, făcând rutina zilnică. Desfăcu un plic mare și rigid, își vârî degetele înăuntru și găsi ceva neted și lucios. Scoase o fotografie; nu era montată pe un suport, dar era evident menită să fie înrămată.

Se uită repede în plic. Nu era nici o scrisoare, nici un bliețel. Privi din nou fotografia, se încruntă, întoarse plicul să se asigure că era adresată directorului. Așa era, dar nu scria nicăieri că era ceva personal, așa cum ar fi trebuit.

Se uită la poză. Era fotografia uneia din cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Nu ai fi spus „fată“, deși era destul de tânără. Dar pe fața ei se citea experiența. Arăta ca o vedetă de cinema. Exista o singură descriere pentru ea: divin de frumoasă! O față perfect ovală, o bărbie fascinantă, cu o gropiță, păr bogat și mătăsos alunecând pe spate deasupra unor sprâncene angelice, brunete, ce împodobeau niște ochi mari și expresivi. Fără cusur.

Poate era o cunoștință de-a directorului. Spera să nu se supere pe ea pentru că desfăcuse plicul, dar nu puteai avea un al șaselea simț în legătură cu astfel de lucruri. Ar fi trebuit să scrie pe ea „personal“. O va pune la loc în plic și va intra să-și ceară scuze, spunându-i „se pare că sunt fotografii, așa că n-am mers mai departe“.

Poate că, în felul ăsta, îl va scuti de stânjeneală. Ridică fotografia, însă plicul fusese exact de dimensiunea ei, așa că va fi destul de dificil s-o strecoare înapoi. O întoarse pe spate, poate va aluneca mai ușor, și un rând răsări în fața ochilor ei: „În caz că ai uitat cum arăt – D.“

Catehrine își ținu respirația, mai stânjenită și mai conștientă ca nicicând de un alt sentiment. Păreau să fie foarte apropiați. Nu va fi

prea încântat… deși, desigur, era posibil să fie o verișoară… sau o soră… Auzi ușa directorului deschizându-se. Se rugă să nu se oprească la biroul ei. De-ar reuși să vâre odată fotografia aceea blestemată în plic!

Dar nu avu noroc. Directorul veni lângă ea ș începu să-i spună ceva. Nu strecurase decât un centimetru din ea.

Catherine își ridică privirea; pe fața ei se citea stânjeneala.

– Domnule Murdoch, îmi pare teribil de rău… domnule, aceasta este o scrisoare personală, evident, dar nu era marcată și mă tem că am deschis-o.

– E în regulă, Kate, spuse el, nepăsător. Nu te comporta ca un un elev de liceu surprins în timp ce face o boacănă. Se mai întâmplă, câteodată. Întinse mâna după scrisoare.

Ea i-o înmână, cu privirea plecată. El întoarse fotografia. Îl auzi ținându-și respirația și-și ridică sfioasă privirea. Studia poza, cu o expresie mai mult decât ciudată. Se întoarse brusc și se duse direct în Sanctuar.

Dintr-un motiv oarecare, Catherine rămase tremurând. Nu putuse înțelege exact expresia de pe chipul lui, dar cu siguranță nu fusese indiferență. Însă orice însemnase expresia lui, femeia din poză însemna ceva în viața lui. Tot restul zilei, păru preocupat.

Catherine credea că iubitul ei trebuia să fi fost înduioșat în privința viitorului lui Beth, căci de când se întorsese de la Oamaru, fusese foarte grijuliu cu ea. Odată ce accepta că viața ei și a lui Beth erau legate pe veci, o va include automat în planurile lui.

Simțea că alunecă din nou în lumea vrăjită care fusese a ei, în prima lună după ce se logodiseră. În orizontul ei părea să nu fie decât un singur nor: divergențele dintre Kenneth și director în privința sportului. Directorul era de părere că liceul avea nevoie de o echipă de fotbal, iar Kenneth era împotrivă. În opinia lui, St. Enoch fusese dintotdeauna un liceu cu tradiție în rugbi. Își construiseră un nume… băieții nu vroiau să joace fotbal… era un joc prea efeminat.

Catherine fusese îndeajuns de atentă să nu permită ca lucrurile insignifiante să strice armonia din relația lor, în săptămâna aceea, dar nu se putu abține:

– Dar e mult mai științific, spuse ea. Aproape că-i veni să râdă de figura lui Kenneth. Dacă ar fi fost vinovată de trădare, n-ar fi putut atăta mai oripilat.

În clipa aceea, McMasters, profesorul de matematică, li se alătură și Catherine se întoarse în biroul ei.

Mai târziu, după ce verificase câteva chestiuni cu supraveghetoarea internatului, auzi voci din Sanctuar. Luă câteva dosare să le pună în arhivă, apoi se opri… oh, era vocea lui Kenneth!

– Știu că dumneavoastră aveți ultimul cuvânt, domnule, dar vă rog să reconsiderați situația.

Apoi, directorul, liniștit, rezonabil, și totuși, autoritar:

– Batridge, întotdeauna am discutat lucrurile astea cu cei din consiliul profesoral, am reținut punctele lor de vedere, care adesea mi-au oferit perspective la care nu m-am gândit, dar dacă, după discuție, am simțit îndreptățit să continui, așa am făcut. La fel cum intenționez să fac și acum. Îmi pare rău că nu-mi împărtășești părerea, dar mă aștept la sprijinul tău, desigur. La St. Enoch e loc pentru ambele sporturi.

Urmă o tăcere, în timpul căreia Catherine realiză că directorul aștepta ca Batridge să admită că asta era considerație din partea superiorului lui și să se ofere glacial să-l asiste. Știa că trebuia să înceapă să dactilografieze, așa că nu mai putea să asculte, dar trebuia să afle cum reacționa Ken…

– Domnule, mă tem că nu veți avea sprijinul meu. Nu sunt un fotbalist.

Vocea directorului deveni rece și disprețuitoare.

– Știam asta, desigur, Batridge, dar speram să fii… un membru al echipei. Mâine, am să anunț în consiliu că toți băieții interesați să facă parte din echipa de fotbal a liceului trebuie să se prezinte la ora patru, în sala se sport. Asta a fost tot. Mulțumesc, Batridge.

Catherine luă o coală de hârtie, o așeză în mașina de scris și începu să tipărească nebunește. Se simți stânjenită toată ziua. Își aminti o altă discuție pe care o auzise… McMasters îi spusese directorului: „cred c-o să-și vâre coada… e încăpățânat". Și replica lui Murdoch: „ foarte încăpățânat, genul de încăpățânare care reprezintă slăbiciune… se teme să admită că s-a răzgândit. Ăsta nu e un semn de putere."

Acum, era convinsă că vorbiseră despre Kenneth. Oare Kenneth se temea să se răzgândească? Oare avea s-o facă vreodată în privința lui Beth? Oare, în ciuda alurii lui de zeu grec, avea creierul cât o nucă? Oh, dar îi era neloială chiar și pentru că se gândea la așa ceva. Catherine se uită la inelul ei, simbolul unei fericiri atât de idilice în clipa în care Ken i-l potrivise prima oară pe deget. Îl răsuci puțin, apoi continuă să tipărească.

A doua zi, vineri, fu mai liniștită. Cu siguranță, orice relație avea obstacolele ei. Nu trebuia să facă nimic în grabă, trebuia să se gândească bine înainte… directorul o avertizase că judeca superficial. Nu trebuia să se lase purtată de dispoziția de moment, trebuia să raționeze clar și să facă ce trebuia după săptămâna următoare, când va lua parte la o conferință educațională, la Wellington, împreună cu Kenneth și cu directorul.

La cinci fără un sfert, se pregătea să încheie lucrul pentru săptămâna aceea. Reușise să-și termine treaba destul de repede; directorul n-o întrerupsese, căci fusese plecat la o ședință cu profesorii. Telefonul sună.

Deveni ușor agitată când răspunse; faptul că la celălalt capăt al firului era vocea lui Cecily n-o ajută să se liniștească. Cecily nu suna niciodată la școală, decât dacă era ceva urgent.

– Cathy, poți veni acasă acum? Beth a dispărut. Știi că am avut programarea aceea la dentist cu cei doi mai mari? Ei bine, asta însemna ca Beth să vină singură acasă, dar știam că voi ajunge înaintea ei. Se pare că azi a fost o încurcătură la școală, o repetiție pentru un festival de coruri, și profesorii trebuia să-i ia pe cei mai mari. În cele

din urmă, profesoara lui Beth a trebuit să plece și clasa ei a terminat cu o oră mai devreme. Se pare că Beth a intrat în panică, văzând că nu sunt acasă. Doamna Scott, de la magazinul din colț, a văzut-o intrând în casă. Dar de atunci, n-a mai văzut-o nimeni.

– Vin cât pot de repede, promise Cathy și-și luă șapca și jacheta. În după-amiaza aceea, Kenneth avea antrenament. O va duce el acasă. Alergă spre terenul de fotbal.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Kenneth. Suntem în toiul meciului! Se descurcă ea. Realmente, voi, femeile, vă agitați prea mult în privința acestor lucruri. Se joacă probabil cu vreun copil la care Cecily nu s-a gândit. În afară de asta, aștept din clipă în clipă antrenorul unei echipe cu reputație. Ia-o mai ușor… probabil o vei găsi acasă.

Catherinei nu-i venea să creadă c-o refuză. Se întoarse și o luă la fugă; îl auzi strigându-i ceva, dar nu se opri. Alergă la adăpostul pentru biciclete, o luă pe a ei și pedală furioasă pe panta drumului.

Cecily adunase câțiva școlari și niște fetițe mai mari să-i ajute, și tocmai începeau să cerceteze văile care alergau spre dealuri. Unul din vecini se oferise să stea lângă telefon, în caz că suna cineva să anunțe că fetița fusese găsită și să aibă grijă de cei trei copii.

– S-a dus cineva pe malul râului? o întrebă Cathy pe Cecily.

– Cathy, e posibil să fi ajuns atât de departe? păli Cecily. Ar face ea asta? Adică, i-am avertizat că nu trebuie să se ducă în direcția aia.

– Știu, dar e posibil. O să încerc acolo mai întâi, apoi mă întorc. Voi merge de la prima cotitură până la pod și înapoi, pe cealaltă parte. Sunt case pe drum, și cineva ar trebui să știe dacă… dacă s-a întâmplat ceva.

Goni nebunește contra vântului rece de răsărit, conștientă doar că trebuia să se grăbească. În zona rezidențială, râurile erau o amenințare reală. Heathcote nu era foarte adânc și nu avea curenți rapizi, dar era îndeajuns de adânc încât să…

Îi luă trei sferturi de oră, dar când se întoarse, avea cel puțin siguranța că fetița nu pățise nimic. Întrebase la mai multe magazine.

Acum, alte orori îi chinuiau sufletul… citea despre lucruri îngrozitoare… copii răpiți… întotdeauna o avertizase pe Beth să nu stea de vorbă cu străinii…

O oră mai târziu, intrase serios în panică. Situația devenea sumbră. Ea și Cecily ieșiră din nou să-și ia bicicletele.

Când ajunseră la poartă, o mașină opri și coborâră șase băieți vânjoși, elevi la St. Enoch, îndreptându-se spre Catherine, domnul Murdoch încheind coloana.

Directorul organiză bine căutările. Răscoliră viroagele și dealurile învecinate, însă nici urmă de fetiță. Băieții erau de părere că Beth nu se dusese în direcția cheilor. În cele din urmă, directorul hotărî că trebuia să anunțe poliția. Însă în clipa în care ridică receptorul, auziră de sus un zgomot ciudat, niște bătăi înfundate, amestecate cu hohote de plâns. Se năpustiră cu toții pe scări, însă directorul ajunse primul. Așteptă o clipă, ascultând, apoi împinse ușa. Privi rapid în jur, apoi se grăbi către ușa garderobei, care se afla exact sub streașina casei, o trânti de perete și descoperi o Beth plină de praf, cu ochi secați de atâta plâns, care se aruncă instantaneu în brațele lui.

– E în regulă, liniștește-te, scumpo. Ai intrat și n-ai mai putut să ieși?

– Nu era nici o clanță, încuviință, printre suspine, Beth.

Cathy o luă pe Beth în brațe, simțindu-se ușurată. Fără îndoială, mai târziu avea să fie supărată pe ea, dar în momentul acela nu era loc decât pentru recunoștință.

Directorul se întoarse către băieți.

– V-ați descurcat de minune, deși a fost alarmă falsă. Duceți-vă și luați-vă câte un milkshake, apoi întorceți-vă la liceu. Scoase bani din buzunar și le dădu.

– Draga mea, de ce n-ai strigat până acum? Doamna Stringer a fost aici tot timpul.

– Am strigat, mătușico. Am strigat și am bătut ore în șir, apoi m-am așezat, pentru că eram obosită, și m-am culcat.

– Și când Beth doarme, doarme, nu se joacă, râse Catherine. Pentru numele lui Dumnezeu, să mergem jos să încercăm să-i strângem pe toți și să-i anunțăm că am găsit-o!

– Mă ocup eu de asta, se oferi directorul. Pot să iau mașina și n-o să dureze mult.

– Va fi destul de jenant pentru tine, roși Catherine. Să oprești mașina la fiecare minut și să spui că am găsit-o, mai ales că nu a fost în nici un pericol.

– De ce naiba m-ar deranja să fac asta? N-am pic de răbdare cu oamenii care întotdeauna se gândesc la aparențe. Toată lumea va fi fericită că n-a pățit nimic. Kate, arăți de parcă ai avea vreo vină. Ce naiba s-a întâmplat?

– Doar că mă simt atât de prost… șopti ea. Copilul era în siguranță, acasă!

Directorul pufăi disprețuitor.

– Cu toții ne simțim prost o dată sau de două ori în viață. Am simțit-o pe pielea mea… pe bună dreptate. Treci peste asta. Dacă fetița a fost găsită întreagă, în siguranță, acasă, nu înseamnă că nu a dispărut. Nu atenuează cu nimic agonia prin care ai trecut, fetițo.

– Atunci, nu te deranjează că ai fost la vânătoare de cai verzi pe pereți? Nu ești furios pe mine?

Murdoch se uită perplex la ea, uimit de judecata ei tipic feminină.

– Să mă deranjeze? Furios? Pe cine ar deranja? Kate, ești o prostuță! Coborî să împrăștie vestea cea bună.

„Pe cine ar deranja?“ Catherine află curând răspunsul la întrebarea aceea. După o jumătate de oră, la poartă mai erau încă femei și Catherine le mulțumea pentru ajutor, cerându-și scuze că din cauza ei întârziaseră cu cina, când o mașină opri în fața casei.

Nu era a directorului. Încă mai aduna elevii care probabil participaseră la căutări. Era mașina lui Kenneth. În timp ce se apropia de ea, celelalte femei se risipiră. Catherine se sprijini de gard și se uită la el.

– Ei bine… ai găsit-o? O urmărea din priviri pe Beth, care se plimba cu tricicleta în jurul casei.

– Da, n-a pățit nimic. Catherine îi explică ce se întâmplase.

– Ei bine, voi, femeile, intrați în panică din tot felul de nimicuri. Cum te-ai fi simțit dacă ai fi chemat poliția?

– Cred că poliția ar fi simțit la fel ca și noi… ar fi fost bucuroși că n-am pescuit-o din râu, sau că n-am găsit-o rătăcind pe dealuri. Îl privi drept în ochi. Exact cum a simțit și directorul!

– Directorul! Doar nu vrei să spui că l-ai cooptat și pe el?! Catherine, cred că ar fi timpul să începi să te controlezi. La urma urmelor, te vei căsători cu un membru al consiliului profesoral. Va crede că ești cea mai iresponsabilă creatură pe care a văzut-o vreodată!

– Kenneth! Vocea Catherinei era periculos de calmă. Nu ți-a afectat cu nimic prestigiul. Și nu l-am cooptat eu pe director. Habar n-am de unde a aflat. Când am plecat de la liceu, era încă la ședință, în oraș. M-am mirat când l-am văzut aici cu toți elevii aceia. Până la urmă, din moment ce tu… logodnicul meu… m-ai refuzat, nu era o idee tocmai strălucită să-i cer ajutorul directorului!

– Dacă ai fi așteptat o clipă, ai fi auzit când ți-am strigat să iei mașina mea, dar ai dispărut ca o vijelie, spuse Kenneth, roșu de mânie.

– Aș fi crezut că un All Black, cu picioare de două ori mai lungi decât ale mele, ar fi putut să mă prindă din urmă cu mult înainte să ajung la bicicletă… dacă realmente ar fi vrut. Dintr-o dată, simți că lacrimile stau să-i curgă. Kenneth, m-a afectat foarte mult. Mă duc înăuntru să beau un ceai. Te rog, pleacă.

– Bineînțeles că nu plec! Până când nu-ți vii în fire… Erai atât de dulce, Catherine. În ultima vreme, n-ai făcut decât să te superi. Mă duc să parchez mașina puțin mai jos, am lăsat-o în mijlocul drumului, și vin să stăm de vorbă.

Catherine se întoarse grăbită. Îi venea să plângă. Se va duce în camera ei și-i va spune lui Cecily să se descotorosească de Kenneth.

Intrând în casă, privi peste umăr și văzu că directorul vorbea cu iubitul ei. Dumnezeule! Acum, trebuia să se adune, trebuia să pară ca de obicei în privința lui Kenneth… intră în grabă în dormitorul ei și căută pudriera.

De la fereastră, îl văzu pe Kenneth urcându-se în mașină și plecând. Acum, ce se mai întâmplase? Directorul intră în curte. Se întâlniră pe hol. Ochii lui erau întrebători.

– Mi-ar prinde bine o seară liberă. Întotdeauna, ședințele de catedră mă epuizează total. I-am spus lui Batridge să preia atribuțiile mele în după-amiaza asta. Mi-am spus că probabil o să-mi încropești ceva de mâncare. Sper că nu te deranjează…

Catherine pufni în râs:

– Când directorul cere așa ceva, e aproape un ordin, nu-i așa?

– Ești liberă să mă refuzi, să știi. Ochii îi străluciră malefic. Catherine păru îngrozită, apoi, când Murdoch începu să râdă, ușurată. Inspiră adânc.

– Am crezut că m-ai luat în serios. Ce ai vrea? O friptură la grătar?

– E prefect. Lasă-mă să te ajut la bucătărie.

Pentru prima dată de când dispăruse Beth, Catherine se simți relaxată. Era încredibil, își spuse mai târziu, să-l aibă în fotoliul din fața șemineului, trăgând mulțumit din pipa lui.

– Kate, scriu o carte, spuse el brusc.

– Da? O carte cu povestiri?

– Nu, un roman isoric. Am făcut toată documentația și mă descurc destul de bine cu firul epic. Am nevoie de cineva să-l dactilografieze. Văd că ai aici o mașină de scris. E vreo șansă să faci asta pentru mine, noaptea?

Vocea ei era caldă, interesată.

– Mi-ar face mare plăcere. De fapt, mă pricep cât de cât să lucrez după manuscrise. În primul an după ce am absolvit, am lucrat la o agenție de dactilografiere. Clientela lor consta în doar doi-trei autori, dar am dactilografiat multe romane.

– Oh, perfect. Trebuie să mărturisesc că nu știu prea multe despre setările necesare…

– Despre ce perioadă istorică scrii, domnule Murdoch?

– Epoca tudoriană. Un roman despre viața ultimei soții a lui Bluff King Hal, Henry al VII-lea, Katharine Parr. Se intitulează „Omagiu pentru Kate".

Mai târziu, când se pregătea să plece, Murdoch îi spuse:

– Desigur, îți voi plăti onorariul obișnuit pentru servicii. Anunță-mă care este. Se poate să se fi mărit de când ai lucrat la agenție. Sună-i și interesează-te de tarifele actuale.

Catherine era dezamăgită.

– Domnule director, ar fi un privilegiu să vă ajut. Poți plăti doar hârtia și banda.

El scutură din cap.

– Nu. Trebuie să fie în termeni oficiali. Altfel, nu facem nici o afacere.

Catherine renunță. Așadar… asta punea lucrurile la vechiul lor loc, nu era așa? Se temea să nu profite de gestul lui de azi, că se grăbise s-o ajute pe micuța Beth. În ora pe care o petrecuseră împreună în fața focului, între ei fusese o atmosferă plină de căldură și de intimitate… devenise brusc conștient de asta, presupunea Catherine, și se temea că ea va profita de situație.

– Foarte bine, domnule. Cum doriți. Nu avea de ce să se teamă. Nu va emite nici o pretenție. Vă mulțumesc pentru promptitudinea cu care ați venit să ne ajutați și vă urez noapte bună, domnule.

Îi întinse grav mâna, el o luă, o scutură și-i dădu drumul la fel de grav. Foarte formal.

Capitolul 4

Peste câteva nopți, erau la bordul feribotului Rangitira, unul dintre cele mai mari care traversau pe timpul nopții de la Christchuch la Wellington, făcând legătura între insulele de nord și de sud.

Trecuseră deja de Lyttelton Heads și se îndreptau spre nord, de-a lungul coastei.

Era o noapte magică: chiciura strălucea ici și colo, iar Calea Lactee se vedea perfect. Lumina stelelor aprindea din când în când crestele înspumate ale valurilor prova, iar ambarcațiunea străbătea liniștită prin necunoscut.

Era o noapte în care să faci dragoste, se gândi Catherine, cu toate că luna nu se vedea. Își aminti o strofă dintr-o poezie de dragoste… nu mai știa restul… și oare conta, când stătea singură pe punte? În timp ce undeva, jos, erau Kenneth și directorul.

Ei bine, cum era maxima? „N-o să găsești niciodată timpul, locul și persoana iubită deodată"! Foarte adevărat. Drăcușorul care-și arăta cornițele în străfundul minții Catherinei, chiar și când era nefericită, răsări acum la gândul nopții în care se logodise, când crezuse că găsise cheia fericirii desăvârșite… și înainte să fi coborât de pe norișorul ei roz, Beth o strigase și-i spusese că nu se simte bine!

Ea și Kenneth ar fi trebuit să se plimbe acum pe punte, pierduți în lumea lor, din moment ce, măcar de data asta, era liberă de orice responsabilitate. Dar chiar dacă nu și-ar fi exprimat dorința fermă de a se culca devreme, ceva ce o surprinsese, tot n-ar fi vrut să fie singură cu el.

Se temea prea mult de o discuție serioasă în momentul acela; dacă se isca, era posibil să fie nevoită să-i spună, atunci și acolo, că vroia să pună capăt logodnei lor. Dacă tot vroia s-o facă, era bine să fie cât mai repede posibil – dar asta era doar pentru liniștea ei sufletească. Ar fi o cruzime din partea ei să-l supere pe Kenneth înainte de conferință.

Mâna îi alunecă în buzunarul de la haină, unde pipăi o scrisoare. I-o va da lui Kenneth imediat ce se vor întoarce la Christchurch și în felul ăsta îi dădea un weekend să iasă din starea de șoc. Se gândise că așa era cea mai rezonabilă modalitate.

Nu-i fusese ușor să ia decizia asta, dar trebuise s-o înfrunte. Era mai bine să rupi o logodnă decât să destrami o căsnicie. La urma urmelor, nu fusese numai din cauza lui Beth, deși fără îndoială, atitudinea lui față de ea o făcuse pe Catherine să realizeze cât de egoist era. Dar, în analiza finală, nici unul din lucrurile astea n-o determinaseră să se despartă de el. Fusese o revelație rapidă… omul acela de la toneta din Timaru nu avea să știe niciodată că vorbele lui, aruncate cu nepăsare, o afectaseră. „Hei, colega, soției tale i-au căzut mănușile!“

Drăcușorul din mintea Catherinei chicoti – ce început de bun augur: Cupidon și bărbatul de la toneta cu plăcinte! Dar nu era realmente un început, nu? Pentru că Hugh nu s-ar fi uitat niciodată la ea. Când erai directorul unui liceu, nu căutai o soție de genul copiliță! Nu te căsătoreai cu fosta iubită a unuia din profesorii tăi. Și era mai bine să nu se mai gândească la el ca fiind Hugh – era periculos. Trebuia să rămână la apelativul „domn“ – care stabilea mai relevant decât orice altceva adevărata lor relație. Trebuia să aibă grijă, sau părăsea St. Enoch!

Își sprijini coatele de balustradă și privi pierdută la apele întunecate. Un alt cot se alătură alor ei. Își ridică repede privirea, pregătită să se retragă dacă era vreun pasager străin hotărât s-o abordeze.

– Sunt doar eu, Kate, se auzi vocea directorului. Până la urmă, te-ai decis să nu te duci încă la culcare?

Ea zâmbi vag, deși inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– M-ai speriat. Credem că te-ai culcat și tu.

– Nu, am coborât să-mi aranjez documentele pentru mâine. Ador să călătoresc cu feribotul – urăsc să irosesc timpul dormind. Am petrecut o dată toată noaptea pe punte, doar de dragul experienței.

– Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, se lumină Catherine. Dar când ești femeie, nu e prea recomandabil. De câte ori călătoresc pe apă, încerc să recuperez – rămân trează cât de târziu pot și mă trezesc foarte devreme. E atât de frumos să sosești dimineața la Wellington!

Directorul spuse, privind în depărtare:

– Atunci, de ce ai coborât atât de devreme în seara asta? Chiar dacă Batridge acuza realmente dureri de cap, ai fi putut să rămâi pe punte.

– Ei bine… nu mi-a plăcut ideea – te-ai fi putut simți obligat să rămâi cu mine pe punte, domnule.

El își luă pipa de la gură și o privi atent.

– De ce? Ți s-a părut vreodată că încerc să-ți evit compania?

– Nu. Dar… nu mi-ar plăcea să crezi vreodată că profit de amabilitatea și prietenia ta. Ai fost atât de bun în seara în care a dispărut Beth… dar știu că a fost un incident și că trebuie să-mi amintesc că ești directorul, iar eu sunt doar secretara ta.

Scutură pipa peste bord, apoi o vârî în buzunar.

– De asta ai fost atât de înțepată și de formală de atunci? Am avut secretare pe care mi-a fost greu să le țin la distanță, dar, Kate…

În clipa aceea, auziră voci în apropierea lor. Femeia părea nemulțumită.

– Dar, iubitule, doar n-o să lași asta să te împiedice, nu? Imaginează-ți că ești presat, că se profită de momentul tău de slăbiciune! Și încă de cine? De o domnișorică egală cu apa de ploaie! Spune-mi, n-o găsești prea incitantă, nu-i așa? Face atâta pe mironosița! În afară de asta, tocmai ai spus că în momentul în care m-ai văzut în seara asta, ai realizat că n-ai încetat nici o clipă să mă iubești – chiar și după tot ce s-a întâmplat. Și acum sunt liberă, iubitule. Totul a fost o prostie… nu mă învinuiești cu adevărat, nu? Adică, m-au furat luminile orbitoare, veselia și ideea de lux. Dar a fost un preț mult prea mare, iubitule, și am realizat curând cât de mult am pierdut… când te-am pierdut pe tine.

– Dar, Della, iubirea mea, nu pot să fac asta acum, răspunse vocea bărbatului. Nu pot să fac nimic cât timp am conferința asta. Ar provoca o vâlvă îngrozitoare… iar directorul nu e tocmai fanul meu numărul unu. Am s-o fac decent, când ne întoarcem. Îți promit. În weekend – o să aibă timp să se liniștească.

Vocea răsfățată, bosumflată și stridentă interveni din nou, dar Catherine nu mai asculta. Auzise destul… era vocea lui Kenneth, a nimeni altcuiva. Strânse brațul directorului, care o privi cu infinită compasiune. Vroia să-i spună cât de rău îi pare – Catherine nu putea îndura asta. Oare nu exista un final pentru umilințele la care să asiste de față cu el?

Își dădu seama că vocile se apropiau și-și ținu respirația, într-un moment de panică. Brațul directorului se strânse în jurul ei și o trase repede în umbra următoarei mașini. Mișcarea fu atât de rapidă și de tăcută, încât era complet sub acoperire când cuplul apăru în spațiul dintre mașini și coti către prova. Catherine zări doar o clipă părul blond al lui Kenneth, apoi dispărură.

Directorul o ținea în continuare strâns, uitându-se în direcția în care porniseră cei doi. Catherine se străduia să-și păstreze cumpătul. Directorul o privi.

– Draga mea, aș vrea să nu fi auzit asta. Trebuie să fi fost un șoc teribil pentru tine. O să găsim un loc să stăm jos.

– Nu, mulțumesc. Era ușurată să afle că vocea îi era destul de calmă. Nu am nevoie să mă așez. Pot să suport și în picioare.

Brațele lui îi înconjurau încă umerii, alinând-o cu căldura lor. Catherine simți dorința sălbatică de a izbucni în râs. Era o dreptate poetică, nu? Dar nu trebuia să râdă. Domnul Murdoch ar crede că devine isterică și asta nu putea suporta.

– Kate… ai de gând să accepți pur și simplu? Sau o să inversezi rolurile?

Îl privi nedumerită. Chiar avea șansa să întoarcă roata; putea să trimită mai târziu un steward să-i ducă scrisoarea în cabina lui. Totul era pregătit. Avea data nopții trecute. Ar fi trebuit să i-o arate directorului, dar era un lucru pe care nu vroia să-l riște. În scrisoare, spusese: „Să nu crezi că e din cauză că nu suntem de acord în privința viitorului lui Beth. Asta m-a ajutat să iau decizia, pentru că am simțit că ești incredibil de egoist în ce o privește. Dar adevăratul motiv pentru care renunț la tine este că în ultimele săptămâni am descoperit că am confundat iubirea cu o pasiune efemeră."

Oh, nu, directorul nu trebuia să vadă asta… „în ultimele săptămâni"… Putea ajunge foarte ușor la concluzia că se întâmplase de când apăruse în viața ei.

– Kate, nu mi-ai răspuns.

– Îmi pare rău, domnule, ce spuneai?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

– Poți să renunți momentan la „domnule". Suntem în afara serviciului. Te întrebam dacă ai de gând să inversezi rolurile. Să pui piciorul în prag și să-l părăsești prima. Să te oferi să-l eliberezi pe Batridge.

– Pentru nimic în lume nu vreau să știe că l-am auzit, se repezi Catherine, oripilată.

– La asta mă refer, o scutură ușor directorul. E mai bine pentru o fată să părăsească. Scapă basma curată. Ai putea să termini totul până ne întoarcem acasă. Ca să-i facem dreptate lui Batridge, nu cred că ți-ar spune nimic până după conferință. Între timp, ce zici: îi arăți că poți foarte bine să te plimbi pe punte într-o altă companie masculină, când nu e prin preajmă… chiar dacă nu e decât compania directorului? La urma urmelor, nu sunt Matusalem; am treizeci și cinci de ani.

Până în clipa aceea, Catherine păruse albă și înghețată, însă acum prinse din nou viață.

– Așa e, spuse ea, dar cum să facem?

– Au intrat în salon pentru cină. Mergem și noi… și când îi vedem, puțin mai târziu, părem mai mult decât surprinși.

Catherine simțea că-i va fi ușor să mimeze surpriza. De fapt, în momentul acela era realmente surprinsă. Oare chiar directorul punea planul acela la cale? Sau era prinsă într-un vis nebunesc din care urma să se trezească din clipă în clipă?

Dar directorul o ținea de braț și nu-i dădea timp să se gândească.

– Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi spune „domnule“ în fața lor. Spune-mi „Hugh“… nu speriată și ezitând, ci cu îndrăzneală și cu naturalețe.

Când intrară în salonul luminat și călduros, Catherine cunoscu un moment de panică, însă în clipa aceea, directorul spuse ceva scandalos de amuzant, încât pufni în râs. Ochii ei se îndreptară spre ai lui; erau luminați și zâmbitori și în spatele lor strălucea o provocare.

Râsetele lor atraseră atenția oamenilor de la mese, și Catherine știa că iubitul ei și însoțitoarea lui își ridicaseră privirile și ei, deși nu se uită direct la ei.

Cafeaua și biscuiții o puseră pe picioare și culoarea obrajilor ei nu se mai schimba acum atât de vizibil. Directorul era mai mult decât atent cu ea; nimeni n-ar fi crezut că erau șef și secretară. Avea ceva irezistibil și extrem de atrăgător, se gândi Catherine.

Domnul Murdoch se sprijini de spătarul scaunului, se întoarse ușor și cercetă din priviri mesele alăturate. Începutul surprizei lui fu bine jucat.

– Oh, salut, Batridge! Vii să ni te alături? Gestul lui fu unul aproape autoritar.

Kenneth și însoțitoarea lui se ridicară fără tragere de inimă. Catherine realiză că acesta era un moment stânjenitor pentru Kenneth. Fiindcă pretinsese că-l doare capul și le spusese superiorului și logodnicei sale că se duce să se culce, era derutant pentru el să fie descoperit în salon, împreună cu o blondă strălucitoare!

În clipa următoare, Catherine avu un șoc. Privi cu un aer inocent la cea care-l însoțea pe Kenneth și apoi îi fu greu să-și ascundă amuzamentul.

Nu puteau fi două femei atât de asemănătoare… aceasta era originalul celei din corespondența lui Hugh Murdoch! Totul părea să se învârtă în jur, dar din fericire, atât Kenneth cât și femeia păreau atât de stingheriți, încât nu părură să observe. Directorul se comporta cum nu se putea mai onorabil.

– Până la urmă, te-ai hotărât să nu te mai culci devreme.

– Hm… da, spuse Kenneth. Se pare că a fost o decizie comună. Ochii lui se opriră nedumeriți asupra Catherinei.

– Oh, nu cred că ea a intenționat vreodată să rămână în cabină, spuse suav directorul. Urmă o pauză aproape insesizabilă, apoi adăugă: dar neglijăm bunele maniere. Cathy, n-ai cunoscut-o încă pe doamna Penvyre, nu-i așa? Della, ea este domnișoara Catherine Gordon.

Zăpăcită, dar fermecătoare, Catherine făcu față cu bine situației.

– Nu veniți să stați cu noi la masă? întrebă cordial Hugh. Vom comanda mai multă cafea.

Dincolo de flecăreala de complezență, gândurile Catherinei erau departe. Oare Hugh recunoscuse vocea Dellei? O cunoștea într-atât de bine? Sau nu-și dăduse seama cine era decât în clipa în care intrase în

salon? Desigur, Hugh o trăsese spre el când apăruseră cei doi și privise apoi în urma lor, astfel că era foarte posibil s-o fi recunoscut.

– Călătorești cu tatăl tău, Della? întrebă Hugh.

– Da. Și el și mama sunt aici, în cabina lor. Mama nu suportă bine călătoriile pe apă. Tata spera să fii aici, vrea să te vadă în mod special.

– Da, știam că o să vrea, dacă e aici.

Discuția reveni la nimicuri. Catherine află câte ceva. Della îl cunoscuse pe Hugh când acesta era suplinitor la o școală din Dunedin, dar prima dată se întâlniseră evident peste hotare. Kenneth s-ar fi întâlnit cu ea la Dunedin, presupunea, dar asta nu mai conta, acum.

Dintr-o dată, Hugh se uită la ceas.

– Ei bine… vreau ca secretara mea să fie mâine extrem de odihnită. Va fi o sesiune lungă. În plus, mâine seară este petrecerea aceea pentru directori. Se întoarse spre Kenneth. Te deranjează dacă o împrumut pe Kate? Majoritatea vor veni cu soțiile sau cu fiicele. Nu am pe nimeni la Wellington. E în ordine cu tine, Batridge?

Ce altceva putea putea Kenneth să facă decât să accepte?

Della își roti ochii încântători către el, însă nu înainte să fi surprins Catherine privirea întunecată pe care i-o aruncase lui Hugh, o privire ciudat provocatoare, prin care-i atrăsese atenția că era interesată de Kenneth, nu de el.

– Te consolez eu, Ken, spuse ea.

Hugh râse, trăgându-i scaunul Catherinei.

– În cazul ăsta, ar fi bine să fii atent, Batridge, spuse el. Văduvele astea binevoitoare!

În clipa aceea, ceva apăru în minunații ochi ai Dellei, apoi dispăru, însă pauza care urmă replicii lui Hugh fu încărcată de tensiune.

Nu că Hugh păru să observe. O luă pe Catherine de braț.

– Te conduc până la cabina ta.

Când ieșiră din salon, Catherine îi văzu mai bine pe cei doi pe care-i părăsiseră. Îi venea să râdă. Stăteau pironiți în picioare, uitându-se după ei.

Ajungând în fața cabinei ei, se opriră. Hugh spuse cu voce scăzută:

– Cu siguranță, au avut un șoc. O privi plin de compasiune de la înălțimea lui, cu exact aceeași atitudine cu care-l văzuse aplecându-se spre elevii mai mici, cărora li se făcea dor de casă. Tocmai privirea aceea n-o vroia de la Hugh. Ai jucat splendid. Îi luă mâinile într-ale lui. Ia două aspirine… ai? Trebuie să dormi. Nu sta trează să despici firul în patru.

Catherine se uită la el strâmb.

– Nu, Hugh, n-o să iau nici una. N-o să am nevoie de ele.

Acum, în ochii lui se citi admirația… niciodată ce căuta ea… se uită la mâinile ei, pe care le strângea încă, își trecu încet privirea de la dreapta la stânga… nimeni în preajmă… îi ridică mâinile și i le sărută ușor.

– Omagiu pentru Kate, spuse el ciudat, apoi plecă.

Nu căută nici un remediu să-i aducă somnul – dar nici nu adormi. Și nu meditația asupra trădării lui Kenneth o ținu trează, ci întrebarea ce reprezenta Della Penvyre în viața lui Hugh…

Capitolul 5

Pentru Catherine, zilele petrecute la Wellington semănau din ce în ce mai mult cu un vis. Era conștientă că aștepta să se trezească undeva, cândva, și o să afle că nimic din toate astea nu se întâmplase. Din fericire, avea multe de făcut. Programul fusese conceput să cuprindă maximum de discuții, iar directorul părea să facă parte din toate comisiile și subcomisiile posibile.

Kenneth avea mai mult timp liber. Catherine își imagina că și-l petrecea cu Della, care stătea la un hotel din oraș, Casa de Conferințe fiind destinată doar delegaților și soțiilor acestora.

Directorul nu ezitase nici măcar o dată în protecția pe care i-o oferea Catherinei, cu toate că avea atâtea pe cap.

O noapte fusese lăsată liberă, ca membrii să-și poată organiza individual vizitele turistice. Kenneth nu-i pomenise nimic Catherinei despre cum aveau să petreacă seara aceea, și bineînțeles, din moment ce oficial erau încă logodnici, iar el nu avea idee că ea auzise conversația lui cu Della, firește, trebuia să se simtă obligat s-o scoată în oraș.

Catherine își pregătise deja două sau trei planuri de a scăpa, însă nici unul nu era satisfăcător sau convingător. Se va baza pe inspirația de moment.

Kennteh era chiar vizavi de ea, la masa mare. Era mai bine să-l evite când întrunirea se încheia? Își adună hârtiile, le puse în servieta de piele și se ridică, după ce directorul îi trase scaunul. Ieșiră pe coridor odată cu mulțimea.

Se treziră lângă Kenneth, care părea morocănos și nehotărât. Porniră pe un hol lateral, lângă birou, și acolo era Della, așteptând; evident, abia sosise de la coafor. Catherine se simți dintr-o dată nepieptănată și-și dădu seama instantaneu că trecuseră ore bune de când își retușase machiajul.

Chiar și numai înălțimea Dellei o făcea să se simtă insignifiantă, și astăzi, cu siguranță, eclipsa pe toate celelalte femei. Avea un gust vestimentar desăvârșit, plus bani nelimitați, și fiecare trăsătură a ei era fără cusur.

Se întrebă în treacăt dacă Kenneth îi ceruse să fie acolo, în speranța de a reuși să scape de logodnica lui, dar părea stânjenit și, fără îndoială, Della îl salutase întâi pe director. Poate că Della își aștepta părinții.

Directorul era singurul relaxat, însă mina lui întunecată nu reflecta prea des sentimentele sale… zâmbi și spuse nepăsător:

– Ah… bine că ne-am întâlnit. Tu și Kenneth mergeți undeva, Della? Eu și Kate vom vizita locurile. Am comandat o mașină de închiriat. Se uită la ceas. Uite, Kate, nu mai aveam prea mult timp. Tipul acela o aduce și la întoarcere ia taxiul. Fugi și schimbă-te.

Cu toate că regulile nu reușeau s-o tulbure prea ușor pe Della, căci avea un echilibru care mergea mână în mână cu strălucirea, cu dichiseala desăvârșită și cu bogăția, de data asta, cu siguranță că părea speriată și… Catherine era convinsă… părea mâhnită. Dar de ce, dacă pe Kenneth îl vroia?

Ochii Dellei se mișcară puțin. Se uită de la director la Catherine și apoi din nou la el.

– Iertați-mi comentariul, spuse ea cu răceală, dar nu este o relație ciudată?… Adică e ciudat că există între director și secretară.

– Suntem director și secretară doar în cadrul de afaceri, chicoti Hugh. În afară de asta, când ne-am întâlnit prima oară, n-a fost deloc în cercuri profesionale, ci mult mai neortodoxe, nu-i așa, Kate? Dacă îmi amintesc corect, mi-ai spus că sunt autoritar… nu?

Râsul îi dădea târcoale Catherinei și-i ajunse în priviri, cu toate că era îngrozită și uimită de nesăbuința directorului.

– Da, domnule, încuviință ea cu modestie.

Figura pe care o făcu Kenneth era ridicolă. Asta îi dădea un motiv să se gândească la răzbunare. Chiar dacă ieșirea ei cu directorul îl lăsau liber să petreacă timp cu Della, nu va putea să împiedice alte gânduri… se va întreba ce se întâmpla între ea și Hugh… unde îl întâlnise prima oară Cathy… de ce nu-i spusese!

Directorul nu așteptă răspunsul Dellei. Luă brațul Catherinei.

– Trebuie să plecăm. La revedere, distracție plăcută și vouă.

O lăsă în fața camerei ei. Catherine se întoarse nesigură spre el.

– Unde mergem, domnule Murdoch? Ce ar trebui să port?

– Vom merge pe coasta vestică până la Paekakariki… e atât de frumos, șoseaua e înaltă și urmăm malul, exact ca pe o hartă în relief. Nu vom mânca nicăieri – am comandat un coș cu alimente, o să-l luăm înainte să ieșim din oraș. Cât despre îmbrăcăminte, arăți întotdeauna perfect, Kate.

Se îmbrăcă fără prea multă tragere de inimă… o fustă cenușie din tweed și angora și un pulover stacojiu, sub o haină lejeră. O astfel de remarcă era doar ca să-i contrabalanseze orice complex de inferioritate pe care l-ar fi putut avea în urma întâlnirii cu Della. De parcă ar putea cineva să concureze cu Della, în circumstanțe obișnuite!

În afară de asta… nu vroia înțelegerea și compasiunea lui Hugh Murdoch în privința lucrurilor acestea. Catherine își ridică bărbia. Îi va arăta curând cât de puțin îi păsa. De îndată ce conferința aceea oribilă și complicată lua sfârșit și logodna ei se încheia, îi va mulțumi directorului pentru că avusese grijă de ea într-un moment dificil și-i va spune că, de acum în colo, se putea descurca și singură.

De fapt, trebuia să facă asta chiar acum. Toate astea nu erau necesare. Trebuia să se despartă de Kenneth imediat. Atunci, de ce n-o făcea? Ochii îi răspunseră, din oglindă. Pentru că vroia să meargă în seara aceea cu Hugh Murdoch, să aibă ceva să-și amintească. Însă trebuia să aibă grijă, Hugh era extrem de perspicace. Suferise destule umilințe în ultima vreme, nu trebuia să-l lase să ghicească.

***

– Coasta de vest îmi amintește de Scoția. Presupun că n-ai fost în Scoția, Kate.

– Nu, dar ca toți neozeelendezii, visez să merg acasă. Legăturile sunt extrem de puternice cu Țara-Mamă. Numai finanțele mă rețin. Tata mi-a spus că trebuie să încerc să plec. Mai ales ca să văd Londra. Odată, economiseam bani să merg acolo într-o vacanță de lucru, împreună cu o prietenă. Ea e încă acolo, nu s-a mai întors niciodată, s-a căsătorit. Dar Stephen s-a îmbolnăvit și apoi am luat-o pe Beth. Însă încă mai cred că am s-o văd cândva.

– Londra te acaparează. Nu există oraș care să-i semene. E centrul universului. Am predat o vreme la o școală, la treizeci de kilometri de periferia ei.

– Acolo ai întâlnit-o prima oară pe Della?

Urmă o tăcere scurtă, timp în care Catherine își dori să nu fi pus întrebarea. Avu impulsul să-și ceară scuze, dar înainte să înceapă, Hugh îi răspunse destul de detașat:

– Nu. O cunosc de când eram copii. Tatăl ei era unul din profesorii mei de la liceu. Pe atunci, era foarte tânăr. Îi datorez mult, e un om pe cinste.

– Da, așa mi s-a părut și mie, încuviință ea, umezindu-și buzele. Se exprimă foarte clar în discuții și are o abilitate deosebită de a înțelege punctele de vedere ale celorlalți. Nu pare puternic.

– În ultima vreme, n-a fost. Are multe pe cap. Dar o să recupereze curând.

Nu spuse de ce. Catherinei i-ar fi plăcut să continue, dar nu-l descusu. Se părea că între director și familia Dellei existau anumite legături.

– Așadar, desigur, când Della a venit în Anglia, m-a căutat. Am vizitat multe locuri împreună. Până când s-a măritat.

– Trebuie să fi rămas văduvă destul de curând, simți Catherine nevoia unui comentariu.

– Da. Mariajul ei a durat exact șase luni. El era mult mai în vârstă și foarte bogat. Vocea lui era ușor ironică, iar buzele i se strâmbară.

Catherine privi marea. Vroia să-l întrebe dacă îl deranjase, dacă îi frânsese inima, dacă fusese o deziluzie pentru el. Cel mai mult, vroia să-l întrebe dacă mai conta încă pentru el.

Dar desigur, erau lucruri care nu se întrebau.

– N-o să mai treacă mult și soarele o să coboare sub linia orizontului, spuse ea.

– Da, nu zăbovește prea mult iarna; cred că vom găsi adăpost sub faleza aceea abruptă și înaltă, dacă găsim un loc unde să parcăm, să putem mânca.

Cu siguranță, directorul nu economisise când comandase coșul cu mâncare; conținutul era delicios.

– E bine să fii departe de sobrietatea ședințelor și de formalitatea meselor, nu? întrebă el, ciugulind entuzia4smat un os de pui. Și e plăcut să scapi măcar o dată de rutina de la școală. Funcția de director e uneori singuratică… te izolează, într-un fel.

– Hm… spuse Catherine, ocupată cu osul ei. Ceea ce-mi amintește, domnule… își eliberă gâtul. Ai fost îngrozitor de bun… Nu ajunse mai departe.

– „Hugh“, Kate, „Hugh“, nu „domnule“! Tonul lui era nerăbdător.

– Ei bine, Hugh, atunci. Dar sunt mai în siguranță dacă îți spun „domnule“. Celorlalți li s-ar părea ciudat dacă m-aș obișnui prea mult

cu asta. Se leagă cu ce încerc să-ți spun. Ai fost teribil de amabil, încă nu-mi vine să cred cât de amabil, dar nu vreau să fii rănit din cauza asta… Ezită, pentru că privirea lui era atât de aproape.

– Ce încerci să-mi spui, Kate?

Catherine se înroși.

– Doar că ai fost foarte grijuliu, și în urma primului șoc, când i-am auzit pe Kenneth și pe Della vorbind, am fost mai mult decât recunoscătoare. M-ai ajutat să depășesc decepția. Dar vezi, când ocupi o poziție publică, oamenii vorbesc. Așa că nu trebuie să te mai deranjezi.

Privirea lui era blândă.

– Ce te face să crezi că mă deranjez?

– Trebuie să fie așa. Cred că ești un cavaler desăvârșit. Și știi cât de umilitor trebuie să fie pentru o fată să-și audă logodnicul discutând despre cum să-i dea papucii. Mi-ai ridicat considerabil moralul și mi-ai salvat onoarea… dar acum sunt în regulă, nu am nici un regret. Așa că mulțumesc… domnule.

Catherine se ridică; Hugh se ridică și el. Își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse astfel ca ultimele raze ale soarelui să-i lumineze chipul. O privi cercetător.

– Pentru statura ta, deții un curaj nesfârșit, nu-i așa?

Catherine își mușcă buza. Tonul lui aproape c-o distrusese. Nu va afla niciodată ce-i făcea căldura mâinilor lui pe umerii ei, cât de nebunește îi bătea inima. Nu trebuia să trădeze nimic.

Apoi, vocea lui se schimbă, deveni mai dură.

– Dar nu vrei să mă „deranjez"! Nu vrei milă, admirație sau cavalerism, nu? Ești teribil de independentă. Ar fi timpul să înveți să primești… cu grație… la fel cum dăruiești. Am impresia că toată viața ai dăruit… ai preluat poverile lui Stephen, apoi pe Beth; te-ai logodit cu o trestie plăpândă ca Batridge… genul care s-ar fi bazat toată viața pe tine. Așadar, nu mai fi atât de independentă. Kate, lasă-mă să-ți fiu alături în situația asta.

Tumultul de sentimente o îneca pe Catherine. Își dorea să nu fi fost atât de aproape de fața lui.

– Nu pot să-mi dau seama de ce ai vrea, spuse ea, mai mult din dorința de a spune ceva, decât ca urmare a unui gând anume.

Reacția lui fu neașteptată. Strânsoarea lui se accentuă o clipă. Catherine își ridică privirea și surprinse în ochii lui o expresie necontrolată. Ce vroia să-i spună?

Însă strânsoarea lui slăbi. Mâinile îi alunecară de pe umerii ei, iar vocea îi era ciudat de aspră:

– Să spunem că e șansa să reglez niște conturi mai vechi.

Deziluzia Catherinei era mai rea decât orice cunoscuse vreodată. Oare puteai să te încrezi în cineva? N-ar fi văzut niciodată vreo legătură între director și micimea de caracter sau planuri ascunse de răzbunare. Genul acela de comportament aparținea oamenilor imaturi, cu suflete negre.

Poate cel mai mult o durea faptul că Della era cumva amestecată în toată povestea. O iubise directorul? Suferise când se căsătorise cu ultimul ei soț? Mai suferea încă? Dar acum, era liberă. Însă se putea să dăinuiască încă amintirea certurilor amare dintre ei, lucruri peste care amândurora le era greu să treacă. Nici unui bărbat care o iubise cândva pe Della nu-i era ușor să trăiască fără ea… și rana trebuia să fi fost adâncă, să aducă atâta sentiment în vocea lui.

Când directorul îi ură noapte bună în fața camerei ei, Catherine auzi pași urcând pe scări. Știu imediat că erau ai lui Kenneth. Odată, zgomotul pașilor lui îi accelerase bătăile inimii, dar acum… intră în cameră, lăsă ușa întredeschisă și-l auzi pe director închizând ușa lui. Ieși din nou pe culoar, exact în clipa când Kenneth ajunse la etaj.

– Oh, Kenneth, spuse ea cu voce scăzută. Aș vrea să te văd, te rog. Cred că livingul de jos e liber acum. Hai să vedem dacă așa e.

I se păru mai ușor decât se așteptase. Rămase cu mâinile în buzunarele hainei și-l înfruntă.

– Kenneth, e ceva ce am tot așteptat să-ți spun de ceva vreme, doar că nu s-a ivit ocazia. Dar trebuie s-o spun acum și să termin odată. Am făcut o greșeală. Trebuie s-o remediem înainte să fie prea târziu, cred că ți-ai dat și tu seama. Ridică o mână în semn de protest, când el încercă s-o întrerupă. Nu, lasă-mă să termin ce am de spus și, te rog, nu te simți obligat să protestezi, de dragul aparențelor. Știi foarte bine, Kenneth, că și tu vei răsufla ușurat. Pur și simplu nu ne potrivim. Suntem norocoși să descoperim acum. Pentru asta sunt logodnele – sunt perioade de descoperire. Nu avem nimic în comun. A fost doar atracție fizică.

Surprinzător, Kenneth păru întristat. Era numai asta, își spuse Catherine, un soi de mândrie rănită, mirarea că exista vreo fată care să-l trimită la plimbare. Desigur, era firesc… dibăcia lui pe terenul de rugbi îl transformase în idolul multor fete.

În cele din urmă, îl convinse de hotărârea ei. Scoase mâna din buzunar și puse inelul pe masă. Kenneth îl luă, îl cântări în palmă și-l puse în buzunarul său. Se întoarse spre ea.

– Ai decis asta din cauza atitudinii mele față de Beth?

– Nu, îl privi ea cu sinceritate.

– Din cauza directorului?

Catherine căută un răspuns convingător, care totuși să nu-l implice pe director. În timp ce încă ezita, Kenneth spuse:

– Pentru că nu e genul care să se căsătorească. Della spune că e cea mai libertină și mai vicleană pasăre, când vine vorba de mariaj… și că toate femeile îl vânează. Așadar, dacă asta se întâmplă deoarece crezi că un director e o pradă mai generoasă decât un profesor amărât de sport…

– Mai generoasă… oh, da, Kenneth. Vocea Catherinei era ca de gheață, retezând tachinăria lui ieftină. Directorul este mult mai generos decât tine. E mult deasupra ta, și deasupra Dellei. Ți-ar plăcea să crezi că renunț la tine dintr-un motiv insignifiant. Așa ai scăpa cu fața curată. Adevărul este că, cu cât am stat mai mult cu tine, cu atât mi-ai plăcut mai puțin. Ieși și închise ușa în urma ei.

Directorul nu-și dădu seama decât după două seri că nu mai avea inelul pe deget.

– Kate! Vocea lui era ascuțită. Ai pus deja inelul în cutie să i-l înapoiezi?

– Nu. I l-am dat înapoi în seara în care am fost la Paekakariki.

– Ieri dimineață, n-ai dat nici un semn – nici în timpul zilei, și desigur a fost o zi colosală, ne-am ocupat de toate afacerile acelea. Cum te-ai descurcat?

Buzele Catherinei se strânseră a amuzament și în ochi îi dansau drăcușori.

– Te așteptai să nu mă pot concentra?

– Cu siguranță, ești cea mai nerăbdătoare secretară pe care am avut-o vreodată… și cea mai curajoasă! râse el, bătând-o ușor pe mână.

– Oh, destul cu admirația, te rog! Curând, va fi istorie. Acum, vreau doar să uit.

– Așa e. Vom considera capitolul acesta încheiat. Mai am o singură întrebare. Înțeleg că despărțirea e definitivă, nu există nici o șansă să vă împăcați?

– Nici una.

– Atunci, e în regulă dacă îi ofer domnului Symonds reședința domnului McMasters?

– Cui?

– Domnului Symonds. Tatăl Dellei. Oh, desigur, n-ai de unde să știi. Corespondența aceea era clasată „confidențial". El este aplicantul norocos. Mă bucur foarte mult. E un tip pe cinste. Pentru el, va însemna o promovare.

Catherine simțea cum puntea se clatină sub picioarele ei.

– Fiica lui va locui cu el? Sau e aici în vizită? Adică, poate că are o casă în Anglia, cea a soțului ei.

– A vândut-o. Prea multe amintiri dureroase. Va locui cu părinții ei.

Amintiri dureroase! Della nu părea tocmai văduva cu inima frântă.

Directorul îi luă mâna și o întoarse cu fața la el.

– Îmi pare rău pentru partea asta, Kate. N-o să fie ușor, știu, să-i vezi pe Della și pe Kenneth împreună.

Della și Kenneth! Catherinei îi venea să râdă. Nu asta o îngrijora, ci gândul că Della va fi aproape de director. Catherine nu credea că sentimentele Dellei pentru Kenneth erau prea profunde. Se datorau probabil faptului că Della era genul de femeie care vroia ca orice bărbat de la orizont să-i stea la picioare.

O săptămână mai târziu, întorcându-se acasă pentru un ceai, Catherine îl găsi pe Kenneth în sufragerie. Intră, își duse mâinile la spate și se uită la el.

– Am venit imediat după ore, Cathy. Eram hotărât să te văd. Cecily o să-i dea ceaiul lui Beth, ca să putem să-l bem pe al nostru singuri.

Insolența lui făcu ceea ce zâmbetul nu reușise. Când Catherine își recuperă suflul, cu obrajii roșii, îi spuse:

– Oh, înțeleg. Se presupune că trebuie să-ți servesc masa… un soi de ordin regesc. Nici gând, dragul meu Kenneth; îmi place să mă relaxez când ajung acasă.

– Nu fi prostuță, Cathy. În ziua de azi, oamenii se comportă civilizat după ce rup o logodnă sau după ce divorțează. Rămân prieteni – sunt în continuare ospitalieri unul cu celălalt.

– Am fost vreodată prieteni, Ken? îl privi ea cu răceală. Cred că asta i-a lipsit relației noastre. Atracția fizică nu e de-ajuns. E nevoie de o prietenie de calitate, care să dăinuiască și după ce strălucirea și fascinația pălesc. Noi n-am avut așa ceva. Odată ce farmecul tău a început să se risipească în ochii mei, n-a mai rămas nimic.

Kenneth o privea, nedumerit.

– Cathy, n-a fost prea amabil din partea ta să spui asta. Parcă n-ai fost tu, spuse el, destul de umil și de sincer. Deși poate c-am meritat-o.

Inima ei fiind în esență bună, Catherine nu găsi nimic să-i spună. Se duse lângă fotoliu, luă o pernă, o primeni și o așeză la loc. Pauza îi dădu curaj să nu se înduioșeze.

– Ei bine, amabilitatea a lipsit întotdeauna din atitudinea ta față de mine, Ken. Am făcut întotdeauna ca tine. Niciodată ca mine. Cel mai urât te-ai purtat cu Beth. Nici măcar cu mama ta nu ești prea amabil; o folosești pe post de fundal de bon ton pentru faima carierei tale sportive… și să știi că găsesc că ești un jucător slab. Nu pe teren… oh, recunosc că ești un ruigbist de primă clasă, dar nu ești un jucător când vine vorba de atitudinea ta față de ceilalți. Un profesor de sport care ar încerca să împiedice alcătuirea unei echipe de fotbal doar pentru că el crede că nu mai există alt joc în afară de rugbi este un jucător slab, cu vederi înguste și gelos.

Kenneth se uită cu atenție la ea și ochii îi străluciră, ca și cum s-ar fi hotărât dintr-o dată.

– Nu te-am mai văzut niciodată atât de pornită. Obișnuiai să fii atât de politicoasă și de flexibilă. Ești îndrăgostită de director!

De data asta, Catherine păli. Se sprijini de spătarul scaunului. O clipă, simți că i se face rău… să se trădeze așa! Apoi, pe măsură ce stânjeneala scăzu, o cuprinse un torent de sentimente contrare. O mândrie ciudată. Își ridică bărbia și în ochii ei se născu o lumină pe care Kenneth n-o mai văzuse niciodată.

– Da, Kenneth, îl iubesc. Nu există nici un viitor… nu sunt genul de soție de director. Mă privește ca pe o copilă și nu dă doi bani pe judecata mea, dar sunt mândră că-l iubesc – un bărbat atât de bun – așa cum mi-e rușine că…

Își înghiți următoarele cuvinte, realizând încotro se îndrepta și nevrând să-l rănească și mai mult pe Ken.

Fața lui se întunecă de furie.

– Poți foarte bine să termini fraza! sări el. Așa cum ți-e rușine că m-ai iubit odată!

Era adevărat. În comparație cu integritatea, onestitatea, bunătatea și înțelegerea lui Hugh, farmecul de zeu grec al lui Kenneth nu era decât o fațadă atrăgătoare. Însă spusese destule pentru moment, și nu suporta să rănească oamenii… uneori se aprindea, dar îi părea rău imediat după. Poate că nu era numai vina lui Kenneth, avea o mamă sufocantă și un tată care nu-l susținuse niciodată. Furia și mândria se stinseră din ochii ei și se oferi să-i pregătească un ceai și o omletă. Curând, descoperi că era deja târziu, așa că refuză ajutorul pe care Kenneth i-l oferi cu vasele. Directorul îi spusese că va veni imediat după ora ceaiului, să-l ajute cu cartea. Kenneth păru iritat, dar din moment ce Catherine se descotorosea de el pentru un angajament social, nu prea avea cum să obiecteze.

– Foarte bine, spuse el înțepat, însă adăugă, din nefericire: cineva cunoscut?

Catherine ezită o clipă. Bunul simț îi spunea că nu trebuia să păstreze secrete vizitele directorului.

– E domnul Murdoch. Scrie o carte. Eu o s-o dactilografiez.

Când văzu expresia lui Kenneth, Catherine se hotărî să schimbe conversația.

– Oh, ei bine, Ken, cel puțin o persoană o să fie mulțumită că ne-am despărțit – mama ta! Nu i-ar plăcea să ne împăcăm. Probabil crede că ai avut o escapadă norocoasă.

– Nu, cu siguranță, n-a fost ideea mamei să mă întorc aici în seara asta, i-o plăti el.

– N-a fost ideea mamei tale… atunci, a cui?

– A Dellei!

– A Dellei?! O clipă, Catherine nu raționă. Della? Dar de ce naiba ar vrea să te împaci cu mine?

– Nu poți să ghicești? Ochii lui albaștri aveau o strălucire triumfătoare.

– Dar… am crezut că te vrea pe tine… că… Se opri, amorțită. Nu trebuia să se descopere că trăsese cu urechea.

– Vrei să spui că din cauză că am avut o pasiune pentru ea cândva… și pentru că am încercat să-mi umplu timpul cu ea la Wellington, când tu erai atât de ocupată cu domnul Murdoch?!

– Ei bine… am crezut că e mai mult decât atât… că tu și ea ați reînviat flacăra pasiunii.

– Așa am crezut și eu… scurt timp, pufni el. E al naibii de atrăgătoare, face să-ți clocotească sângele, dar nu prea cred să se mărite cu un amărât de profesor de sport. Acum, nu e doar frumoasă, dar are și bani. Poate să aleagă pe oricine. Stă la niște prieteni în Christchurch și a binevoit de câteva ori să mă lase s-o scot în oraș… nu cunoaște prea multă lume aici, încă. Dar în curând va cunoaște – vor roi în jurul ei ca muștele la borcanul cu miere.

– Dar de ce ar vrea să te împaci cu mine? Cu siguranță, e genul de femeie căreia îi place să aibă cât mai multe scalpuri la cingătoare.

Kenneth o privi în ochi și Catherine se gândi că-i făcea plăcere s-o rănească; era destul de sadic. Vocea lui, dură și crudă, îi risipi gândurile.

– Nu ghicești? Ce alt motiv ar putea avea decât acela că se teme… doar puțin… că directorul ar putea fi interesat de tine!

– Sunt flatată. N-aș fi crezut că strălucitoarea Della se teme de mine, ca rivală. În afară de asta, îl cunoaște de atâta timp. De ce nu s-a căsătorit cu el de atunci?

– Murdoch vroia, dar ea s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui, în Anglia, și de atunci, a fost foarte îndârjit împotriva ei. Nu cred că ai vreo șansă în fața ei, Cathy, așa că ce…

În timp ce se apropie de ea, Catherine se întoarse rigidă dinspre el, îi ridică orbește pălăria și fularul de pe scaunul de lângă fereastră.

– Ar fi mai bine să pleci, Kenneth, și să nu te mai întorci niciodată!

Nu ajunse mai departe. Kenneth o prinse, degetele lui puternice strângându-i nemiloase umerii, o trase lângă el și o sărută sălbatic.

Catherine fu incapabilă să se elibereze. Buzele ei erau reci și rigide sub ale lui. Cel puțin, Kenneth nu va găsi nici un răspuns, nici o capitulare. Cu cât îi opunea mai puțină rezistență, cu atât mai repede se termina.

– Câtă satisfacție ai obținut cu asta? întrebă ea, disprețuitoare.

– Mai multă decât ți-ai imagina vreodată. Am văzut peste umărul tău.

Speriată și nedumerită, Catherine se întoarse și-l văzu pe director traversând prin dreptul ferestrei. Abia dacă auzi triumful din vocea lui Kenneth când îi spuse:

– Noapte bună, draga mea! și închise ușa după el.

Rămase pe loc, uluită. Își presă buzele cu mâna. Nu trebuia să plângă. Directorul trebuia să fi ajuns deja la ușă. Kenneth ieșise pe cea din spate. Asta ca să-l facă pe director să se întrebe de ce. Kenneth nu vroia întrebări directe, căci puteau fi lămurite cu ușurință. Prefera să creeze un aer fugitiv. Trebuia să explice, dar putea oare? Cine se scuza, se acuza. Nu, nu va da nici o explicație decât dacă Hugh o va întreba deschis.

Catherine își dădu seama că soneria sunase deja de trei ori. Salutul directorului fu formal, comportamentul lui nu lăsa să se vadă că observase ceva.

Catherine se întoarse să aprindă șemineul. El îi luă chibriturile din mână și degetele lui le atinseră în treacăt pe ale ei.

– Scuze că nu era aprins. Plănuisem să încălzesc camera pentru tine, dar mă tem că n-am avut timp

– Nu, sigur că nu, spuse el suav. Ai avut treabă, desigur.

– Da… nu-l așteptam pe Kenneth… eu…

Vocea lui metalică îi întrerupse bâlbâiala.

– Dumnezeule, Kate, nu trebuie să te scuzi față de mine… în orele din afara serviciului. Ești liberă să te întreții cu cine dorești.

Catherine se simțea ca și cum cineva îi strângea inima până când abia dacă mai poate să respire sau să-și găsească vorbele. Directorul ezitase, ca și cum ar aștepta reacția ei, apoi continuă:

– Și dacă te interesează să fii luată de proastă de două ori… nu mă privește.

Cuvintele fuseseră dure, nerăbdătoare; uciseră orice urmă de încredere care-i mai rămăsese Catherinei. Desigur, nu-l privea pe director. Nu era decât secretara lui. Făcuse un gest prelungit și cavaleresc și acum se săturase. De fapt, fusese cavaleresc? Se putea să fi fost doar o armă cu care s-o rănească pe Della, așa cum și ea îl rănise odată. În afară de asta, Kenneth îi ghicise secretul – directorul nu trebuia.

– Sunt gata să începem, dacă și tu ești.

Stătea în picioare, cu mâinile la spate, aducând mult cu directorul și un elev recalcitrant. Părea inabordabil, erudit, ușor intolerant față de divagațiile ei feminine. Așa că fu un șoc pentru ea să-l audă spunându-i:

– Poate ar fi bine să te cureți înainte să ne apucăm de lucru.

Se sperie, își duse mâna spre păr și simți cum obrajii îi iau foc.

– Nu e vorba de păr, spuse el sec. Ești mânjită cu ruj. Îmi place machiajul, cu condiția să fie bine făcut.

Catherine se roti imediat, intră în dormitor, își șterse cu sălbăticie rujul și apoi își contură din nou grijulie buzele, cu toate că degetele-i erau încă nesigure.

Când se duse la culcare, reflectă încă o dată la seara care tocmai se încheia. Fusese lipsită de evenimente, dar nu plăcută. Lucraseră într-un ritm constant, dar susținut. Domnul Murdoch fusese rece, distant și politicos. Catherine știa că nu-și imaginase nota ușor disprețuitoare din vocea lui.

Ar fi putut fi o vizită atât de plăcută, dacă n-ar fi fost cea anterioară, a lui Kenneth. Avusese toate ingredientele necesare fericirii; timpul… o oră-două petrecute cu bărbatul pe care-l iubea; locul – cel mai drag ei dintre toate… acasă, cu focul arzând în șemineu. Dar nu și persoana iubită. Iubirea neîmpărtășită nu era iubire.

Mâinile li se atinseseră din întâmplare, când își trecuseră unul celuilalt hârtii, cărți sau referințe. Apropierea lui, când capetele lor stătuseră aplecate asupra mașinii de scris, avusese puțin și-o dusese la pierzanie.

Cel mai greu îi fusese să îndure intimitatea cinei. Catherine găsise o plăcere otrăvitoare în a-i turna cafeaua, a-i da zahărul sau în a-i oferi felii de pâine prăjită. O plăcere care mai mult de jumătate fusese durere. Păruse idilic. De-ar fi fost așa cum tânjea… dacă ochii li s-ar fi putut întâlni în intimitatea unui zâmbet, când mâinile li s-ar fi atins… dacă acela ar fi fost căminul lor și dacă n-ar fi fost nevoie să-și spună noapte bună!

Însă inima lui aparținea Dellei, o femeie care nu putea decât să distrugă bunătatea lui. Trebuia să-i aparțină încă, altfel de ce ar fi ținut să i-o plătească pentru suferința pe care i-o provocase căsătorindu-se cu altcineva? Dar iubirii nu-i puteai rezista. Era mai puternică decât ura; va trece peste bariera aceea, când domnul Symonds va primi o casă la St. Enoch și Della va ocupa din nou un loc în viața lui Hugh. Iar Catherine trebuia să se resemneze cu rolul de secretară. O va privi ca pe o dactilografă eficientă – o creatură mică și drăguță, destul de necugetată încât să riște să-și frigă degetele a doua oară în același foc, care nu putea lua o hotărâre pe care s-o urmeze.

Capitolul 6

Într-o zi, soții Duncan veniră să-l viziteze pe Hugh la școală și-l invitară la ei acasă, împreună cu Catherine. Ea simți cum culoarea îi urcă în obraji. Asta era urmarea întâlnirii lor de la Sumner. Duncanii presupuseseră că erau vechi prieteni, sau cel puțin aveau oarecare asocieri. Trebuia să-l scoată din încurcătură pe director. Nu se putea elibera singur, fără să pară lipsit de eleganță. Spuse imediat, sigură că-i va aplauda în tăcere tactul:

– Nu pot vorbi în numele domnului Murdoch, desigur, dar mă tem că în seara asta am ceva de lucrat.

– Nu poți vorbi în numele meu? Dar știi foarte bine ce fac. Râse. Persoana pentru care trebuie să dactilografieze sunt eu! N-o să cadă cerul dacă nu lucrăm în seara asta. Ce secretară conștiincioasă! Îmi face manuscrisul și în seara asta trebuia să merg la ea pentru câteva revizuiri. Ne va prinde bine o pauză. E destul de greoi… chestiuni istorice, și Kate a fost mult prea sârguincioasă. La ce oră, Barbara?

Catherine ar fi vrut să-l pocnească. Nici măcar n-o întrebase dacă vroia să meargă. După ce Duncanii plecară, îi spuse arțăgoasă:

– Dar, domnule director, îți ofeream o cale de ieșire…

El râse și luă niște acte de pe birou. Catherine se opri, neștiind de ce râdea.

– Știu ce cred Duncanii. Se pare că ai ideea fixă că directorii ar trebui să fie călugări… dacă nu se întâmplă să fie căsătoriți cu o femeie respectabilă, cu alură maternă. Să știi că n-am nici o tendință monahală, și dacă am chef de companie feminină, cu tine mă simt mai mult decât în siguranță!

Dispăru în biroul lui. Catherine rămase pe gânduri. Nu era deloc sigură dacă faptul că se simțea în siguranță în compania ei era un compliment!

***

Hugh avea hârtiile cu el.

– M-am gândit că am putea să stăm o jumătate de oră de vorbă despre carte, Kate. Vreau să-ți cer părerea despre fragmentul următor, dacă poți să asculți când ți-l citesc. L-am scris aseară târziu și n-am apucat să-l recitesc.

Se așeză lângă șemineu și începu să citească. Catherine se uita la el. O parte a minții ei cântărea valoarea fragmentului pe care i-l citea, cealaltă reflecta asupra chipului lui și vocii lui fremecătoare.

Ciudat, nu? Acum trei luni nici măcar nu știa de existența lui. Acum, nu-și putea imagina lumea fără el. Simțea că-i cunoaște dintotdeauna fiecare trăsătură… sprâncenele stufoase, gura fermă și disciplinată, mica cicatrice de pe buza de sus, maronul cald al ochilor, structura oaselor, mâinile largi, cu degete lungi… și vocea, oh, avea o putere nemăsurată asupra ei!

Hugh ridică brusc privirea, oprindu-se:

– La ce te uiți, Kate?

– La tine, desigur, de ce? se prefăcu ea surprinsă.

– Păreai departe, ca și cum ai fi fost într-altă lume… nu erai atentă.

Ar fi trebuit să se simtă ca o școlăriță neascultătoare, însă se gândi: „ desigur, eram într-un basm, Hugh, unde dacă vreau să mă uit la tine cu ochi iubitori, nu contează dacă mă surprinzi în fapt."

– Eram în altă lume… Cu siguranță, ești un scriitor talentat, domnule director, zâmbi ea.

În timp ce directorul o urcă în mașină, se uită la ea și ochii lui scânteiară poznaș:

– Ai de gând să fii plicticoasă și să-mi spui „directore" sau „domnule" toată seara? Duncanilor o să li se pară ciudat; prea multe formalități.

– Îmi pare rău, domnule Murdoch, spuse Catherine hotărâtă. Să creadă ce vor. Pur și simplu nu pot să-ți spun „Hugh", domnule.

Dacă se așteptase să râdă, fu dezamăgită. Fălcile lui erau încleștate, când urcă la volan.

– Cred că ai putea să mă lași pe mine să judec ce se potrivește mai bine cu ocazia asta, Kate.

– Ai cuvântul decisiv în orele de serviciu, domnule Murdoch, dar nu și în timpul meu liber, se îmbufnă și ea.

– Poate ai prefera să-ți spun „domnișoara Gordon" de față cu Duncanii…

– Faci cum vrei. Dar uneori chiar aș vrea să nu-mi mai folosești numele mic la birou, când sunt de față și alte persoane în afara cadrelor didactice.

– Dar acolo, Kate, ai depășit plapuma ta. Tocmai ai spus că am cuvântul decisiv în orele de serviciu. Domnul Charrington cum îți spunea, Kate?

– Cathy, recunoscu ea fără tragere de inimă. Dar el era atât de paternal.

– Și eu nu sunt? Buzele directorului se strânseră.

Catherine știa că se lupta cu fascinația apropierii lui. Simți o nevoie aproape irezistibilă de a veni mai aproape de el. Conversația aceasta era mult prea personală.

– Ar fi mai bine să capitulez, conchise ea, înțepată. Întotdeauna obții ce vrei.

– Nu e adevărat, Kate. La școală, da; dar nu și în viața personală.

Catherine simți în inimă fiorul deja familiar. Se referea la Della. O vroia pe Della, iar ea se căsătorise cu cel mai bun prieten al lui: Catherine se întreba dacă fusese cavalerul de onoare. Ce crud fusese dacă da. Prietenul lui știuse? Și de ce Hugh n-o curta pe Della acum, când era liberă? Sau era genul de bărbat care nu vroia de soție o femeie care mai fusese căsătorită? Existau și astfel de bărbați. Însă în cazul ăsta, se bătea cu morile de vânt. Iubirea pentru Della va depăși în cele din urmă amărăciunea și frustrarea.

Ajunseră la casa familiei Duncan. Catherine îl privi și-i zâmbi, încercând să destindă atmosfera.

– Nu trebuie să ajungem certându-ne, domnule.

– Ne certam, Kate? Vocea lui părea amuzată. Dintr-o dată, Catherine se simți ca o școlăriță impertinentă.

Din momentul acela, Catherine avu o seară minunată. Barbara Duncan era încântătoare, deși destul de inconsecventă în discuții, părea să treacă ușor de la un subiect la altul și în ciuda aerului ei elegant și sofisticat, crea aura unui cămin cald și fericit.

Catherinei îi plăcea felul în care ochii albaștri ai lui Garth Duncan îi căutau din când în când pe ai soției sale, aerul lor de camaraderie, permanența inconfundabilă a uniunii lor. Ce minunat era să ai viața atât de împlinită!

– Da, vor fi destule schimbări de personal. Păcat că vin în mijlocului anului școlar, cu siguranță îmi pare rău că-l pierd pe McMasters. Mi-aș fi dorit să-l mai am câțiva ani înainte să se pensioneze. Însă doctorul l-a sfătuit să renunțe imediat la predat. Așa că domnul Symonds se va stabili curând. Oricum, suntem foarte norocoși să-l avem printre profesorii liceului nostru. Soția și fiica lui vin săptămâna viitoare să se ocupe de redecorarea casei, astfel încât să fie gata când se vor muta.

Della! Săptămâna viitoare! Catherine bănuia că asta însemna finalul ieșirilor ca aceea – Della era fără îndoială maestră în a-și exprima dezaprobarea privitor la lucrurile care intrau în conflict cu propriile ambiții. Acționase deja în sensul acesta, influențndu-l pe Kenneth să încerce să se împace cu ea. Și alături de toată strălucirea și experiența ei, Catherine se simțea puerilă și ignorantă.

– Dacă se mută curând, au timp să termine cu redecoratul? întrebă ea.

– Nu știu ca Della să-și fi pus vreodată ceva în gând și să nu-i fi reușit, râse Hugh. O să-i zorească pe muncitori să termine când vrea ea. Am mai văzut asta.

Directorul insistă s-o conducă până în sufragerie, cu toate că ea încercase să-și ia rămas-bun la intrare.

– Oh, prostii, spuse el, pe un ton de dascăl. Nici unei femei nu-i place cu adevărat să intre într-o casă scăldată de întuneric.

Catherine regreta că seara se încheia. Avea senzația ciudată că lucrurile aveau să se schimbe când Della venea la St. Enoch. Nu vroia ca directorul să se simtă în vreun fel legat de ea, să se simtă obligat să născocească și alte întâlniri ca aceea.

– Mulțumesc pentru seara asta minunată, domnule director. Data viitoare vei fi mai pregătit, dacă Duncanii mai propun vreo întâlnire, iar eu voi avea grijă să am o scuză mai solidă, dacă se va mai ivi ceva.

Așteptă să încuviințeze și cum nu primi nici un răspuns, adăugă hotărâtă:

– Noapte bună, domnule.

În clipa următoare făcu un pas înapoi, într-o alarmă instinctivă și instantanee. Directorul făcuse un pas înainte, întinse mâinile și-i prinse coatele. O trase neîndurător spre el, se aplecă și-și presă buzele peste ale ei, într-un sărut dur.

– Acum, vezi dacă mai poți să-mi spui „domnule"!

Îi dădu drumul, se întoarse pe călcâie, ajunse lângă ușă și se uită înapoi în timp ce deschise, râzând:

– Noapte bună, domnișoară Gordon!

În zilele următoare, Catherine fu exagerat de distantă și înțepată cu directorul. De data asta, observă și el.

– De ce atâta răceală, Kate? Mă așteptam să devii mai prietenoasă după ce te-am sărutat.

– Nu mi-am dat seama că sunt glacială, minți ea.

– Prostii! Te comporți absolut nefiresc. Îmi place ca angajații mei să fie degajați și liberi, în anumite limite. Îmi place să am o atmosferă cordială. E timpul să renunți.

– Să renunț la ce? La presupusa mea dispoziție?

– Nu. La resentimentele din cauză că te-am sărutat!

– Nu am nici un rese… Adică, nu-ți port pică.

– Ba da, să știi. E din cauza lui Batridge, presupun. E timpul să-l uiți. Nu poți trece prin viață ca o călugăriță, doar pentru că un bărbat te-a refuzat. Cu toții suferim deziluzii, dar în cea mai mare parte e vorba despre judecățile noastre greșite de la bun început. Am încercat să te ajut să treci peste asta, dar nu vrei să cooperezi.

Șeful ei sau nu, Catherine nu-și putu reține cuvintele care-i năvăliră pe buze:

– Înțeleg. Așadar, sărutul a fost o parte din tratament… menit să mă facă să uit. Ești foarte perspicace, nu-i așa? Dacă nu te superi, de acum înainte am să mă tratez singură. Nu trebuie să te mai deranjezi.

Dacă sperase ca tonul sarcastic să-l atingă, fu dezamăgită. Ochii întunecați ai directorului străluceau zâmbitori.

– Oh, nu e nici un deranj. M-am distrat destul de bine… o escapadă din tensiunea de la școală. Cu plăcere.

– Mulțumesc, e bine că știu. Dar de acum, mă descurc și singură.

– Probabil. Dar le-am spus Duncanilor că vei veni cu noi la teatru, săptămâna viitoare. Să vedem „The Middle Watch“. E o modalitate de a le întoarce ospitalitatea.

– Sper că nu e în seara în care merg și băieții dintr-a cincea și a șasea? înghiți ea în sec. Știi cum sunt băieții. Tot liceul o să vuiască: „directorul era cu secretara“!

Sprâncenele stufoase se ridicară, făcând-o să-și dea seama că exagera.

– Și ce e rău în asta? La urma urmelor, tot o să mă vadă odată și odată, mai ales elevii de la zi, acompaniind femei la astfel de evenimente. Nu trebuie să alung orice urmă de companie feminină, doar pentru că sunt directorul liceului! Am și eu viață personală! Și nu vei fi singura femeie cu care mă vor vedea. De exemplu, când vine Della, o s-o folosesc pe ea ca parteneră. Ai niște idei ciudate, Kate. Nu-mi dau seama de ce le născocești. L-am cunoscut pe bătrânul director Charrington; cu siguranță, nu era genul auster și inabordabil.

– N-a trebuit să fie, spuse Catherine cu disperare, rugându-se să-i întrerupă cineva sau ceva. Avea o căsnicie atât de sigură și de sensibilă!

– „Sigură și sensibilă“… ce termeni incitanți să-i alături cuvântului „căsnicie“. Vorbești ca o fată bătrână la șaizeci de ani, Kate.

Catherine se gândea încă la remarcele lui de acum câteva secunde. Avea idei ciudate… cu asta o pusese în banca ei, nu? Nu trebuia să vadă nimic în ieșirea asta; nu însemna mai mult decât o distracție de o seară, ca răspuns la amabilitatea Duncanilor și directorul avea nevoie de o parteneră pentru că altfel ar fi fost într-o postură ciudată, iar ea, Catherine Gordon, făcea din țânțar armăsar. Și ultima lui remarcă… cea despre mariajul sigur și sensibil… la cine se gândea oare? La Della? Mariajul cu Della n-ar fi cu siguranță sigur și sensibil. Ar fi incitant. Oare asta-și doreau cu adevărat bărbații? Întreruperea pentru care se rugase apăru: sună telefonul.

– Era domnul Watson. E în oraș câteva zile și vrea să discute cu noi câteva lucruri despre Roderick. A propus să luăm cina împreună în seara asta, la hotel. Poți să ajungi?

Ei bine, putea înțelege de ce domnul Watson vroia să discute cu amândoi despre Roderick, căci amândoi se implicaseră de la început. Nu trebuia să se simtă altfel pentru că accepta.

– Da, domnule, sunt liberă.

– Domnul Watson mi-a spus că anul trecut l-ai luat pe Roderick de câteva ori acasă la tine, în după-amiezile de sâmbătă.

– Îmi pare rău dacă nu sunteți de acord, spuse ea înțepată. N-o să se mai întâmple.

– Kate! Vocea lui era ascuțită. Dacă vroiai să mă provoci, ai reușit. Dacă nu sunt de acord, îți spun și-ți interzic. Prin atitudinea asta încerci să-mi dai de înțeles că nu-ți face plăcere că te-am invitat în seara asta? Dacă nu vrei să vii, te rog să spui așa, ești liberă să faci ce vrei. Dar Watson a trecut printr-o tragedie și ar fi urât.

– Nu e adevărat că nu-mi face plăcere. Desigur că voi veni. Aș dezamăgi St. Enoch dacă n-aș veni, nu? Întotdeauna a fost renumit pentru că pune pe primul plan binele băieților.

Poftim! Asta ar trebui să-l facă să realizeze că o făcea doar de dragul liceului. Nu pentru el. Catherine era mai degrabă mulțumită de cum decursese conversația. Directorul crezuse că nu vroia să iasă cu el. Perfect. În cazul ăsta, nu va bănui niciodată secretul din inima ei.

Catherine se simți bine la cină, cu toate că încă îi părea rău pentru domnul Watson. Fără doar și poate, simțea că începuse să-și revină din starea de șoc. În felul ăsta, nu numai rănile lui Roddy se vor vindeca mai repede. La băiat se observa o schimbare evidentă. Era încă tăcut, dar își pierduse aerul de uluire. Pe drum spre casă, directorul îi spuse Catherinei că viața de familie îi făcea mai bine lui Roderick decât cea de la internat. Surprinse privirea ei uimită.

– Ce este, Kate?

– Ei bine, nu mă așteptam să aud asta vreodată din gura unui director. Credeam că toți sunt convinși că școala cu internat este singura modalitate de educație posibilă pentru băieți.

– Sper că mintea mea e destul de flexibilă încât să refuze asta, Kate. E loc și pentru individualism. Cu majoritatea băieților, școala ar fi cea mai bună soluție să le distragă atenția. Roderick a fost trimis la școală când familia lui a început să se destrame. Nefericirea și nesiguranța, în

cele din urmă conștiința faptului că mama lui l-a părăsit, sunt asociate cu internatul școlii. Aș vrea să rezolv lucrurile, să găsesc o soluție. Dar nu pot în momentul ăsta. Să stea cu o familie nu ar fi cel mai nimerit; are nevoie să fie nevoie de el și să fie iubit.

– Ești un om foarte atent, nu-i așa? Catherine nu-și putu reține remarca. Văzu cum colțurile buzelor lui se ridică.

– Venind din partea ta, apreciez remarca. Nu prea ești de acord cu noul director în toate privințele, nu-i așa, Kate?

Domnul Watson propuse să încheie seara vizionând un film la cinema și o întrebă pe Kate dacă n-avea vreo prietenă, ca suita să fie completă. Catherine îi telefonă lui Megan Richards, o bună prietenă de-a ei, care de când rămăsese văduvă, nu avea parte de prea multe bucurii.

Catherine cedă încântării de a ști că era cu directorul; de față cu ceilalți, nu puteau să se irite reciproc. Întunericul sălii de cinema procura o anume intimitate, stăteau și coatele li se atingeau, iar ea se putea bucura din plin de asta, fără nici o inhibiție.

– Ei bine, Kate, te-ai simțit bine? o întrebă el, când ajunseră în fața casei ei.

– Da, a fost destul de plăcut. Îndatoririle de secretară a directorului… a unui director celibatar… sunt destul de variate. Spera că subliniase că asta intra în sfera serviciului.

– Nu te simți așa martirizată, draga mea. Nu intenționez să mai rămân prea multă vreme celibatar. Ochii lui căprui străluciră malițios în lumina felinarului de pe stradă.

Catherine simți cum devine din ce în ce mai încordată și se strădui să se relaxeze. El nu trebuia să observe să ideea îi zburlise părul pe cap.

– Dar probabil nu va fi o căsătorie care să primească acordul tău, spuse el ironic. Nu va fi… cum ai spus… solidă și sensibilă!

Catherine deschise ușa și spuse cu aceeași ironie:

– Dar nu prea cred să-mi ceri aprobarea – sau dezaprobarea. Te rog, nu veni mai departe în seara asta. Noapte bună, domnule.

Capitolul 7

Odată cu sosirea Dellei, tempoul liceului se schimbă; de fapt, toată activitatea deveni mai accelerată. Familiile din casele pentru personal făcuseră întotdeauna parte din viața liceului, dar acum se părea că Della era în centrul ei.

Pentru Della nu existau tabuuri, nici o parte a colegiului nu era sacră și nici o funcție nu era completă fără ea. Venea adesea în cancelarie, cerând să-l vadă pe director. Catherinei i se părea sâcâitoare.

Încerca să fie sinceră cu ea, spunându-și că nu era decât gelozie feminină față de înfățișarea Dellei, de simțul ei vestimentar și posibilitățile financiare. Dar în analiza finală, ajungea de la același lucru – ce însemna ea în viața lui Hugh Alexander Murdoch?

Erau o mulțime de evenimente sociale la care părinții și prietenii luau parte și care-i dădeau Dellei ocazia să fie cu Hugh. Erau meciuri de fotbal, reprezentații de gimnastică, un concert.

La toate acestea, Della era o personalitate marcantă în rândul femeilor. Chiar și numai hainele ei atrăgeau atenția. Erau senzaționale, elegante, evident scumpe și aveau un aer continental, extrem de atrăgător în emisfera sudică.

S-o vadă de fiecare dată alături de Hugh, prefăcându-se – Catherine era sigură că era teatru – interesată de părinți, înfigea un cuțit în inima Catherinei.

Prezența celor din personal nu era importantă la astfel de evenimnte, și deși Catherine era de fiecare dată solicitată de către ceilalți angajați, care o iubeau și se bazau pe ea, întotdeauna avea un rol minor, ducând căni cu ceai și împărțind biscuiți în toate direcțiile.

Della avea darul să amplifice faptul că rolul Catherinei era mai mult sau mai puțin acela al unei servitoare, făcând-o să se simtă precum Cenușăreasa.

– Adu-i doamnei Donaldson o altă cană cu ceai, îi spuse ea, fluturând indiferentă din mână. Și de data asta, încearcă să nu mai verși pe farfurioară. Apoi, când Catherine aduse ceaiul: al meu este deranjant de tare… aruncă-l, te rog, și adu-mi altul fierbinte.

În timp ce se întoarse, Catherine o auzi spunând:

– Oh, sunteți mama lui Meddington… ce fiu pe cinste aveți, e atât de frumos. Și foarte inteligent, din câte îmi spune domnul director. Ați stat de vorbă cu dânsul? Oh, atunci trebuie s-o faceți. Altfel, va fi dezamăgit.

Întorcându-se cu ceaiul, Catherine nu fu mirată s-o audă pe mama lui Meddington spunându-i soțului ei:

– Nu-i așa că domnișoara Symonds e foarte frumoasă? Ca o actriță. Pare să-l cunoască foarte bine pe director. Presimt o idilă. N-ar fi minunat?

Catherine nu învinuia pe nimeni să gândească așa. Astea erau primele impresii despre Della… sprâncenele frumoase, delicat arcuite, ochii negri migdalați, părul strălucitor, superb pieptănat…

Spuse cu voce tare:

– Oh, doamnă Penvyre, iată ceaiul dumneavoastră, și avu satisfacția să vadă uimirea pe fața doamnei Meddington.

Directorul nu era departe și se întoarse la auzul vocii ei:

– Oh, Kate, încetează să mai cari tăvile alea. Sunt sigur că cei de la bucătărie se descurcă singuri cu ele. Ai stat în picioare toată după-amiaza. În afară de asta, te caută tatăl lui Roderick Watson.

O trase deoparte, ceva ce Catherine văzu că-i provocă Dellei o încrețitură între sprâncene.

– E aici pentru o scurtă vizită și i-ar plăcea să-l scoată pe Roderick în oraș. A sugerat că, dacă n-ai nimic împotrivă, ar vrea să vină cu Roderick la tine acasă. Cred că dorește o atmosferă de familie, Kate. Altfel, ar fi o cameră rece de hotel.

– Mi-ar face mare plăcere să stea la mine. Pot să vină la un ceai, dacă nu le-ar strica un meniu complet.

– Nu, nu ne-ar strica, spuse directorul.

– Ai spus „noi"? îl privi ea repede.

– Da. Nu fi atât de inospitalieră, Kate. Desigur că voi veni. Ochii căprui străluciră amuzați. S-o fac pe însoțitorul.

– N-am nevoie de nimeni pe post de însoțitor! i-o tăie ea, roșie ca focul.

Liniile de lângă gura lui se adânciră.

– Știu că nu ai, redutabila mea Kate. Ești la fel de ordonată și de curată în sentimente, cum ești și la muncă. Totul este verificat și arhivat. Adevăratul motiv pentru care am sugerat să vin și eu este că, după ce Beth se duce la culcare, am putea ieși în oraș, iar tatăl și fiul ar rămâne în atmosfera unui cămin.

Catherine încercă să găsească o obiecție. Să petreacă timp cu el îi tulbura în așa măsură sentimentele, încât trebuia să ascundă încântarea de a fi lângă el, să-și controleze fiecare reacție provocată de vocea și de atingerea lui. Nu era de mirare că directorul o considera prea ordonată în sentimente. Probabil se referise la faptul că dovedise sânge-rece când rupsese logodna.

Della o scuti de răspuns. Se descotorosise de Meddingtoni și veni lângă ei.

– Lasă-mă să-ți iau cana, Hugh, spuse ea cu dulceață în glas. Și să nu crezi că mă amestec în discuție, dragul meu, dar sunt sigură că secretara ta poate să te monopolizeze altă dată. Părinții aceștia sunt gata să plece și știu foarte bine cât de frustrant li se pare să nu fi apucat să discute cu directorul.

Îi înmână cana directorului Catherinei, îi făcu semn să-i lase și-l întoarse spre ea, cu mâna pe brațul lui.

Catherine nu-l revăzu pe director decât când veni s-o ia împreună cu domnul Watson și cu Roderick.

Băiatul și tatăl său erau încântați, iar Catherine se hotărî să facă astfel încât seara să fie cât mai plăcută, de dragul lor.

– Am un raft în cămară pe care-l numesc „raftul pentru ieșit basma-curată". Este pentru oaspeți neașteptați. Scoicile sunt favoritele lui Roddy, nu-i așa? Întotdeauna servim scoici când vine. Scoici și cartofi prăjiți. În drum spre casă, trecem pe lângă o pescărie.

Beth fu încântată să-l vadă pe Roddy, care era unul din preferații ei fiindcă nu se plictisea de jocurile pentru fetițe. Se duseră să se joace în grădină, împreună cu familia lui Cecily. Cei doi bărbați o ajutară pe Catherine la gătit și puseră masa. Râse dintr-o dată când se uită la director: avea un prosop albastru legat la cingătoare; curăța cartofi și-i tăia cu meticulozitate în bucăți simetrice.

– Ce neobișnuit pentru un director! spuse ea. Ce-ar zice doamna Penvyre de tratamentul pe care ți-l ofer acum, chiar că nu știu! Îmi imaginez că asta e cu un grad mai jenant decât că te monopolizez în timpul ședințelor cu părinții.

Își ridică privirea și fu speriată să vadă expresia lui Hugh.

– Hai să nu vorbim despre doamna Penvyre! spuse el arțăgos și ar mai fi adăugat ceva, dar domnul Watson intră în clipa aceea să întrebe dacă să-i cheme pe copii la ceai.

Ce însemna? Directorul nu vroia să audă nici o discreditare a Dellei? Catherine își spuse că fusese o proastă că insinuase așa ceva. Bărbații nu suportau niciodată criticile femeilor referitoare la femei.

Restul serii nu reuși să scape de încordare. Poate pentru că se oprise de la a se mai bucura din plin de ea. Nu trebuia să se lase amăgită de cerul negru-vinețiu, presărat cu stele, și de apropierea directorului. Nu era decât un gest frumos față de cei doi Watson.

Conduseră până pe crestele dealurilor, ieșind la Sumnit ca să privească luminile strălucitoare ale orașului împrăștiate sub ei. Lumini intermitente de neon, mașini curgând; în inima frumosului oraș, luminile străzilor se uneau în linii solide din argint.

– Nu știu dacă până la urmă am făcut cel mai bun lucru, spuse directorul, fără nici o legătură.

– Când? Care?

– Întâi că am propus să vin și eu, apoi că te-am luat de acasă.

– Nu știu ce vrei să spui! spuse Catherine, ușoara indignare lăsând să se vadă că știa.

– E evident. Acum câțiva ani, ai avut o slăbiciune pentru Roderick. Pierderea lui Watson nu mai e tocmai recentă… mă refer la plecarea soției lui, nu la bravadă. Da, dă semne că-și revine. Poate ar fi apreciat să fie singur cu tine.

Catherinei i se strânse inima. Dacă directorul putea contempla atât de calm un astfel de lucru, nu trebuia să-și facă vreodată griji că ar avea vreun sentiment pentru ea.

– Nu fi ridicol! Tatăl lui Roderick Watson… și cu mine!

– Watson nu e mult mai mare decât mine, să știi, spuse el glacial.

– Dar e prea mare pentru mine, oricum. Dacă el credea că asta era părerea ei, n-ar suspecta niciodată adevăratele ei sentimente.

– Chiar așa, Kate?

– Da, încuviință ea hotărâtă. Trebuie să fii de vârste mult mai apropiate, pentru un mariaj fericit. Domnul Watson mi se pare destul de bătrân.

În dimineața următoare, directorul îi spuse Catherinei:

– S-ar putea să te intereseze să știi că domnul Watson a fost foarte inteligent aseară. Cumva, m-am trezit ducându-l pe Roderick la

colegiu, iar domnul Watson a escortat-o pe doamna Richards. Tehnica prin care a reușit asta a fost într-adevăr desăvârșită. În privirea lui se citeau subînțelesul și amuzamentul.

– Vrei să spui că… ? Catherine era încântată.

– Aș spune că fără îndoială a fost atras de ea. Făcu o pauză. Așa că n-am avut de ce să-mi fac griji și s-o fac aseară pe însoțitorul, sau să te iau de acasă! Poate că până la urmă nu e prea probabil să-mi pierd neprețuita secretară.

Da, i-ar părea rău s-o piardă – ca secretară. Nu avea să se gândească niciodată altfel la ea. În afară de asta, cum putea să spere vreodată să-l atragă, când o eclipsa o frumusețe ca a Dellei?

***

Directorul era ocupat în clădirea liceului, iar Catherine se pomeni că Della se așază la biroul ei, într-un sacou din tweed maron-auriu, care se mula superb pe talia ei, legănându-și geanta elegantă. Arăta ca o doamnă relaxată, care ieșea să-și bea cafeaua de dimineață în oraș.

– Mă bucur să te văd între patru ochi, Cathy, spuse Della. M-am gândit că directorul trebuie să fie prin liceu la ora asta.

Ochii Catherinei se micșorară.

– E vorba de afaceri, doamnă Penvyre? Pentru că chiar dacă directorul e la ore, mă tem că timpul meu nu-mi aparține.

Probabil era o prostie din partea ei s-o irite pe Della, era periculoasă, însă Catherine nu se lăsase niciodată intimidată.

– Draga de mine, nu-i așa că sunt o hoață? Nu fi atât de înțepată, dragă. Rareori te văd în afara orelor de serviciu. Am vrut să te sun aseară din aripa principală, dar m-am gândit că poate n-o să-ți pice bine ce am să-ți spun, dacă știi că directorul ascultă.

– Ai putea să-mi spui ceva ce directorul n-ar trebui să audă? întrebă Catherine cu răceală.

– Oh, da. Della își deschise geanta, scoase o țigară și o aprinse. Se uită pieziș la Catherine, de sub genele ei încărcate cu rimel. E vorba de Kenneth, vezi tu.

– În cazul ăsta, nu mă privește, râse din toată inima Kate. Kenneth și cu mine nu mai însemnăm acum nimic unul pentru celălalt. S-a terminat. Și mă tem că trebuie să insist că nu discut chestiuni personale în timpul serviciului, doamnă Penvyre.

Rulă colile din mașina de scris și o auzi pe Della ridicându-se în picioare, auzi cum își ține o clipă respirația și-și dădu seama că realmente își făcuse un dușman. Auzi pașii ei îndreptându-se spre ea.

– Proastă mică, începu Della. Tu… În clipa aceea, ușa se deschise și apăru Hugh. Della și Catherine se uitară amândouă la el, Catherine încă ocupată cu foile.

Della zâmbi dulce.

– Oh, bună, Hugh. Tonul ei devenise de miere. Mă tem că iroseam timpul secretarei tale, dar tocmai plecam. Se întoarse spre Catherine. Am să vin să te văd într-o seară. Se uită la ceas. Trebuie să zbor. Mă întâlnesc cu cineva în oraș, la o cafea. Se întoarse din ușă și spuse peste umăr, cu un gest care-i accentuă linia perfectă a bărbiei: oh, apropo, Hugh, mi-ar plăcea să văd filmul acela de la Avon. Dar vorbim mai târziu despre asta, și dispăru, splendid de încrezătoare că vor merge împreună, se gândi Catherine cu amărăciune.

Directorul se uită la secretara lui. Era iritată, dar asta se putea datora documentelor pe care trebuia să le sorteze.

– Ceva în neregulă?

– În neregulă? păru ea surprinsă. Nu. Vroia să vorbească cu mine despre ceva, dar în dimineața asta sunt destul de aglomerată, domnule, așa că o să vină pe la mine într-o seară.

Directorul păru mulțumit, se gândi ea.

– Dellei i-ar face bine să aibă o prietenă, spuse el. E singură și nu face decât să mediteze.

***

Catherinei avea să-i pară rău când directorul tremina cartea. Îi plăceau serile pe care le petreceau împreună. Aveau un aer de camaraderie, de mulțumire tacită.

Când directorul sosea mai devreme, îi spunea lui Beth, care-l adora, povești la culcare și o învelea. Micile scene familiale o mișcau de fiecare dată pe Catherine. Atât de apropiate și de intime în aparență, dar ducând lipsa unui lucru… unei relații adevărate.

Apoi, se așezau în sufragerie și începeau să lucreze. Uneori, când o pagină fusese rescrisă de mai multe ori, Hugh i-o dicta. Alteori, parcurgeau unele pagini pas cu pas. La altele, trebuia să studieze îndeaproape fiecare detaliu minor, documentându-se din cărți de referință ca să se asigure că fundalul era conform realității.

– Știam că n-o să fie ușor să scriu un roman istoric, dar nici prin gând nu mi-a trecut că va fi atât de dificil, gemu Hugh. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine… se pare că ai darul de a sesiza neconcordanțele. Aș fi scris câteva gogomănii colosale dacă aș fi dus-o la o agenție.

Lucrară o vreme în tăcere, apoi se revigorară cu puțină cafea, excelent făcută de Catherine. Ochii directorului se aprinseră, zărind mormanul de cărți de la fereastră. Se duse și le examină. Se întoarse și o privi.

– Epoca tudoriană! Fiecare din ele, Kate! Sunt o lectură greoaie – nu sunt cărți de citit înainte de culcare. Apreciez asta. Nu știu cum reușești… lucrezi la aceasta câteva seri pe săptămână, ai grijă de casă și de Beth, și mai faci și cercetare pentru mine. Nu exagera, bine?

– Oh, nu mi s-au părut greu de citit, realmente e o… adică, mi-a făcut plăcere.

– Ce vroiai să spui prima dată? Că e o muncă din dragoste? Așa am crezut.

– Nu… vroiam să spun că măcar atât pot să fac. Adică, afectează tot liceul. Dacă directorul de la St. Enoch publică o carte despre epoca tudoriană, chiar dacă e un roman, nu un text de manual, trebuie să poată face față criticii. Îmi imaginez c-o să-l citească destui istorici. N-ar fi bine pentru reputația liceului dacă vreunul dintre cititori l-ar critica pentru incorectitudini.

– Înțeleg. E vorba de prestigiul liceului. Oh, ei bine, e un motiv de seamă.

Catherine ar fi vrut să nu-i fie atât de greu să lucreze cu el și să-și ascundă sentimentele.

Lucră până când dintr-o dată se auzi soneria. Clipi. Directorul fu la fel de uimit. Se uită la ceas.

– E târziu pentru vizitatori. Vrei să răspund eu, Kate? Poate fi cineva care vrea să se folosească de telefonul tău.

Ea încuviință, rămânând pe loc, cu mâinile în poală. Nu-i veni să creadă când auzi vocea Dellei. Îi fu ușor să audă, căci dacă Della păcătuia cu ceva, era că vorbea foarte tare.

– Oh, Hugh! Nu-mi imaginam că ești aici. Am fost în vizită la niște prieteni în apropiere și de mult vreau să stau de vorbă cu Cathy, și cum am văzut că la ea e încă lumină, m-am gândit că nu e moment mai potrivit.

Oh, se gândi Catherine, cu siguranță, n-avea nici o legătură cu faptul că zărise Plymouthul directorului parcat afară. Se ridică și o primi pe Della cât putu de cordial. Della își ceru scuze nesincere că-i întrerupsese din lucru.

– Nu contează, spuse Hugh. Ne împotmolisem puțin.

– Da, presupun că e mai degrabă plictisitor să faci istorie. Ochii Dellei cercetară strălucitori foile de hârtie împrăștiate pe masă, evident gândind că era un mod plicticos de a petrece o seară cu un bărbat.

Catherine era destul de fericită că Della gândea așa. Până la urmă, nu vroia să știe nimeni cât însemnau orele acestea pentru ea.

Plictisitor… drăcușorul din mintea ei chicoti la gândul ultimelor pagini pe care le lucrase. Le întoarse imediat cu fața în jos. N-o făcea pe rușinoasa, dar se bucura că le executase după original și că nu i le dictase. Dar directorul era un om foarte delicat și plin de considerație cu astfel de lucruri. În ultimele zile lucrase asiduu și portretul ei trebuia conturat corect. Strânse paginile și le puse într-un plic, apoi așeză plicul în sertarul de sus al biroului.

– Ei bine, Della, dacă vrei s-o vezi pe Kate, vă las imediat ce termin capitolul. Vreau să-l închei neapărat. Apoi, Kate e numai a ta.

Catherinei îi venea să râdă. Hugh nu era mai încântat decât orice bărbat, când femeile îl întrerup din lucru.

– Oh, nu, Hughie, nici prin gând nu-mi trece să te întrerup. O să vin s-o văd pe Cathy când nu e ocupată. Dar o să aștept, dacă nu te deranjează. Presupun că poți să lucrezi de față cu o altă persoană. Mașina mea e în service, așa că poate mă iei cu tine.

– Desigur, spuse directorul. Luă câteva reviste și i le oferi Dellei, apoi se așeză lângă Catherine și începu să-i dicteze rar și hotărât. Pulsul Catherinei, care se accelerase de când intrase Della în cameră, încetini pe măsură ce obișnuința de a lucra înlocui anxietatea.

Trecură douăzeci de minute. Capitolul era aproape terminat. Vocea directorului continuă domoală, reflectând totuși umbrele și luminile a ceea ce citea… „Kate râse cu râsul ei diafan care te făcea să uiți că avusese trei soți și că nu mai era tocmai tânără. «Cărui fapt să atribui succesul meu cu Henry? repetă ea. Mai multor lucruri, presupun… printre care aceluia că înaintea lui am avut doi soți mai în vârstă și înțeleg capriciile lor. Și altor lucruri, dar poate cel mai important, râse ea veselă, faptului că sunt mică și brunetă, iar lui Henry al Angliei îi plac femeile mici și brunete.»“

Catherine se uită la Hugh. El încuviință:

– Da, ăsta e finalul capitolului.

– Foarte potrivit, spuse ea aprobator. E un mod foarte reușit să închei capitolul ăsta.

– Da, ca să faci un portret real al lui Kate, trebuie să încerci să-i creionezi excentricitatea, simțul umorului… cel care a ajutat-o să meargă înainte, chiar și când inima i se topea de dragoste pentru Tom Seymour. Ochii lui licăriră. Și desigur, lui Henry îi plăceau realmente femeile mici și brunete – Catherine își ținu respirația… văzuse expresia care apăruse o clipă în ochii Dellei – și orice s-a spus despre bătrânul vulpoi, cu siguranță avea gusturi bune în privința femeilor. De data asta, Catherine nu se uită în ochii Dellei; cu siguranță, directorul îi aruncase o cărămidă în cap. Dar putea vedea cu coada ochiului că Dellei nu-i picase bine nimic din toate astea. De fapt, dacă nu făcea repede ceva, Della ceda nervos.

Catherine se ridică în picioare, o întrebă pe Della dacă stă confortabil și dacă nu vrea să stea mai aproape de foc.

– Ei bine, slavă Domnului că am terminat pentru seara asta. Poate așa, Della va crede că nu era decât o sarcină de care de-abia aștepta să scape.

– Kate, puteai să-mi spui dacă erai obosită, spuse directorul.

Della se relaxase vizibil. În tonul lui Hugh se simțise neplăcere. Asta fusese pe placul ei. Aerul intim pe care-l găsise în camera aceea, în seara aceea, o iritase la culme. Ochii ei rătăciră în jur, fără îndoială surprinși de felul în care era mobilat – cu gust, dacă nu luxos. Probabil crezuse c-o să găsească o cocină, se gândi Catherine cu dispreț.

– Presupun că aveți mai puține întreruperi decât dacă ați lucra la școală. Puțin cam neconvențional, dar convenabil.

Cuvintele rostite cu nonșalanță rămaseră în aer, pline de aluzii. Catherine decise să le ignore.

– Da, nu ne întrerupe nimeni, deși bineînțeles, tot personalul știe unde să-l găsească pe director, dacă e nevoie. Și aici lucrez cu instrumentele mele, la calculatorul meu. La liceu, timpul și echipamentul meu aparțin cancelariei. Și desigur, n-aș putea merge seara la liceu, din cauza lui Beth.

– Oh, da, Beth… fetița ta.

Catherine se uită atent la Della. Nu prea-i plăcuse cum sunase. O corectă, destul de blând:

– Nepoata mea.

– Oh, nepoata, spuse Della, studiindu-și unghiile. Nu știam exact ce rudă îți este.

Directorul își strânse manuscrisul și-l puse în servietă.

***

Catherine avea o idee că Della va renunța probabil să mai stea de vorbă cu ea, căci era sigură că vrusese mai mult compania directorului. De fapt, se îndoia de existența vreunor prieteni de-ai doamnei Penvyre în vecinătatea casei ei. Credea că Della aflase de culegerea cărții și reușise să vadă cu ochii ei ce se petrecea mai exact la acele reuniuni ale lor.

Dar cu siguranță, Della îl vedea și așa destul de des pe Hugh. Evident, mergeau împreună la film, la piese de teatru sau la balet. Iar doamna Willow, bucătăreasa spusese că doamna Symonds era convinsă că directorul aprecia talentul culinar al Symondsilor mai mult decât pe cel de la liceu, căci era nelipsit de la masă acolo. Era clar că Della era pornită să-l dezarmeze pe Hugh, să-l facă să uite lovitura pe care i-o dăduse odinioară.

Catherine nu putea să nu-l placă pe domnul Symonds, era cumsecade, dar de doamna Symonds nu era deloc atât de sigură. Era atât de dulce, cu un aer atrăgător de neajutorare care-i servea ori de câte ori vroia ceva. Și Catherine bănuia că-și ajuta fiica, indiferent ce-și punea Della în gând.

Într-o după-amiază, doamna Symonds veni la școală și o invită pe Catherine la un ceai. Fu bucuroasă s-o refuze, răspunzându-i sincer că nu putea.

– Cred că m-ați confundat cu cei din consiliul profesoral, nu-i așa? Eu lucrez până la cinci, la fel ca în orice birou.

– Oh, nu, l-am întrebat director dacă poți să pleci mai devreme. I-am spus că ești o persoană atât de mică și de drăguță, atât de ocupată, când cu lucrul cărții lui, când cu fetița ta, și toate astea. Și el a spus că bineînțeles, poți să vii. Așadar, vii, nu-i așa?

Persoana mică și drăguță clocotea de iritare. Îi răsună din nou în urechi… „fetița ta". La suprafață, părea o remarcă inocentă, dar repetată prea des, putea deveni… ei bine, stânjenitoare, cel puțin.

Nu putea să refuze fără să pară grosolană. Îi mulțumi doamnei Symonds și apăru pe la trei și un sfert. Fu extrem de bucuroasă că Della nu era acasă.

– Sunt sigură că vrei să-ți scoți pălăria și haina, spuse doamna Symonds. Vino în camera Dellei.

Dormitorul Dellei era exact cum se așteptase, mobilat magnific, puțin prea somptuos. Când își puse pălăria pe pat, ochii îi căzură pe noptiera de alături, unde într-o ramă scumpă se găsea o fotografie superbă a directorului, în colțul căreia se zărea scrisul lui hotărât: „Al tău, Hugh."

Al ei… Hugh! Acolo, în intimitatea camerei ei, unde ochii ei adormeau seara cu el și dimineața era primul lucru pe care-l vedeau. Catherine privi în jur. Nicăieri, nici o fotografie care ar fi putut fi al ultimului soț al Dellei.

Curând, Catherine își dădu seama că doamna Symonds era genul de femeie care copleșea cu iubirea ei. Nu încetase nicicând să se minuneze că născuse așa o fiică rafinată. Toată discuția se învârtea în jurul Dellei: hainele ei, posesiunile ei, călătoriile ei, prietenii ei bogați și cu titluri peste titluri.

După o cană deceai, doamna Symonds aduse fotografii, albume întregi: Della la Londra, Della la Paris, Della în Elveția, Della în Tyrol, Della în Italia… Della în cele mai exotice și mai năucitoare ținute, aproape în toate înconjurată de bărbați.

– Asta e în vacanța ei din Norvegia, spuse doamna Symonds, întorcând o pagină. A fost acolo o dată, împreună cu Hugh. Minunat peisaj, nu crezi?

Era… dar atenția Catherinei era absorbită de numărul pozelor în care Della apărea alături de Hugh. Înghiți în sec.

– Sunt fotografii și cu domnul Penvyre aici? Soțul fiicei dumneavoastră?

– Am scos toate pozele lui. Era mult prea crud să-i amintesc fiicei mele cât a suferit. N-am păstrat nici una.

Catherine se întreba cum putea o femeie să se despartă de amintirile unei iubiri pierdute. Oare fusese iubire adevărată? Sau așa cum bănuia, Della se căsătorise prima dată pentru bani, iar a doua oară din… iubire?

– Hugh a fost aici aseară, continuă vocea de lângă ea. Della a părut mai în largul ei, față de cum e de când… s-a întâmplat. În copilărie, ea și Hugh erau împreună, știi? E atât de romantic.

Catherine înfruntă direct ochii evazivi ai doamnei Symonds.

– Oh, înțeleg… vreți să spuneți că ei…

– Poate n-ar trebui să spun atât de multe, protestă ea, doar că o mamă speră întotdeauna și visează, știi? E ce am vrut dintotdeauna… ar fi atât de fericiți împreună… doar că în situația asta, trebuie să mai treacă timp. E prea curând după moartea lui Ian, vezi tu.

– Mamă! Della își făcu apariția. Ce demodat să-i arăți Catherinei albumele de familie. Biata de ea trebuie să se fi plictisit de moarte. Nu-i nimic, Cathy , am venit să te salvez. Doamna Fielding vrea să te vadă de urgență, mamă. O distrez eu pe Cathy.

Halal distracție! Pentru început, Catherine era aproape sigură că scena anterioară fusese exersată… că doamna Symonds acționase conform instrucțiunilor directe ale Dellei când îi arătase pozele. Della renunță imediat la tonul ironic. Veni lângă ea, risipind în jurul ei parfumul greoi, și-și așeză mâna peste a Catherinei.

– Vroiam să stăm de vorbă între patru ochi. Asta e mâna providenței. Îmi pare atât de rău pentru tine și Kenneth. L-am sfătuit să încerce să se împace cu tine. Dar bărbații sunt atât de neîndemânatici, dragii de ei. Am senzația că nu putea să-și pledeze cauza prea elocvent.

– Oh, a încercat, însă indiferent cu câtă elocvență ar fi făcut-o, n-ar fi putut să învingă. A pierdut cu mult înainte să te reîntâlnească.

– Ce vrei să spui? Della păru speriată.

– Eu am fost prima care s-a hotărât să ne despărțim. E atât de egoist, știi? Nici o femeie n-ar putea avea o viață ușoară alături de el. Știam că pur și simplu n-o să pot să îndur. Așa că i-am scris o scrisoare pe care aveam de gând să i-o dau după conferință… dar… făcu o pauză, apoi continuă: femeie fiind, am descoperit că nu pot aștepta și i-am spus mai devreme.

– Credeam că între voi lucrurile n-au mai mers după ce ne-ai găsit împreună în salon, când el spusese că se duce să se culce. Și de atunci, am conștiința încărcată.

– Serios? Catherine știa că avea un ton ironic.

– Da, serios. Della făcea eforturi să pară sinceră. Vezi tu, nu e vina mea. Adică, nu pot să-i împiedic pe bărbați… făcu o pauză de efect și fu iritată să vadă că interlocutoarea ei nu așteaptă să încheie.

– Să-i împiedici pe bărbați să cadă în capcana înfățișării, hainelor și banilor tăi, spuse Catherine cu o regretabilă lipsă de delicatețe.

– Ei bine, ăsta e un mod destul de crud de a te exprima, se lamentă ezitând Della.

– Dar e adevărat! A fost crud… dar la fel e și întreg aranjamentul din după-amiaza asta.

Obrajii Dellei se înroșiră. Era nervoasă că discuția nu luase cursul pe care-l dorise.

– Ce vrei să spui cu „aranjament“?

– Văd foarte clar, râse Catherine, dând din umeri. Nu bunătatea sufletului te face să vrei să mă împac cu Kenneth. Crezi că vei fi mai în siguranță dacă sunt logodită cu el, nu-i așa, doamnă Penvyre?

Della făcu un pas spre ea, apoi se controlă vizibil, încleștându-și pumnii pe lângă corp.

– Idioată mică și insignifiantă! izbucni ea răzbunătoare. Cu gropițele tale de bebeluș și cu aerul tău de fetiță… cine-și imagina că vei avea tupeul să te gândești vreodată că poți concura cu mine?!

Când Catherine râse cu poftă, fu complet deconcertată.

– Nu mă gândesc realmente, spuse Catherine. Dar se pare că tu te gândești, altfel de ce te-ai agita atât? Dacă ești atât de sigură de farmecele tale irezistibile, de ce îndoiești?

Recunoscu în sinea ei că era puțin speriată. Ochii Dellei erau verzi de emoție. Avea ceva neîmblânzit și crud. Apoi, Della începu brusc să râdă.

– Îmi place să lupt, spuse ea, și degetele lungi i se îndoiră cu cruzime. Hugh încă nu m-a iertat definitiv pentru că m-am măritat cu Ian… dar… în cele din urmă, nu se va putea abține. Dintotdeauna m-a iubit.

– Atunci, chiar n-ar trebui să te temi de mine, spuse Catherine și porni orbește către dormitor, de unde-și luă pălăria și haina. Nu se opri să și le pună și trecu pe lângă Della fără s-o vadă cu adevărat, căci revederea pozei lui Hugh și a dedicației din josul ei îi reamintiseră că Della Penvyre era implicată iremediabil în viața lui Hugh Murdoch.

Capitolul 8

Directorul hotărî să-i invite pe Duncani în apartamntul lui. Îi spuse și Catherinei, nu fără neliniște sufletească, căci în ultima vreme fusese cam rece cu el. De două ori pretextase că e prea ocupată să mai lucreze cu el la roman.

– Sosesc la opt. Doamna Willow o să gătească, desigur; cât despre aranjatul mesei, i-am spus că sper să te ocupi tu. Știu că apartamentul meu are un aer pustiu, de celibatar, zâmbi el cu maliție, așa că vrei să ai grijă ca încăperile să fie puțin… îmblânzite? Și o vei duce pe Barbara într-unul din dormitoare. Folosește camera mare pentru oaspeți, bine?

Catherine simți cum îi tresare inima la gândul c-o va face pe gazda. Hugh îi spusese nonșalant bucătăresei că domnișoara Gordon va avea grijă de restul… deși nu știa de ce, date fiind relațiile lui îndelungate cu ei, n-o rugase pe Della sau pe doamna Symonds.

– Voi fi plecat toată după-amiaza, însă ușa dinspre bucătărie către apartamentul meu e întotdeauna deschisă. Îi duc pe băieți să vadă meciul pentru Ranfurly Shield, în parcul Lancaster. Canterbury versus Otago.

Catherine era surprinsă. Kenneth nu rata nici un meci de rugbi, mai ales unul jucat pentru pentru râvnitul trofeu Ranfurly. Își dădea seama că directorul ar fi mers oricum probabil, dar spusese că îi duce el pe băieți.

– Batridge pleacă la Wellington vineri seară. Nu știai, Kate?

– Nu. Nu-l văd decât în orele de lucru și întotdeauna din motive legate de școală.

– Mi-a spus că e o excursie de afaceri, ezită Hugh. Am văzut un anunț pentru un post vacant la un liceu din insulele de nord. Poate că vrea să dea un interviu acolo. Se uită la ea. Cred c-ar pleca bucuros de aici din cauza… ei bine, din cauza anumitor complicații sentimentale.

– Vrei să spui că n-a progresat cu Della?

– Nu am vrut să spun asta. Cred că vrea să încerce să treacă peste pierderea ta.

– Domnule director! Cum de ți-a venit ideea asta? Cum ai putut să ajungi la concluzia asta? Ai auzit, ca și mine, conversația de pe punte. A fost foarte relevantă.

– Acum, spuse el în șoaptă, înclin să cred că a fost o toană trecătoare, provocată de faptul că a întâlnit-o pe Della după atâta timp. Trebuie să fi fost prima lui iubire. Plus decorul… bordul unui vas, întuneric, stele… se întâmplă adesea ca momentul și locul potrivit să aibă de-a face cu genul ăsta de lucruri.

– Da… timpul, locul și persoana iubită, șopti ea. Râse ciudat. Vechiul proverb spune că nu vin niciodată împreună. N-aș merge atât de departe încât să spun „niciodată“, dar se întâmplă foarte rar. Eu una, n-am experimentat încă.

Directorul o privi pe sub sprâncene. Tonul ei era nostalgic.

– Atunci, Kate, ar trebui să fii destul de sigură că ai luat decizia corectă înainte ca Batridge să plece.

Tăcere. Catherine conștientiza șocul. Nu crezuse niciodată că directorul s-ar gândi serios la o reconciliere între ea și Kenneth. Asta

însemna că erau doi… Della și Hugh… sau în cazul ăsta, însemna doar unul? Ce proastă fusese să citească în dorința lui Hugh de a o face pe gazda în fața Duncanilor și în faptul că fusese deschis cu doamna Willow în privința asta, ceva mai promițător!

***

Aproape ascunsă în spatele buchetului imens de mimoze, Catherine deschise ușa din bucătărie care dădea în apartamentul lui Hugh. Apoi tresări surprinsă.

Acolo, pe o măsuță din stejar sprijinită de peretele din hol, era cel mai minunat aranjament floral… frunze și plante exotice ale căror nume Catherine nu le cunoștea. Erau aranjate profesionist… cu arta unui specialist.

Înainte să se poată mișca, ușa dinspre living se deschise și Della apăru, ducând un braț de liliac perfect… în toiul lunii iulie! Trebuia să fi fost comandate din insulele nordice și aduse cu avionul. Trebuia să fi costat o mică avere.

Della se uită la bruneta mignonă, pe jumătate acoperită de mimoze și spuse:

– Nu ți-a spus Hugh că mă ocup eu de flori?

Toată însuflețirea din inima Catherinei pieri și mirosul de mimoze aproape c-o făcu să leșine. Își umezi buzele și scutură din cap.

– Nu. Când m-a rugat să aranjez camerele, am presupus că se așteaptă să mă ocup eu și de asta.

– Bărbații ăștia! flutură dezaprobator din mână Della. Niciodată nu pun puncte la „i"-uri și nu taie „t"-urile, nu-i așa? Nu cred că Hugh a visat că vei crede că trebuie să te ocupi de flori. Știe cât de experimentată sunt în lucrurile de genul ăsta, iar în Anglia am făcut-o de foarte multe ori pentru el. Un burlac nu e niciodată suficient când vine vorba să întrețină atmosfera și, desigur, la început, Hugh cunoștea atât de puțină lume în Anglia. Oricum, ar trebui să ai grijă cât

credit îi acorzi lui Hugh. Se încruntă ușor: ce o să faci cu toate alea, Cathy? Mă tem că nu voi avea nevoie de ele… în plus, ar părea nelalocul lor lângă acestea… vezi?

O conduse pe Catherine în dormitor. Catherine privi în jur. Trebuia să fi costat o mică avere să cumpere bogăția aceea de culori în mijlocul iernii! Erau frumoase, adevărat, dar puțin exagerate pentru o reședință privată. Erau mai potrivite pentru una dintre sălile de recepție ale liceului.

– Cu siguranță, nu-ți mai trebuie altele, spuse ea sec.

Della era imună la sarcasmul ei. Așeză cu grijă vaza pe o măsuță rafinat sculptată.

– Așa… perfect!

Catherine privi aranjamentul formal și elaborat. Da, Hugh o rugase pe Della să se ocupe de flori. Probabil simplitatea era foarte potrivită pentru director în timpul serviciului, însă în întrevederile oficiale cu părinții, vroia ceva mai sofisticat.

– Credeam că gusturile domnului director sunt mai simple decât atât.

Ochii Dellei străluciră instantaneu, plini de maliție.

– Dar știi realmente ceva despre gusturile lui? La urma urmelor, orele pe care le-am petrecut cu Hugh în Anglia, pe continent, în avioane, pe vapoare, în trenuri, se poate să fi fost mai revelatoare decât cele pe care le-ai petrecut tu. Draga mea, ar trebui să fii mai echilibrată; e atât de pueril și imatur să fii așa îndărătnică. E firesc ca Hugh să apeleze la mine în anumite privințe: cu ani în urmă, casa noastră era al doilea cămin pentru el. Știi, și-a pierdut părinții de foarte mic. Dacă tata nu l-ar fi ajutat financiar, nu și-ar fi putut finaliza doctoratul la Varsity.

Deși Catherine nu credea, din instinct, multe din spusele Dellei, își dădu seama că asta era probabil adevărat. Își amintea că directorul spusese că-i datorează domnului Symonds mai mult decât i-ar putea înapoia vreodată. Dintr-o dată, o invidia pe Della pentru că-l cunoștea

de atâția ani. Era o experiență nouă pentru Catherine. Nu-și amintea să fi simțit vreodată ghearele geloziei. O privise ca pe o emoție primară și lipsită de valoare. Dar poate într-adevăr era primară.

– N-am fost îndărătnică, ci doar surprinsă, doamnă Penvyre. O să pun astea dincolo și voi aranja camerele, așa cum a sugerat domnul director. Oricum, nu pot să stau prea mult.

– Și dacă ești înțeleaptă, n-o să-i spui lui Hugh că te așteptai să te ocupi și de flori, și nici nu vei arăta vreun resentiment față de prezența mea diseară. Ar fi o reacție mult prea școlărească.

Dacă n-ar fi fost prezența Dellei, i-ar fi făcut plăcere să-l ajute pe director. Chiar și când Della era într-una din camere, Catherine era conștientă de ea, de parfumul ei, care umplea aerul cu emfază costisitoare.

Anticiparea plină de entuziasm cu care așteptase venirea serii dispăruse. Cu siguranță, nu se va compara cu seara minunată pe care o petrecuseră la Duncani.

… Directorul o rugase pe Della să se ocupe de flori, o invitase să li se alăture diseară. Ciudat, nu-i așa… directorul păruse s-o disprețuiască pe Della pe feribot, după ce auziseră conversația, o tratase cu răceală la Wellington, propusese să se descotorosească de ea… dar acum dădea semne se slăbiciune. Ce putere aveau unele femei de a-i orbi pe bărbați în fața culpelor lor!

Catherine se întoarse abătută acasă.

Nu fu surprinsă când la șapte și jumătate directorul telefonă să-i spună că nu putea să vină s-o ia, așa cum aranjaseră, dar vorbise cu Duncanii să treacă s-o ia.

Catherine bănuia că era o strategie de-a Dellei. Însemna că, se gândi ea mâhnită, el și Della vor întâmpina oaspeții împreună, ca și cum… dar, oh, ce mai conta? Ea nu avea nici un drept asupra lui.

Dar, destul de ciudat, Della nu era acolo când ajunseră, și directorul o imploră să-l ierte că nu reușise s-o ia el însuși; îi veniseră

în vizită niște părinți care sosiseră pe neașteptate în oraș și vruseseră să-l vadă înainte să prindă un tren de noapte.

În șemineu ardea un foc construit să se mențină toată noaptea și sentimentele înghețate din inima Catherinei începură să se topească ușor. Nu puteai să rămâi prea mult de gheață în compania Duncanilor, oricum; căldura dintre ei înduioșa pe oricine. Nu părea că Della va mai veni, până la urmă, și Catherine nu avea de gând să întrebe. Spera să fi apărut ceva care s-o rețină toată seara.

O văzu pe Barbara încruntându-se în direcția aranjamentelor florale. Probabil observase că erau opera unui specialist și i se păruseră și ei exagerate. Barbara va crede că directorul atinsese un prag ridicol de ostentație. Directorul ridică o sprânceană curioasă spre Catherine.

– Vrei să deschizi tu ușa, Kate? Eu răspund la telefon. Sunase liniștitor și familiar.

– Trebuie să fie Della, spuse Catherine cu indiferență și conștientiză instantaneu expresia ciudată de pe fața lui Hugh.

Gândindu-se că Della îi spusese să nu-și arate resentimentele, Catherine se forță să pară pe cât posibil cordială. Până când Hugh se întoarse de la telefon, Della stătea deja confortabil la masă și oferea țigări celorlalți. Directorul aduse o brichetă și se aplecă să-i aprindă Dellei țigara.

Della trase leneșă din țigară:

– Nu fumează și Cathy una?

– Kate nu fumează, spuse Hugh.

Della păru amuzată.

– Ce model de perfecțiune… nici de băut nu bea.

Catherine simți cum devine bățoasă din cauza aerelor de superioritate ale Dellei. Până la urmă, nimănui nu-i plăcea să fie considerat stupid de bun, așa cum insinua tonul Dellei. Apărarea veni pe neașteptate din partea lui Garth Duncan. Ochii lui albaștri străluceau zâmbitori, și vocea lui fermecătoare, ușor răgușită păru răutăcioasă:

– Pare a fi un model de perfecțiune, dar mă îndoiesc. Am o soră care vorbește ca ea, seamănă cu ea… fiecare centimetru de aparență inocentă, dar oh, Dumnezeule! crezi că e o sfântă?! Cum dansam toți după cum ne cânta ea! Obișnuia să-l învârtă pe tata pe degețele. Era sora mea preferată, și am șase.

Afecțiunea din tonul lui, care cumva o includea și pe Catherine sub titulatura de soră, aduse o licărire în ochii ei. Garth Duncan era adorabil și era sigură că văzuse dincolo de fațada Dellei. Cum altfel, din moment ce avea o soție ca Barbara? Barbara era o parteneră de viață perfectă, demnă, elegantă, sofisticată, și totuși amuzantă, șireată chiar, dulce și foarte feminină. În comparație cu Barbara, femeile ca Della păreau ciudate. Garth trebuia să găsească viața foarte interesantă.

Drăcușorul din mintea Catherinei vroia să râdă. Della simți imediat cum călcase în străchini cu Duncanii. Reacția ei fu instantanee. Se hotărî să iasă învingătoare în ochii lui Garth. Tot ce spunea Della era calculat, fiecare mișcare grațios de languroasă își avea efectul scontat, însă acum părea să nu-i meargă.

Era prima dată când Catherine îl vedea pe director simțindu-se prost. Poate realizase și el că lui Garth nu-i plăcea Della și regreta că-i amestecase așa. Catherinei nu-i părea câtuși de puțin rău că Hugh se simțea așa.

Din fericire, seara se încheie destul de curând. În timp ce se ridicau, Garth spuse:

– Doamnă Penvyre, vă lăsăm la poartă; trecem pe acolo.

– Drăguț din partea dumneavoastră… dar nu vă deranjați, luați-o pe Cathy în locul meu, spuse ea cu dulceață în glas. O să strâng aici și Hugh poate să mă conducă prin curtea liceului.

Catherine se străduia să-și mențină expresia.

– Oh, terenul e mult prea umed în seara asta pentru pantofii aceia, Della, interveni Hugh. Du-te cu Duncanii. Trebuie s-o duc pe secretara mea acasă… comportamentul cavaleresc; la urma urmelor, am

dezamăgit-o mai devreme cu transportul până aici. Și lasă treburile de aici. Personalul de la bucătărie o să strângă mâine dimineață.

Della nu putea face nimic. Catherinei îi era destul de greu să nu pară încântată. Nu trebuia să se simtă atât de satisfăcută că Della nu obținuse ce vrusese – și oricum, era o slabă consolare. Directorul putea să fi procedat așa ca s-o dezamăgească ușor pe Della, dar poate chiar simțea că era o curtoazie comună, iar ea nu trebuia să citească în gestul lui vreo dorință ascunsă de a fi în compania ei.

Casa ei era foarte aproape, de-a lungul poalelor dealurilor. În timp ce traversau ruta autobuzului, directorul îi spuse:

– Ești obosită, nu-i așa, Kate?

Ciudat că nu aprecia niciodată asta din partea unui bărbat. De obicei, însemna că el crede că arăți ca naiba, sau că ești plictisitoare când el vrea să fii sclipitoare, sau pur și simplu se scuză pentru faptul că e destul de evident că nu te simți bine în compania lui. Oh, bărbatul atotcunoscător! Vroia ce era mai bun din totul… strălucire și echilibru… înfățișare atrăgătoare… simț vestimentar… și cineva care să asculte, să-l încurajeze în ce era mai drag inimii lui… Catherine răspunse scurt:

– Sunt obosită și mă doare capul. Mă duc direct în pat. Slavă Domnului că mâine e duminică.

– Biata de tine… te răpune munca? Nu-ți face griji, draga mea. Trebuia să ai o reacție mai devreme sau mai târziu.

Mâna lui stângă părăsi volanul și o bătu ușor pe a ei. Catherine o respinse cu o violență supărătoare.

– Dacă vrei să-l aduci iar în dicuție pe Kenneth, nu-ți bate capul. Detest compasiunea, și e deja un capitol încheiat al vieții mele.

– Mi se pare că doamna protestează cam mult, spuse el, privind-o în treacăt.

– Chiar și replicile trebuie să vină din epoca tudoriană? răspunse ea, arțăgoasă.

Directorul lăsă capul pe spate și începu să râdă. Ar fi trebuit să se simtă ofensat, se gândi ea iritată.

– Ești pusă pe ceartă, Kate? Asta e doar ca să mă împiedici să te compătimesc, nu-i așa? Vei îndura toate necazurile singură, nu-i așa, invincibila mea Kate?

– Sunt destul de capabilă. Și oricum, nu am nici un necaz. Nu acela pe care crezi că-l am, oricum. Și aș vrea să nu-mi mai spui „invincibilă" sau „redutabilă", și toate celelalte. Nu ești decât sarcastic. Încă mă consideri o bondoacă, și nu sunt! Nu putea să-mi pese mai puțin de Ken. N-are decât să se mute la Timbuctu, dacă așa vrea, și aș zice că m-aș bucura să scap de el!

Simți că vocea începe să-i tremure și-și dădu seama că era timpul să plece. Zbură din mașină înainte ca el să realizeze ce vrea să facă și traversă poteca spre poarta ei.

Directorul înjură în barbă, coborî repede, dar ea intrase deja pe ușa anexei și o încuie înainte s-o prindă din urmă. Bătu încet la ușă.

– Kate… Kate, prostuțo… dar nu-i deschise.

Înjură din nou și plecă. Nu vroia să-i deschidă și cu asta basta; camera lui Gavin și a lui Cecily era în L față de anexă, și dacă bătea în continuare, risca să-i trezească. Directorul se duse acasă. Întotdeauna exista și ziua de mâine.

O sună la ora ceaiului.

– N-ai vrea să vii la capelă în seara asta? Fostul tău director e în Christchurch pentru o noapte, a debarcat de pe feribot dimineață și pleacă la Dunedine cu expresul de mâine. L-am rugat să le vorbească băieților la capelă și vor veni la rectorat să ia masa. Ai face bine s-o faci din nou pe gazda.

Catherine ezită. Apoi spuse hotărâtă:

– Îmi pare rău, domnule, dar în seara asta vreau să mă culc devreme. Cred că mă paște o răceală. Transmite-le Charringtonilor dragostea mea. Mâine dimineață mă voi duce la expres, înainte să vin la școală. Pleacă la opt treizeci. Încă o pauză, apoi adăugă răspicat și

dulceag: dar sunt sigură că doamna Penvyre ar fi încântată s-o facă pe gazda pentru tine, după care-i ură noapte bună și închise înainte să audă reacția lui.

Luni dimineață, când ajunse la birou, directorul îi spuse Catherinei, cu o privire pătrunzătoare:

– Mă tem că ți-am dat prea mult de lucru. Sâmbătă seara, nu păreai deloc în apele tale. Nu poți să continui cu naveta asta, având grijă de căsuța ta, de Beth, plus munca de aici și romanul meu. Ce zici dacă îi dăm romanului o pauză de câteva săptămâni?

Catherine fu cuprinsă de dezamăgire, cu toate că nu lăsă să se vadă.

– Ar fi o idee extraordinară, spuse ea înțepată. După ce el plecă fără să mai spună ceva, se gândi cu amărăciune că era un exemplu clasic cum să-ți tai singur craca de sub picioare.

Urmă o zi aglomerată, toată lumea venea și pleca, corespondența era copleșitoare; se iscă și o revoltă minoră în rândul personalului de la bucătărie care necesită tactul și simțul umorului al directorului ca să fie stinsă, iar Kenneth își depuse demisia. Directorul avusese dreptate. Pleca în insulele de nord.

Delicatețea cu care directorul îi spuse asta o făcu să clocotească pe dinăuntru și rezultatul fu că deveni ciudat de înțepată, încât își dădea seama că directorul va crede probabil că încă mai conta pentru ea.

Principala consolare era că aceea era după-amiaza ei liberă. Liceul era situat atât de departe de oraș, încât membrii personalului aveau puțin timp pentru cumpărături, la ora cinei, așa că din când în când, li se dădea o după-amiază liberă.

Dat fiind că dimineață fusese atât de aglomerată, Catherine se gândi că trebuia prevină asta. Intră în biroul directorului.

– Domnule, mă întrebam dacă preferi să nu-mi iau azi după-amiaza liberă. Sunt dispusă să lucrez dacă ai nevoie de mine după orele de școală.

– Nu, nu. Părea iritat. În după-amiaza asta, și eu am o întâlnire foarte importantă. Nu voi avea nevoie de tine. Adăugă un „mulțumesc“ întârziat, când Catherine părăsi biroul.

Nici măcar nu se distră la cumpărături. Bătea un vânt sudic rece, cerul părea să coboare, iar orașul era cenușiu și sumbru.

Azi era prea frig să se bucure de plimbarea ei. Catherine se opri să privească vitrina unui magazin de antichități. Se așeză în pragul ușii, ca să se ferească de vânt. Pragul servea două magazine: unul era o ceainărie exclusivistă.

Te ademenea din prima clipă. Întregul local strălucea în lumina focului care ardea vesel printre răchitele incandescente, și pe fiecare masă se găseau lumânări parfumate. Nu era de mirare că era un local atât de scump.

Împinse ușa și se opri brusc.

La masa din colț stătea directorul… dar nu singur. Cu Della. Della nu avea nasul roșu și nu-i lăcrimau ochii…

Vorbeau degajat, pătrunși unul de celălalt. Minunații ochi ai Dellei se uitau căutători în ai lui, și care bărbat vedea dincolo de frumusețea ei, umbrele și urâțenia care se ascundeau în spatele aparenței?

În timp ce Catherine îi urmărea, diamante străluciră când Della-și așeză mâna peste a directorului, care se odihnea pe masă.

Catherine se întoarse pe călcâie și ieși din nou în stradă. O întâlnire importantă! De ce n-a putut să-i spună că se întâlnea cu Della, așa că nu va fi la liceu? Fără îndoială, erau în tremeni destul de amicali încât să-i spună asta!

Până la urmă, putea să facă ce poftea! Nu trebuia să se scuze în fața secretarei sale, sau să ocolească adevărul.

***

Directorul păru foarte preocupat în zilele următoare, și din moment ce nu lucrau la roman, Catherine îl văzu rareori în afara orelor de serviciu. Când se întâmpla, întotdeauna mai era cineva prezent.

Își spunea că e la fel de bine și chiar evita contactul vizual cu el. Della părea să evite și ea biroul, sau pentru că de la întâlnirea lor de la ceainărie, nu mai avea nevoie să vină la liceu ca să-l vadă? Catherinei îi veni altă idee. Poate că directorul era fericit să renunțe o vreme la roman, poate serile lui erau altfel, mult mai plăcut, ocupate.

Abia după două săptămâni, realiză că Della era plecată în vacanță în Australia. Catherine se simți ușurată când Kenneth plecă, spunându-și cu severitate că putea fi bucuroasă că lucrurile aveau șansa să-și reia rutina veche și destul de fericită care existase înainte ca Hugh Murdoch să vină la St. Enoch. Chiar dacă știa că nu era posibil… că odată ce o persoană mult prea importantă intra în viața ta, lucrurile nu mai puteau niciodată să fie la fel… încerca totuși să creadă.

Apoi veni ziua în care preocuparea directorului deveni insignifiantă. Se întâmplase un necaz la St. Enoch – în rândurile băieților.

Personalul din birou știu că era ceva serios, când directorul spuse că va intervieva o parte din elevi în biroul lui personal.

– Nu voi fi disponibil pentru nimeni, decât dacă e de importanță majoră. Te las pe tine să decizi asta, domnișoară Gordon. Dacă vine cineva care trebuie să mă vadă, sau crede că trebuie, află dacă poți despre ce e vorba și sună-mă mai întâi, iar eu mă voi întoarce aici să-i primesc. Dar numai dacă e urgent. Se uită la ceas. S-a întâmplat ceva ce nu poate fi rezolvat rapid. Aș vrea în mod special să rezolv, înaintea concertului de mâine seară, când vor fi aici o mulțime de părinți. Se întâmplă să fie ceva despre care nu vreau să se discute. Nu vom putea preveni să transpară unele din indicii – niciodată nu se poate – dar pe cât posibil, nu vreau să se vorbească despre asta.

Catherine observă că-și îndreaptă umerii, ieșind pe ușă. Simți un fior în inimă. De-ar fi avut dreptul să-l consoleze, să-l inspire, în astfel de momente!

Se întreba ce era… poate un furt; din când în când aveau loc ieșiri de genul ăsta… în ziarul de ieri se scrisese despre o spargere dată de niște elevi la un magazin… un flăcău intrase sub influența unei fete cu standarde ieftine…

Catherine fu ocupată cu toate lucrurile în privința cărora, în mod normal, o săftuia directorul. Pe fereastra biroului vedea o defilare constantă a băieților din clasele mari, care treceau unul câte unul în aripa directorului, și cel puțin trei profesori.

Directorul nu apăru la masa de prânz, nici unii din băieți. În sala de mese era o atmosferă tensionată, o tăcere stânjenitoare, nu se glumi și se vorbi foarte puțin.

La ora două, directorul veni la Catherine. I se păru că arăta tras la față și încordat. Pentru prima oară, arăta fiecare din cei treizeci și cinci de ani.

– Kate, trebuie să plec în după-amiaza asta. Prima oară am aflat ce s-a întâmplat din plângerea unui părinte din North Canterbury și, destul ciudat, din câte am aflat, am sentimentul că de acolo a început totul. Trebuie să mă duc să vorbesc cu părintele acesta. Prefer așa, în loc să-l aduc pe el aici. E o distanță considerabilă, și cred că nu mă voi întoarce până diseară, în jur de nouă. Îi spui tu doamnei Willow să-mi lase ceva de mâncare? Aș prefera să n-o caut acum – toți sunt foarte curioși.

– Da, o să-i spun, domnule director. Poți să semnezi scrisorile astea înainte să pleci? Restul poate să aștepte până mâine. Pot face ceva să te ajut, cât timp ești plecat?

– Nu, mulțumesc. Am aranjat cu Fielding pentru capelă și pentru repetițiile pentru concert. Ocupă-te doar de ce apare aici, cum poți mai bine. Dacă întreabă cineva de mine, dă-i cât mai puține detalii, spune doar că a trebuit să plec și preia mesajul sau aranjează o întâlnire. Dar nu înainte de poimâine, dacă poți.

– Foarte bine, domnule. Îl urmări cu nostalgie cum se îndreaptă spre ușă, apoi, împotriva rațiunii ei, vorbi: oh, domnule?

El se întoarse, cu o întrebare în ochi.

– Presupun că știi că prognoza meteo nu e deloc favorabilă… ploaie și lapoviță, zăpadă în josul țării, condiții în general neplăcute… vei fi puțin mai atent pe șosea, da?… La toate podurile acelea cu un singur sens, la toate curbele acelea înguste, dacă vizibilitatea nu e bună.

Hugh se uită la ea, și nu putu să spună dacă el credea că-și depășire atribuțiile de secretară, dar nu-i păsa – chiar dacă o considera impertinentă, putea să-i amintească totuși să fie mai atent.

Apoi Hugh râse și tensiunea de pe fața lui slăbi.

– Trebuie să le spun celor din Comisia pentru Siguranța Drumurilor că cel puțin o persoană ia în serios campania lor. O să am grijă, Kate. Și plecă.

Fu o după-amiază agitată; problemele se adunau încontinuu. Catherine hotărî că va rămâne cel puțin până la șapte, va bea ceaiul cu băieții și va reduce volumul de muncă la proporții rezonabile, astfel ca ziua de mâine să nu fie de-a dreptul haotică. Cu concerul de mâine seară și cu emoțiile participanților, directorul nu va vrea să fie deranjat cu prea multă rutină de birou.

Tocmai o suna pe Cecily să-i spună că va întârzia, când intră doamna Willow – „Suplu“. Toți o iubeau pe Willy, cum îi spuneau băieții. Numai suplă nu era, și avea o inimă de zahăr, deși îi plăcea să spună verde-n față.

Caterine puse receptorul în furcă și se întoarse.

– Sunt atât de bucuroasă că mai rămâi puțin, spuse bucătăreasa, zâmbind. Vroiam să te rog s-o faci oricum, așa că dacă ești deja hotărâtă, îmi va fi mai ușor.

– Vroiai să mă rogi să mai rămân? De ce?

– Din cauza Lui.

Catherinei îi veni să râdă. Willy se referea aproape întotdeauna la director – la toți directorii pe care-i avuseseră – ca „El". Aproape puteai să vezi majuscula.

Catherine arăta în continuare nedumerită.

– Ei bine, iubito, tot personalul de la bucătărie, cu excepția lui Nelly, pleacă, iar fata asta nu are simțurile cu care s-a născut. Aș rămâne când a avut o zi atât de solicitantă, dar în seara asta, băiatul meu vrea să vin acasă. Vin prietenii lui în vizită, la o cină savuroasă. Dar aș vrea ca el să aibă o masă bună când se întoarce. I-aș putea lăsa ceva pregătit și un bilet în care să-i spun să-și încălzească supa, dar probabil n-o va face… știi cum sunt bărbații. Și nu i-ar plăcea ca vreuna din îngrijitoarele de la internat să-i bântuie prin apartament. Așa că, văzând că tu ești prietenă bună cu el, m-am gândit că ai putea să-i pregătești cina. Probabil se va face nouă până să sosească, și e o noapte îngrozitoare. Rămâi, iubito?

– Nu știu, Willy… s-ar putea ca directorului să nu-i placă să-i bântuie nici secretara prin apartament.

Privirea lui Willy fu vicleană.

– Nu s-ar supăra, iubito. Ai văzut că te-a rugat să-i aranjezi apartamentul când au venit în vizită Duncanii. Și apoi femeia aceea, Delilah, a dat buzna cu florile ei cu miros sufocant. Ce obraznică!

– Della… nu Delilah, Willy, o corectă Catherine. Și, vezi tu, directorul a rugat-o.

Doamna Willow o privi cu ironie.

– Chiar așa? L-ai auzit tu?

– Nu. Dar așa a spus doamna Penvyre.

– Așa a spus… și tu ai crezut-o!

Catherine spuse cu destulă răceală, ceea ce era destul de dificil, căci pe Willy nu puteai să n-o iubești:

– Willy, trebuie s-o fi rugat. Se cunosc aproape de când erau copii… de fapt, probabil că acum ar trebui s-o rogi pe doamna Penvyre să facă asta, sau pe mama ei.

– Iubito, nu face pe nebuna cu mine! N-ar avea nici un efect. N-ar discuta despre treburile lui cu nimeni altcineva decât cu tine. Dar n-aș avea încredere în femeia aia de cum aș vedea-o. În afară de asta, nu s-a întors încă. Avionul are întârziere din cauza vremii, slavă Domnului! El m-a însărcinat pe mine să am grijă de cina lui, iar eu te rog pe tine! I-o pregătești sau nu?

– Bine, gătesc eu, Willy, dar o să-i spun directorului că tu m-ai rugat.

– Ei bine, n-ai decât, dacă vrei… dar nu există posibilitatea să creadă vreodată că alergi după el, iubito. Dacă vrei să vii cu mine, îți arăt ce am în cămară și o să-ți spun ce-i place cel mai mult.

***

Catherine studie satisfăcută sufrageria. În șemineu ardea un foc magnific, ale cărui flăcări se reflectau în toată încăperea. Adusese o măsuță ovală aproape de foc și o acoperise cu un șervet din damasc. De regulă, bărbații preferau asta fețelor de masă convenționale.

Papucii directorului erau puși la încălzit, iar tabachera lui era așezată la îndemână. Catherine purta o rochie roșie din lână, cu o curea lată din piele neagră. Îi telefonase lui Cecily, iar Gavin îi adusese rochia.

Făcând toate astea pentru Hugh, inima ei se încălzise și pulsul i se accelerase de o bucurie vecină cu durerea, dar încă nu putea alunga ușoara anxietate care persista încă. Dacă nu l-ar fi văzut cu Della în după-amiaza aceea, n-ar fi contat… oricum, îi va spune limpede că Willy insistase și spera că nu va citi prea mult în asta.

Dacă-i va displăcea… ei bine, din când în când, în viață mai aveai parte și de umilințe, și va merita efortul, ca să știe că-i aranjase un cămin primitor după o zi atât de solicitantă. Putea să plece oricând și să-l lase singur, dacă nu arăta prea încântat.

Ascultă și așteptă, însă nu-l auzi oprind mașina sau deschizând ușa. Zgomotele furtunii care acum deveniseră mai puternice, acoperiseră avertismentul sosirii lui, așa că dintr-o dată, conștientiză că ușa se deschisese.

Își ridică încet privirea de la lucrătura pe care o croșeta în scaunul ei de lângă foc, și-l văzu cum ține ușa deschisă, surprins și… ei bine, se părea, plăcut impresionat.

– Oh, Kate! Asta putea însemna orice, se gândi Catherine, melancolia din inima ei fiind aproape fizică.

Fața lui era udă și strălucitoare, iar umerii hainei lui erau presărați cu zăpadă. Cu o mișcare agilă, dezbrăcă haina și o aruncă pe podea. Apoi urmă fularul.

Traversă camera… nu spre ea, se avertiză singură Catherine, ci spre căldura focului… nu trebuia să arate prea primitoare, să facă seara aceea prea personală…

Întinse mâinile spre ea și o ajută să se ridice din scaun. Catherine se gândi că se bucură s-o aibă acolo… ei bine, să aibă pe cineva. Dar apoi, exista vreun bărbat care să nu-și dorească o femeie într-o astfel de seară, să se îngrijească de nevoile lui?

– Cât de caldă arăți, Kate… într-adevăr, strălucești… ce culoare! Catherine nu știa dacă se referea la obrajii sau la rochia ei. Un zâmbet slab apăru pe buzele lui. Se aplecă puțin, pentru că ea era atât de mică. Ești atât de caldă cum arăți? râse, tachinând-o, și continuă să se aplece. Își lipi obrazul rece de al ei. Era un gest trecător, însă Catherine simți că în cele din urmă, reușise să-l înduioșeze.

Hugh își îndepărtă obrazul și se uită la ea, cu aceeași tachinărie în privire.

– N-ai tresărit. Trebuia să spui: „ah, ești rece!". Îi dădu drumul și se uită la masa aranjată.

– Doamna Willow m-a rugat să-i țin locul, domnule, sări Catherine. S-a gândit că veți fi epuizat și înghețat, iar ea trebuia să plece. Se simți mai bine când o spuse.

Directorul se îmbufnă în joacă:

– M-ai fi putut lăsa să cred că e un act de caritate din partea ta!

Catherine se relaxă. Lui Hugh i se părea firesc, nu credea că uitase care-i era locul.

– Cina e gata, spuse ea.

Hugh văzu papucii, își scoase pantofii și-și strecură recunoscător picioarele în papucii călduroși.

– Mă duc să mă spăl pe mâini… sunt pregătit să iau masa!

– Nu ți-au dat nimic de mâncare? spuse Catherine indignată.

– M-am oprit la Cheviot, am luat câteva sandvișuri și un ceai și le-am spus că am luat deja prânzul. N-am vrut să irosesc timpul în care o soție de fermier ocupată să se străduiască să-i servească prânzul directorului liceului fiului ei! Râse. În afară de asta, aveam nevoie de timp ca să putem sta de vorbă. A trebuit să merg mai departe, după ce am aflat anumite detalii de la ei.

Se întoarse repede, exact în clipa în care Catherine sosea cu mâncarea aburindă. Privindu-l peste masă, văzu cum fața i se destinde și cum oboseala și încordarea dispar încet, și se bucură că era acolo… se bucură că aceea era o oră pe care Della n-o putea întrerupe și devaloriza… se bucură că era în siguranță, în celălalt capăt al mesei. Era o oră pe care să și-o amintească.

– Ei bine, am rezolvat totul, Kate. N-o să se mai întâmple din nou.

– Domnule, cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine. Dacă se află ceva, vei ști că n-a fost vina mea.

– Kate, dacă n-aș fi sigur că ești de încredere, n-ai fi secretara mea. Onoarea liceului e mai în siguranță cu tine, decât cu mine. În plus, simt că trebuie să mă descarc… să vin așa acasă, să fiu încălzit și hrănit… aș vrea să mă relaxez și mental. A fost mai degrabă o poveste sordidă, Kate. Desigur, deloc neobișnuită. Presupun că apar destul de des probleme de genul ăsta. Au fost puse în circulație literatură despre obiceiuri neortodoxe și poze pornografice. Ce m-a îngrijorat, a fost modul în care i-ar putea afecta pe băieți. Nu cred că a contat prea mult pentru cei cărora părinții le-au spus cu naturalețe despre aspectele

vieții… nu numai aspectele, dar gloria și miracolul a tot… designul și modelul de dincolo de iubire și reproducere și tot restul. Dar unii din băieți erau ignoranți. Nu spun inocenți, pentru că sunt două lucruri diferite. Am urât să mă gândesc că ar putea învăța din așa ceva, că asta ar putea fi prima impresie formată în mințile lor. Cineva avea o vorbă… să fie Kipling? „Și el a aflat despre femei de la ea!“ Exact așa m-am simțit. De asta am discutat separat cu fiecare băiat dimineață. Nu știu cât de departe am ajuns sau cât succes am avut în a le risipi aerul sordid.

Oftă. Catherine spuse, cu ochi blânzi:

– Domnule director, sunt convinsă că dacă cineva putea s-o facă, acela ești tu. Ai putut să acoperi senzaționalul cu ceva bun, ceva care să dureze… oh, nu pot să mă exprim. Adică, celălalt lucru ar fi putut fi trecător; ce le-ai spus este ceva real, venind de la tine.

Ochii lui avură brusc o privire pe care nu putu s-o întâmpine.

– Mulțumesc, Kate. Apreciez. Asta a fost prima datorie a mea; cea de-a doua a fost să aflu de unde provin porcăriile alea. Suspectam că e vorba de cineva care a călătorit mult. Posibil un marinar. Când unul din băieți mi-a spus că aveau un aborigen care lucra la ferma lor, care a călătorit în jurul lumii pe nave-cisternă, am ghicit că el trebuie să fie. N-o va mai face a doua oară.

– Va trebui să chemi poliția?

– Aș fi putut, desigur, dar de dragul reputației liceului, nu. Fermierul l-a concediat. A fost destul de bucuros să scape. Probabil se va întoarce pe mare. A fost foarte fericit că n-am venit cu poliția; am impresia că actele lui nu erau tocmai în regulă. Întinse mâna să mai ia o felie de brânză și Catherine îi spuse imediat:

– Ce-ai pățit la mână?

Directorul își privi indiferent mâna, poate prea indiferent:

– Oh, trebuie să-mi fi luat un strat de piele, probabil m-am zgâriat la portieră.

– Ciudat că ți s-a luat pielea de pe fiecare deget! Îi înfruntă privirea.

– Bine, ai ghicit… zâmbi el cu maliţiozitate. A fost un mod destul de satisfăcător de a-l pedepsi. Genul care aduce înțelegerea. Acum, hai să schimbăm subiectul. Totul a trecut.

– O să spăl doar vasele și o să plec, domnule. Nu trebuie să mai ieși în seara asta. Ar trebui să te duci direct în pat. O să iau un taxi.

Se uită la ea, cu ochi aproape rugători. Nu-l mai văzuse niciodată așa.

– Chiar trebuie să pleci? Am crezut că o să vin acasă într-un apartament pustiu și o să meditez asupra incidentului ăsta neplăcut, nefiind capabil să-l uit nici măcar o clipă… și apoi te-am găsit aici. Hai să spălăm vasele împreună, și apoi stăm în fața focului și vorbim.

Nu-l putea refuza în dispoziția aceea. Luă unul din șorțurile doamnei Willow. Directorul i-l puse, înfășurându-i-l de două ori și legându-i-l în față, râzând. Catherine se gândi că de asta avea nevoie, de ceva ușor și relaxant, și inima îi cântă de fericire.

Din când în când se lăsa tăcere, o tăcere de care Catherine se temea. Se temea să n-o trădeze, căci flecăreala n-o va face niciodată. În cele din urmă, vasele fură curate și depozitate, și intrară în baie să se spele pe mâini.

Directorul îi întinse prosopul, ștergându-și mâinile cu celălalt capăt; totul era atât de intim și de tulburător. Catherine se feri să-i întâlnească ochii.

Se întoarseră în sufragerie. Directorul atâță focul, mișcând lemnele cu piciorul – un gest tipic masculin. Se întinse alene și se așeză pe scaunul de alături. Luă tabachera, își umplu pipa, își întinse picioarele spre foc și aprinse un chibrit. Ochii lui se concentrau asupra pipei. Flacăra chibritului îi lumină trăsăturile întunecate și dure.

Catherine îl urmărea cu tandrețe, căci se simțea în siguranță pentru că el se concentra asupra operației.

Cu o singură mișcare, aruncă chibritul și-și ridică privirea drept spre ea. Ochii li se întâlniră. Catherine nu putu să-și retragă privirea. Hugh scoase pipa din gură, o lăsă nepăsător pe măsuță și se îndreptă spre ea.

– Kate? Mâinile lui o ridicară din scaun, iar ochii lui o priviră ciudat. Ce soție de director ai fi! Exact cum are nevoie St. Enoch, genul de soție de care am nevoie… O privi adânc în ochi. Vrei? Toți se așteaptă la asta, să știi. L-am auzit pe Williamson dintr-a șasea pariind că vom fi logodnici… „pe felie", s-a exprimat el, înainte de sfârșitul semestrului. Mi-ar plăcea să cred c-o să câștige banii.

Catherine se gândi amețită că nu se întâmplă cu adevărat… visează… n-o cerea realmente în căsătorie. Ispiră adânc, convinsă că era aievea. Și ce cerere… „genul de soție de care are nevoie un director"… „de care are nevoie St. Enoch"… „Williamson a pus pariu"…"mi-ar plăcea să cred că va câștiga". Oh, Hugh! Dar ce-i va spune acum? Trebuia să aștepte, mai era încă timp să-i spună cele două cuvinte pe care vroia să le audă.

– Nu pot să-ți spun vorbe de iubire, Kate… știi de ce, nu-i așa? Dar poate, odată… cred că ce avem poate fi o bază excelentă pentru un mariaj, poate mai bun decât dacă ne-am pierde capul…

Cuvintele lui erau ca țurțuri de gheață pe inima ei, o inimă care acum câteva clipe fusese caldă și strălucitoare. Urma să fie o căsnicie de conveniență, nu? Hugh n-avea să-și piardă capul după ea, așa cum i se întâmplase odată, cu Della! Nu va trece niciodată realmente peste asta. Hugh Murdoch era un bărbat atât de integru, încât nu putea să uite prea ușor că-i fusese trădată încrederea, că Della pusese bogăția înaintea iubirii.

În seara asta, profund afectat de incidentul cu băieții, obosit după ce-i dăduse distribuitorului de literatură bătaia vieții lui, plus faptul că circulase pe lapoviță și ninsoare, își dăduse seama câtă nevoie avea de o femeie în casa lui… pentru confortul lui material.

Poate pentru puțin mai mult decât atât. Pentru o confidentă, o companie… dar nu pentru că avea o nevoie personală de ea, care nu suferea așteptare. Nevoia lui Hugh nu avea nimic irezistibil. Catherine închise ochii de durere și-și ascunse fața în sacoul lui. Așa, putea să respire. Dar acum, degetele lui reci și puternice îi forțau bărbia să se ridice, făcând-o să-l privească în ochi.

– Te căsătorești cu mine, Kate? O privea cu asprime, fascinant.

– Da, mă căsătoresc cu tine, Hugh, spuse ea scurt și calm.

Ochii căprui o studiară cercetători. Catherine se strădui să se uite la el fără nici o expresie.

– Ei bine, să pecetluim, nu? și-și închise gura peste a ei.

Amestecul de bucurie și durere pe care-l simți Catherine fu aproape insuportabil. O simplă pecete peste o înțelegere; un sărut trebuia să însemne mai mult decât atât. Deschise ochii.

– N-o să te grăbesc, Kate, șopti directorul. Dar aveam nevoie de promisiunea ta.

Avea nevoie de promisiunea ei… ce însemna asta? Ce vroia să spună? Avea de-a face cu Della și Kenneth, era sigură… fiecare din ei fusese dezamăgit de persoana iubită, așa că se vor consola reciproc – halal bază pentru o căsătorie! Totuși, chiar știind asta, era peste puterea ei să-l refuze. Indiferent ce nevoie avea Hugh de ea, va încerca să-l ajute.

– Cred că am putea fi foarte fericiți, Kate, în timp.

În timp… da, poate așa era cel mai bine, totuși, orice femeie vroia să-și piardă capul. Oricum, nu te puteai aștepta ca fericirea să-ți fie întotdeauna oferită pe tavă, cu un element de surpriză și admirație.

– Vino sus cu mine, într-un tur de inspecție. Ai mai fost vreodată la etaj, Kate?

– Da, dar mi-ar plăcea să merg din nou. Am fost destul de des, în vremea lui Charrington, dar, desigur, niciodată în perpectiva de a locui eu însămi aici. De fapt, am dormit o dată în camera de oaspeți.

– Ei bine, aceea e o cameră pe care n-o s-o mai ocupi niciodată.

Kate nu spuse nimic. El îi aruncă o privire scurtă. Spera ca expresia feței să nu trădeze nimic… de exemplu, uimirea. Nu știa în ce termeni îi oferea să se căsătorească.

Camerele erau încântătoare, înalte și spațioase, cu tavane frumos sculptate, și aveau să fie încă și mai frumoase, când aveau să arate prezența unei femei. Hugh lăsă dormitorul mare la sfârșit. Intrară. Aprinse lumina. Nu era mobilat.

Directorul trase draperiile purpurii, dezvelind ferestrele înghețate, și se întoarse lângă ea.

– Asta va fi camera noastră. Are o priveliște minunată, spre livadă și spre dealuri.

Catherine nu-și găsi cuvintele. Se uită atent la ea.

– Nu m-am referit la un mariaj doar cu numele. Îi luă mâinile și o întoarse astfel ca lumina să-i cadă pe față. Ai crezut că am vorbit de un astfel de mariaj?

Vocea și expresia ei erau calme.

– Nu, Hugh.

– Pentru că o asemenea căsnicie ar fi o insultă adusă feminității tale – și masculinității mele. Vreau o căsătorie adevărată, vreau copii… fii și fiice.

– Și eu, spuse Catherine.

O luă de braț și o conduse în camera alăturată.

– Asta este pentru Beth, cred. E foarte luminoasă și destul de aproape de a noastră. Să-i luăm mobilă frumoasă… să-i construim câteva dulapuri și o bibliotecă.

Catherine se întoarse spre el, cu lacrimi în ochi, surprinsă în ultima clipă de sentimente.

– Oh, Hugh! spuse ea, și-și duse mâna la obraz.

Se uită neînduplecat la ea; când vorbi, vocea lui era atât de aspră încât o sperie.

– Kate, mi-ai spus odată: „fără admirație, te rog!“ Ei bine, am să stabilesc și eu un tabu… fără recunoștință, te rog! Căsătoria asta ne convine amândurora, din motive diferite, așa că… nu e nevoie de recunoștință din partea nici unuia, nu trebuie decât să acceptăm situația.

Se lăsă o tăcere plină de neînțelegeri. Orologiul de jos bătu ora. Era târziu, prea târziu. Nu mai era timp să clarifice ce vrusese să spună. Era deja o altă zi, și pentru director avea să fie o zi mare, cu posibile repercusiuni din cea de dinainte. Catherine renunță.

– Suntem prea obosiți să vorbim despre asta, Hugh. Va fi bine, sunt sigură. Am să te rog să mă lași să fac ce plănuisem… să chem un taxi. Aș vrea să cred că te vei culca imediat.

Ochii lui se încălziră.

– Ești o femeie bună, Kate. Sunt obosit. Îi luă fața în mâini. Întotdeauna te gândești la ceilalți, niciodată la tine. Poate că într-o zi te vei gândi și la tine… și vei face exact ce vei vrea.

Capitolul 9

Ziua următoare se desfășură în mod obișnuit. Catherine stătuse în fundul sălii la consiliu și nu surprinsese nici măcar o dată privirea directorului. Apoi, el se dusese direct la ore și nu se întorsese decât la ora ceaiului, când tot personalul fusese prezent și fusese și ea inclusă în salutul lui general.

Când ceilalți se întorseseră la birourile lor, directorul venise la al ei, să semneze acte. Privi uluit mormanul de scrisori.

– Ai reușit să te ocupi de toate astea ieri? Credeam că n-ai nici cea mai mică șansă. Poate lucrezi mai bine când superiorul tău nu-ți distrage atenția!

– Oh, aseară am lucrat până la șapte, apoi ți-am pregătit cina. Văzu că ochii lui erau calzi.

– Mulțumesc, Kate.

Rezistă impulsului de a-i spune că nici ea nu vroia gratitudine; i-ar fi plăcut ca acea căldură din ochii lui să nu aibă de-a face cu lucrul.

Hugh își trecu degetele peste obrazul ei, în timp ce plecă:

– Avem multe de vorbit, Kate. Îmi pare rău că azi e o zi atât de ocupată, dar avem tot timpul înainte.

Singurul lucru personal pe care i-l mai spuse, ca să facă acea zi diferită de celelalte, fu exact înainte să plece. Fusese ocupat cu o sută de detalii, ajutase la repetiții, la efectele de scenă, avusese consultații cu profesorii și primise o mulțime de telefoane.

În timp ce-și strângea hârtiile de pe birou, Catherine îl văzu intrând pentru câteva clipe.

– Diseară vin cu Cecily și cu Gavin. Au chemat pe cineva să stea cu copiii. Gavin e un copil bătrân, desigur. Îți urez succes la concert, Hugh, în caz că nu ne vedem înainte să înceapă.

– Draga mea Kate, vei sta cu mine. La fel și Cecily și Gavin. Ai uitat de seara trecută?

– Nu. Dar nu e nimic oficial încă, și… Îi pieri vocea.

– Și, ce, Kate? Părea nerăbdător. Directorul nu avea niciodată răbdare când venea vorba de ezitare și de nehotărâre. Catherine observase dinainte; își amintea că spusese odată, după ce se întâlnise cu mama unui elev: „și-a pierdut definitiv arta de a spune da sau nu. Nu știu să existe ceva mai exasperant.“ Și, ce? repetă el, și mai nerăbdător.

– Ei bine… am crezut că poate te-ai răzgândit în legătură cu… Vocea i se stinse din nou.

– De ce? Tu te-ai răzgândit?

– Nu, Hugh. Dar… am crezut că poate ai acționat din impuls, și…

– Nu e adevărat. N-am mai auzit asemenea prostii. În ce mă privește, totul e ca și făcut. Kate… nu putu să termine, căci se auzi o bătaie în ușă și intrară câțiva profesori care aveau urgent nevoie de director să rezolve o criză minoră referitoare la concert. Catherine își luă geanta și mănușile.

Când tocmai ieșea pe ușă, directorul se întrerupse din ce spunea despre program și-i spuse indiferent:

– Oh, Kate, poartă diseară rochia tudoriană. Cea cu albastru și negru.

Simți cum se înroșește, văzu licărirea din ochii profesorilor și ghici că asta avea să fie bârfa serii la ceai.

– Și, desigur, vei lua cina la mine.

– Foarte bine… domnule.

Concertul fusese mediatizat încă de la început. În orice caz, părinții erau ascultători indulgenți, și fusese o zi glorioasă după furtuna de noaptea trecută. De fapt, băieții fuseseră puțin dezamăgiți; speraseră să se dea pe săniuș.

Ultimul număr era un recital al directorului, care avea o excepțională voce de bariton. Iarna asta fusese foarte căutat în oraș și băieții insistaseră să cânte în seara asta.

După un interval în care Catherine fusese conștientă că o pereche de ochi stăteau pironiți în spatele ei, se întoarse instinctiv. Era Della – stătea destul de în spate – și o privea cu neascunsă ostilitate. Catherine își aminti că motivul era că stătea lângă Hugh. Așadar, Della reușise să găsească un zbor pentru azi. Trebuia să fi fost unul târziu – de obicei, era proptită bine, în primul rând. Foarte bine; Della era maestră în a obține ce vroia, încât Catherine era sigură că mai devreme sau mai târziu ar fi reușit s-o gonească de lângă Hugh. Și avea să fie și mai bine, după ce aveau să anunțe logodna. Presupunea că directorul o va face într-o zi-două.

Veni și ultimul număr; directorul se ridică și urcă pe scenă. Pianistul liceului cântă câteva note. Catherine fu surprinsă. De obicei cânta melodii scoțiene, foarte potrivite unui liceu prezbiterian, dar asta era… ce? – „Oriunde calci". Ochii directorului licăriră spre ea înainte să înceapă și-i zâmbi slab.

Catherine îl văzu pe Williamson dintr-a șasea înghiontindu-și vecinul și spunându-i ceva. Probabil „pariul meu e ca și câștigat". Surprinderea ei fu și mai mare când realiză care era cel de-al doilea cântec al lui Hugh… chiar dacă era scoțian: „Dacă nu ești o Gordon, nu ești bună pentru mine".

Catherine simți cum îi tresare inima și pulsul începe să i se agite în gât. Băieții erau atât de perspicace… aceea era o introducere pentru o declarație publică!

Hugh începu să zâmbească, ochii i se aprinseră. Băieții începură să se agite. Catherine era conștientă că toți ochii se orientau spre ea și încercă să pară nepăsătoare. Brusc, Hugh făcu un gest cu mâinile, invitând băieții pe scenă. Micuții i se alăturară într-o clipă.

„O Gordon pentru mine, o Gordon pentru mine, dacă nu ești o Gordon nu-mi ești de nici un folos./ Toate comorile și minunățiile lumii/ Dar arțăgoasa și micuța Gordon este mândria tuturor".

Cântecul se sfârși. Barbara Duncan, care stătea în spatele ei, se aplecă în față și o înghionti.

– Ai fi putut să-mi spui, șuieră ea indignată.

Se lăsă tăcere, apoi izbucniră ropote de aplauze, nu pentru interpret, ci pentru ce însemna. Băieții săriră de pe scenă și aplaudară frenetic. În cele din urmă, directorul ridică o mână.

– Vino, domnișoară Gordon; avem de făcut un anunț!

O clipă, Catherine rămase încremenită. Nici prin gând nu-i trecuse că va face public așa. Apoi gestul directorului, care prin impetiozitate nu lăsa loc nici unui refuz, o ridică de pe scaun. Urcă scările spre scenă. Hugh veni s-o ajute. Ochii lui zâmbeau alor ei, cerându-i să întâmpine ocazia, să se comporte ca o fată logodită… fericită, chiar dacă puțin confuză și stânjenită. O luă de mână. Când ajunseră împreună în centrul scenei, aplauzele izbucniră din nou.

Pandantivul ei se ridica și cădea rapid, obrajii îi ardeau, iar ochii îi străluceau ca două stele… era adevărat… indiferent de motive, se va căsători cu Hugh Alexander Murdoch, directorul de la St. Enoch. Aplauzele se stinseră.

– E destul de adevărat, băieți, domnilor profesori, părinți și prieteni. Domnișoara Gordon va fi curând soția directorului vostru.

Urmară alte aplauze, apoi Fielding, ca senior printre profesori, urcă pe scenă și-i felicită în numele întregului corp profesoral. Vorbi

atât de sincer, încât Catherinei îi dădură lacrimile. Vorbi cu afecțiunea reală pe care băieții și profesorii o aveau de atâta timp pentru secretara directorului și – spre uimirea Catherinei – spuse că avea exact calitățile necesare unei soții de director. Vorbi despre modul în care se identificase cu viața liceului.

– Va fi o soție de director foarte populară. Semnificativ a fost că înainte de a face anunțul acesta, domnul Murdoch s-a gândit la băieți. E foarte important pentru ei ca soția directorului să fie o persoană în care pot avea încredere și pe care o admiră.

Apoi, veni pe scenă și prefectul.

– Vezi ce le-ai făcut? îi șopti Hugh lui Kate. De regulă, urăsc să țină discursuri, totuși, în seara asta nu s-au dat în lături. Am făcut o alegere populară, Kate!

O alegere populară… pentru asta își căuta oare un bărbat soție?

– Uită-te la Williamson… al patrulea de la perete, rândul al treilea din dreapta…

Williamson stătea cu mâna întinsă spre un băiat din față, care evident împărțea bani! Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Hugh, și nu-și putu reține un zâmbet complice.

Felicitările se ținură lanț. Directorul îi spuse:

– Ar fi trebuit să primești un inel, Kate… îmi pare rău… ne ocupăm de asta mâine.

Cum i-o spuse, Catherine, care începuse să-și vină încet în fire, putu să se uite la oamenii din sală. La Gavin și la Cecily, care se puteau foarte ușor supăra pe ea pentru că nu le spusese dinainte, la Garth și la Barbara, care păreau absolut încântați, la mulțimea de băieți care flecăreau. Cum le plăceau lucrurile ieșite din din sfera cotidianului!

Ei bine, presupunea că erau bucuroși că soția directorului era cineva pe care o cunoșteau îndeajuns de bine. Catherine se uită mai în spate și întâlni ochii Dellei.

Della era lividă. Pălise de tot și buzele i se strânseseră într-o linie subțire. Della arăta periculoasă.

O clipă, Catherine se înspăimântă. Îi era teamă și… îi părea rău. nimănui nu-i plăcea să creadă că fericirea lui era cu prețul durerii altcuiva.

Dar își reveni repede. Hugh Murdoch era un bărbat prea bun să fie legat de o femeie ca Della Penvyre. Cel puțin ea, Catherine, îl putea proteja de asta.

Când în cele din urmă ajunseră în aripa apartamentului lui, în antreu erau o mulțime de oameni. Catherine realiză recunoscătoare că Della nu era printre ei. Simțind că era încordată, Hugh îi spuse:

– Profesorii și soțiile lor vor veni mâine să sărbătorim. Le va lua mult să-i liniștească pe copii și așa, după doza dublă de emoții.

Catherine se relaxă. Dar tot trebuia să-i întâlnească pe Cecily și pe Gavin. Cecily o sărută de cum o văzu.

– Iartă-mă, draga mea, îi șopti Catherine. Nu aveam nici cea mai mică idee că Hugh o să facă asta. Totul s-a petrecut atât de repede.

– E în regulă, Cathy, spuse Gavin aplecându-se. Știam. Cecily aproape s-a dat de gol la ceai. Hugh a venit pe la noi azi, la prânz, și mi-a cerut mâna ta.

Fusese frumos din partea lui Hugh. Dintr-o dată, întâia oară, logodna deveni reală pentru Catherine. Hugh vroia să-i țină isonul, firește, și așa va face. Nimeni nu părea să creadă că era ciudat ca directorul să se însoare cu secretara lui. Atunci, de ce să se îndoiască?

Când toată lumea plecă, Catherine se trezi brusc că se teme să rămână singură cu Hugh… știind că probabil se va relaxa din jocul de-a cuplul ideal, spuse:

– Azi noapte ai stat până foarte târziu, Hugh. Aș putea să merg acasă cu Cecily și Gavin.

– Nicidecum, draga mea. Cum să-ți lași logodnica să plece acasă cu altcineva, în noaptea petrecerii de logodnă? Nu, lasă-i pe ceilalți să plece și-i vom urma puțin mai târziu.

Catherine știa că-i era mai ușor să se comporte normal într-o mulțime care credea că se iubesc. Ușa se închise în urma Duncanilor, care rămăseseră ultimii.

Directorul îi luă mâna stângă și i-o privi ciudat.

– Petrecerea în cinstea logodnei noastre, și doamna nu poartă un inel! Catherine nu spuse nimic. Mâine ne luăm după-amiază liberă și mergem la cumpărături… și pentru numele lui Dumnezeu! să nu-mi spui „domnule“ în fața bijutierului. În seara asta, ai făcut-o de două ori și toată lumea a râs.

Catherine râse și simți cum încordarea-i dispare ușor.

– Așa e mai bine. Te îngrijorează ceva, nu-i așa, Kate? Dincolo de toată veselia se ascunde o umbră. Ce este? Te gândești la Kenneth? La altă logodnă?

– Hugh, nu se poate să-l uiți pe Kenneth? oftă ea. Dacă spun ceva, susții că protestez prea mult. Dacă nu spun, crezi că meditez. Poate că n-o să te convingă nimic, cu excepția…

– Cu excepția a ce, Kate?

– Cu excepția anilor de devotament, a vieții împreună.

– Foarte frumos spus. Bine. Atunci, dacă n-a mai rămas nici o urmă de amărăciune, nu trebuie să mă învârt cu grijă în jurul subiectului, ci să te întreb deschis ce fel de inel vrei de data asta. Vom fi foarte obiectivi. Din nou diamante?

– N-am vrut diamante data trecută, dar Kenneth e atât de convențional. Am văzut un inel într-un magazin de antichități. Kenneth a fost oripilat. A spus că e prea mare și prea grosolan pentru mine… așa că l-am luat pe cel cu diamant pe care-l vroia el, mic și elegant.

– Gustul tău în privința bijuteriilor se potrivește spiritului tău, Kate? Ochii lui erau amuzați.

Kate râse. Îi era mult mai ușor decât își închipuise.

– Poate greșesc. Un inel masiv ar putea arăta deplasat pe mâna mea. Dar oricum, nu diamante.

– Mă întorc imediat. Era evident că ascunde ceva în palmă. O deschise. A fost al bunicii din partea mamei. L-a păstrat cu mare grijă. Îi plăcea culoarea.

– E superb, spuse Catherine. Este exact pe gustul meu.

– S-ar putea să trebuiască să-l micșorăm, deși bunica era micuță, la fel ca tine. Și avea tot atâta energie.

Catherine era mai mult decât mulțumită. Poate că Hugh n-o iubea, cel puțin nu așa cum își dorea să fie iubită, dar o admira; spiritele și interesele lor erau înrudite, și poate cu timpul…

– Hugh, cum o chema pe bunica ta?

– Charlotte.

– Oh, unul din numele mele favorite. Ce frumos că intră în familie. Întotdeauna am spus că… Se opri, îmbujorată.

– Kate! În ultima vreme ai devenit exasperantă. Începi să spui ceva și apoi te oprești. Nu poți să fii naturală? Nu te temi de mine, nu? Termină: întotdeauna ai spus că, ce?

Ea rămase tăcută. Dintr-o dată, Hugh râse și fața i se destinse.

– Ce prostuță ești, Kate! știu ce vroiai să spui… Întotdeauna ai spus că ți-ar plăcea ca pe fiica ta s-o cheme Charlotte. Nu-i așa?

– Ești mult prea perspicace! încuviință ea, cu obrajii încă roșii.

Vocea lui era tandră, iar tonul același pe care-l folosea uneori cu Beth.

– Nu trebuie să fii timidă cu mine, Kate. Desigur, vom avea o fetiță pe nume Charlotte în anii următori, dacă suntem norocoși să avem o fetiță. Dacă nu, o vom pute pe Beth s-o facă.

Hugh luă inelul, îi luă mâna și i-l potrivi pe deget. Apoi se uită fără tragere de inimă la ceas.

– E două dimineața, Kate. Trebuie să te duc acasă. Mâine o să dormi pe birou.

Catherine fremăta de fericire. Poate în timp va uita ciudata lui cerere în căsătorie; între timp, nu va analiza prea mult tot ce se întâmplase.

***

A doua zi, chiar înainte de prânz, Della Penvyre veni la birou. Intră sigură pe ea, înaltă, echilibrată, purtând o altă toaletă năucitoare.

Catherine purta și ea aceeași culoare, însă își dădu seama imediat de contrast: o secretară scundă și obscură față de o femeie de lume.

Catherine se ridică instinctiv când intră Della, încrucișându-și brațele s-o primească.

Della îi spuse peste umăr fetei care o condusese înăuntru:

– Asigură-te că închizi ușa, da?

Catherine aproape pufni în râs când văzu ce figură face Miriam în spatele Dellei. Își reveni repede și-i spuse, inexpresiv:

– Vroiai să mă vezi pe mine, doamnă Penvyre, sau pe domnul director?

– Pe tine vreau să te văd, răspunse insolent Della. Când vreau să-l văd pe director, mă duc în aripa rectoratului.

– Da, desigur, zâmbi Catherine. Directorului nu-i place ca orele să fie deranjate.

Fu răsplătită, căci văzu o scânteie în ochii Dellei.

– Aș vrea să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Nu-mi pot imagina vreun motiv pentru care ai vrea să-mi vorbești între patru ochi.

– Te temi, nu?

Catherine își ridică bărbia:

– Nu mă tem de nimeni și de nimic. Pur și simplu nu mă dau în vânt după compania ta. Nu avem nimic în comun.

– Nu? râse Della. Dacă nu te temi, ai face bine să mă asculți. Întâlnește-te cu mine pe strada de deasupra trenurilor de tenis, de îndată ce sună clopoțelul pentru prânz. Ar fi înțelept… de dragul lui Hugh și al tău. Se întoarse pe călcâie și părăsi biroul.

Catherine știa că se va duce. Acum, nu mai avea de ce să se teamă. Va lupta până în ultima clipă să-l apere pe Hugh de ghearele unei astfel de femei, care ar pângări toată bunătatea din el, i-ar distruge iluziile și i-ar coborî standardele.

Della o aștepta în capul străzii, pe o băncuță care oferea o panoramă a văii și a câmpiilor roditoare. Nimeni nu putea să le străbată, fără să vadă banca aceea.

Della îi indică locul de alături.

– Nu, mulțumesc, doamnă Penvyre, prefer să stau în picioare. Cu cât petrec mai puțin timp cu tine, cu atât mai bine.

Ochii de culoarea alunei, cu umbrele lor mai întunecate, avură o strălucire crudă când o studiară pe Catherine.

– Ai fost foarte inteligentă, nu, Cathy? Nu știu cum l-ai ademenit pe Hugh în toată povestea asta, dar cu siguranță a fost o mișcare inteligentă să-l abordezi pe Hugh tocmai când mi-a cerut să plec o vreme.

– Te-a rugat să pleci?

– Da.

– De ce?

– Pentru liniștea lui sufletească, pentru ce altceva? Proastă mică, nu-ți dai seama că în ciuda o tot – în ciuda logodnei ăsteia dubioase – Hugh e al meu… întotdeauna a fost.

– Ciudată cale a ales să-ți arate! Ridică uimită din sprâncene. S-a logodit cu altcineva.

Catherine stătea dreaptă ca o lumânare. Della putea s-o întreacă în înălțime, în ferocitate, dar niciodată în curaj.

– Oh! Hugh a fost atât de înrăit când m-am căsătorit cu Ian, iar acum… acum are scrupule legate de traiul pe banii lui Ian. Vroia să trăiesc dintr-un salariu de director… ce absurd! Vroia să dau tot ce am unui orfelinat sau undeva. Nu ești decât o armă cu care vrea să mă facă să capitulez.

În momentul acela, cuvintele îi părură insignifiante Catherinei. Fără îndoială, mai târziu aveau s-o tortureze. O privi disprețuitoare pe Della.

– Ți-ai irosit timpul, doamnă Penvyre. Te rog, nu mă mai căuta a doua oară.

În noaptea aceea, îndoielile își făcură apariția, așa cum prevăzuse Della. Hugh în ceainăria din Oxford Terrace, vorbind cu toată convingerea cu Della. În ziua aceea, între ei nu păruse să existe decât afecțiune. O rugase oare să plece? O găsea atât de irezistibilă? Avea Hugh o prejudecată tipic masculină bine înrădăcinată cum că soția lui nu trebuie să trăiască din banii fostului ei soț? Catherine se îndoia profund de Della, totuși în toate astea putea să existe o sămânță de adevăr. Cu siguranță, Della nu ar risca să inventeze minciuni sfruntate, mai ales că acum Catherine era logodită cu Hugh. Dar Catherine știa că nu va aduce niciodată subiectul în discuție. Nu îndrăznea să riște. Hugh îi dăduse de înțeles că nu vroia să vorbească despre doamna Penvyre. Se va elibera oare de îndoieli, în anii care vor urma?

Pe cât posibil, Catherine lăsă deoparte gândul la Della, cu toate că nu era ușor. Când reuși să uite, următoarele câteva zile fură incitante și aproape fericite. Toți păreau încântați de logodnă, cel mai mult Willy probabil, care-l convinse pe director să organizeze cu ocazia asta o petrecere pentru băieți. Într-adevăr, nimeni nu părea să aibă vreo îndoială, în afara Catherinei. Nici măcar Hugh. Dar Catherine se întreba cât din buna lui dispoziție era autentică și cât se datora încercării de a o impresiona pe Della.

O chema foarte des pe Catherine la reședința lui, sugerând îmbunătățiri, cerându-i părerea. Într-o seară, pe la cinci, când tocmai își strângea lucrurile la birou, apăru Hugh, de mână cu Beth.

– Am venit la ceai, mătușă, anunță Beth, zâmbind. Unchiul Hugh a venit și m-a luat.

– Unchiul Hugh? ridică ea din sprâncene.

– Sugestia mea. M-am gândit că e bine să se obișnuiască, spuse directorul grav. O privi melancolic. Ai o problemă cu numele și cu formalitățile, nu, Kate? Dar acum, poți să renunți.

– Da, desigur. Dar nu în orele de serviciu; n-ar fi potrivit.

– Oh, Kate! Kate cea circumspectă! râse Hugh. Se aplecă și-i fură un sărut, apoi se uită la ceas. Trei minute și jumătate după cinci… așa

că e în regulă să ne sărutăm. Nepoata ta e aproape la fel de rea. Crede că dacă vii la școală, trebuie să mănânci cu băieții. I-am spus să nu se teamă – trebuie să am viața mea personală și o familie. Am vorbit cu Willy, totul e aranjat. Nu trebuie să gătești. Din când în când, e bine să mai fii servită.

În timp ce stăteau toți trei la masă, Catherine se gândi că era realmente idilic, sau ar putea fi, dacă reușea să se dezbare complet de imaginea Dellei, care părea să se suprapună peste fericirea ei.

Nu avură ocazia să discute prea mult între patru ochi. Hugh spuse că ăsta era festinul lui Beth și o duseră sus să-i arate camera care avea să fie a ei. Beth fu încântată.

– Și, unchiule Hugh, pot să-mi aduc toate pătuțurile păpușilor? Și cele două cărucioare și casa pentru păpuși?

– Poți, iubito, îi promise el, legănând-o în brațe. Poți să aduci tot ce vrei; e destul spațiu, uită-te aici! Deschise un dulap mare de sub streașină. Știi ce, Beth? Alaltăieri am descoperit că nici ușa asta n-are clanță înăuntru, așa că l-am rugat pe tâmplarul liceului să pună una… vezi? Nu vrem ca vreo fetiță să se mai închidă singură pe aici.

Catherine îi privea cu tandrețe, întrebându-se dacă Hugh îi va spune vreodată „iubito".

– Când venim să locuim aici, unchiule Hugh? Săptămâna viitoare?

Catherine își ținu respirația. Încă nu-i venea să creadă că era adevărat, dar Beth transformase brusc viitoarea căsătorie în ceva concret. Catherine mai credea că ceva se va întâmpla s-o împiedice.

– Nu săptămâna viitoare, Beth. Va fi destul de aglomerată. De fapt, cred că va trebui să așteptăm până la sfârșitul semestrului.

Beth spuse pe un ton îngrozit, ca și cum ar fi avut secole de așteptat:

– Vrei să spui că vom aștepta până la Crăciun?

– Pare o veșnicie, nu? râse el. Și eu am aceeași senzație, dar timpul zboară.

– Nu ne-am putea căsători în vacanța care vine? întrebă Beth, dezamăgită, făcând-o pe Catherine să râdă.

– N-o corecta, e și nunta ei, la fel cum e a noastră, îi șopti directorul. Apoi, către fetiță: vacanța asta e prea scurtă ca s-o duc pe mătușa ta acolo unde am de gând în luna de miere.

Catherine simți cum trupul i se umple de căldură și evită privirea lui Hugh. Ca să-și ascundă confuzia, spuse, prefăcându-se indignată și aranjându-i lui Beth o șuviță de păr:

– Și eu nu sunt consultată în privința locului? Poate fi undeva unde nu vreau să merg.

– Ah, dar știu că vrei să mergi acolo unde plănuiesc să te duc.

Catherine îl privi întrebător. El îi răspunse cu un singur cuvânt.

– Scoția.

– Cum ai spus? Din pricina surprizei, mâinile îi căzură neputincioase pe lângă corp.

– Ai auzit bine… Scoția. Din nefericire, sunt prea nou aici ca să cer o plecare prelungită… dar în șapte săptămâni, dacă mergem, cel puțin îți vei putea realiza un vis de demult. Știu că nu e tocmai perioada potrivită pentru o vizită în emisfera nordică, dar mie îmi place. Vom petrece Crăciunul în sudul Angliei… Cecily și Gavin știu totul. Vor avea grijă de Beth.

– Dar… Hugh, o să coste o avere, pentru o perioadă atât de scurtă.

– Așa e, strânse el din buze. Când ne vom întoarce acasă, vom fi aproape la pământ cu finanțele, dar cel puțin vom avea o lună de miere memorabilă.

Nefiind prea interesată de planul ăsta, din moment ce nu o implica și pe ea, Beth se cățără pe fereastră să privească afară.

– De ce faci toate astea? întrebă Catherine.

– Măcar atât pot să fac, draga mea. Un fel de premiu de consolare… și doar uneori, simți nevoia să fii iubitor și generos cu o persoană atât de dedicată ca tine.

Catherine privi în jos. Hugh nu trebuia să vadă cum îi piere entuziasmul. De-ar fi putut să-i spună „pentru că te iubesc"! Un premiu de consolare… de ce? Pentru că știa că nu se căsătoreau din dragoste. Poate luna de miere nu era o încercare prea ușoară în astfel de circumstanțe, dar călătoria și emoția de a vedea locuri noi puteau fi de ajutor.

Încercă să-și elibereze mâinile, dar Hugh o trase mai aproape și-i depuse un sărut pe frunte; toate erau conform tradiției logodnei, mai puțin un lucru. Poate într-o zi va aduna curaj să-l întrebe de ce nu se căsătorise cu Della, dacă o iubea. Adevărat, Della îi spusese de ce, dar putea s-o creadă?

Beth alergă înaintea lor pe scări. La jumătatea drumului, Catherine se hotărî că trebuia să știe. Își luă inima în dinți.

– Domnule… începu, apoi se opri. Hugh, uneori… m-am mirat că tu și Della nu v-ați căsătorit. Înainte să vii la St. Enoch, vreau să spun.

Poftim! Îi spusese. Directorul se opri pe scară și o privi cu severitate.

– Cum aș fi putut? A fost căsătorită cu cel mai bun prieten al meu.

– Dar acum e liberă, înghiți Kate în sec.

Vocea lui era ciudat de calmă:

– Oare te eliberezi vreodată cu adevărat de trecut… de nefericitul trecut? Și, lăsând deoparte alte considerații, un bărbat ar putea fi vreodată fericit căsătorindu-se cu o văduvă atât de bogată… bani pătați cu nefericire?

Catherine știa că lui Hugh îi displăcea faptul că adusese vorba despre asta, dar trebuia să știe.

– Ce vrei să spui?insistă ea cu disperare. Pătați de nefericire?

– Ian s-a sinucis. Îmi este foarte greu să uit. Te superi dacă nu mai vorbim despre asta? Poate într-o zi o să-ți pot povesti, când n-o să mai doară așa, dacă o să se întâmple vreodată. Am plecat din Anglia ca să uit. Stătea foarte aproape de liceu.

În vocea lui era atâta durere, iar în ochii lui atâta tortură, încât Catherine nu putu să mai continue. Ar fi însemnat să răscucească cuțitul într-o rană mult prea adâncă.

Spusele Dellei erau întrucâtva adevărate. Era vorba de bani. Acum, Catherine înțelegea de ce Hugh căutase să se căsătorească cu ea… nu era doar pentru că Della îl refuzase, ci și pentru că Ian își pusese singur capăt zilelor. O făcuse oare pentru că bănuise că Della îl iubea pe Hugh? Oare Hugh fusese prins la mijloc fără voia lui? Și dacă, fără nici o vină, Hugh se simțea responsabil pentru nefericirea care-l împinsese pe soțul Dellei la suicid, putea să se împotrivească ușor sentimentelor lui pentru ea.

Ei bine, dacă pentru asta o vroia, dacă vroia o șansă să uite, era fericită să i-o ofere… să nu fie niciodată poate pe deplin împlinită, dar mulțumită să încerce să-l ajute.

Își strecură mâna într-a lui.

– Înțeleg. Gata cu trecutul; nici eu nu privesc în trecut; coborâră unde-i aștepta Beth.

Catherine se întreba ce-i spusese Della lui Hugh prima oară când îl întâlnise după anunțul logodnei lor. Probabil nu va afla niciodată.

Aparent, Della îl trata pe Hugh ca înainte, venind destul de des la birou și închizându-se cu el, cerându-i părerea în privința diferitor lucruri insignifiante când Catherine era în preajmă, făcând aluzii, când el nu era, că-l vedea foarte des. Catherine decise că cea mai eficientă defensivă era indiferența la otrava înțepăturilor ei.

Exista un lucru pe care Della îl încercase și eșuase lamentabil în a-l influența pe director. Catherine o auzi o dată pe coridor, plângându-se de doamna Willow.

– Chiar ar trebui să plece, Hugh, sunt sigură că poți găsi pe cineva mai puțin slobod la gură. E inimaginabil de impertinentă.

– S-o concediez pe Willy? râse el, neîncrezător. Della, cred că ți-ai pierdut mințile! Willy e o instituție, o tradiție la St. Enoch, cea mai îndrăgită din angajați. Știu că încalcă toate regulile, mai ales pe cele

nescrise, din bunătatea inimii ei, și în ciuda faptului că adesea-și folosește partea cea mai ascuțită a limbii, băieții o adoră. E cel mai bun antidot pentru dorul de casă din câte cunosc. O judeci greșit, Della.

Dispărură din raza auditivă a Catherinei. Și-ar fi dorit să-i spună Dellei că nu era treaba ei. Ce legătură avea comportamentul bucătăresei cu fata unui profesor?

Catherinei nu i-ar fi trecut prin gând s-o întrebe pe Willy cum intrase pe lista neagră a Dellei, dar Willy nu se cramponă prea mult. Când bucătăreasa observă că directorul plecase de la școală în după-amiaza aceea, o sună pe Catherine și o invită la un ceai, în camera ei de odihnă.

– Ia loc, iubito, zâmbi Willy. Să știi că nu ți-ar strica încă un ceai. Ești slabă ca o trestie. Va trebui să încercăm să te îngrășăm puțin, când vei deveni soția domnului director. Oftă. Va trebui să am grijă atunci… gata cu „iubito", deși cred că-mi va fi greu să mă dezobișnuiesc să-ți spun așa.

Catherine râse. Nu se temea de Willy. Cu toate că era foarte ușor de abordat, Catherine știa prea bine că atunci când va deveni soția directorului, Willy îi va respecta statutul și nu-și va uita niciodată poziția.

– Dar vroiam să-ți spun că de acum încolo, ușa din bucătărie spre aripa directorului va fi încuiată. Au fost mult prea multe perindări în ultima vreme, și Aceea înseamnă necaz.

– Aceea… te referi la doamna Penvyre?

– Da. La cine altcineva? Vine și pleacă toată ziua, ca și cum ar avea vreun drept! De mult vroiam să-i pun bețe în roate. Nu suport să-și ia atâta libertate în casa directorului. Dar nu mi-am dat seama ce aș putea să fac. Se pare că reședința familiei Symonds a fost o a doua casă pentru domnul Murdoch, când era student la Varsity, iar ea profită de asta. Apoi, providența mi-a întins mâna. Alaltăieri, directorul mi-a spus că vii cu nepoata pe la el și m-a rugat să pregătesc ceva. Când să termin de gătit, am auzit-o pe Aceea intrând în casă. Am ghicit că era ea, am

văzut-o de multe ori furișându-se prin spatele meu, la bucătărie. Mi-am spus că dacă-l caută pe el, va fi dezamăgită. Dar când am auzit-o intrând în birou, m-am gândit că e de-a dreptul obraznică și m-am dus să văd ce face și s-o fac să se simtă stânjenită. Dar cucoana noastră cotrobăia prin scrisorile de pe biroul lui. Lucruri personale. Am așteptat mișelește să fiu sigură, și doar atunci când a scos o scrisoare din plic și a despăturit-o să citească, am vorbit. Mai să-i cadă părul când i-am spus: „pot să întreb ce crezi că faci?". S-a făcut că șterge praful și mi-a spus: „oh, Willy, draga mea, m-ai speriat de moarte!". I-am spus, cu mâinile în șolduri: „Sunt convinsă. Nu mă lua pe mine cu „Willy", îmi păstrez porecla pentru cei în care am încredere, vezi tu, și aici nu intri și tu, având în vedere că te furișezi în casa directorului și citești scrisorile adresate numai ochilor lui!" Apoi, Delilah asta s-a ridicat, încercând să mă sfideze, deși mi-am dat seama că era speriată, și mi-a spus „scuză-mă". I-am spus: „nu eu trebuie să te scuz, ci directorul! Acum, lasă scrisoarea aia acolo și dispari!". Era furioasă; a încercat fel și fel de tertipuri. A zis că mă concediază pentru impertinență. I-am spus: „Înceracă numai, frumoasa mea doamnă, și o să-i spun directorului ce te-am prins făcând. Nu-mi pui ceață pe ochi! „. Apoi mi-a spus că directorul a rugat-o să găsească o scrisoare pe care a rătăcit-o. Am râs: „spune asta cui vrei… o scrisoare nu se cheamă că e rătăcită dacă e în vârful unui teanc. Dar în caz că e vreo urmă de adevăr, am să-l întreb chiar eu pe director." Apoi s-a domolit și a încercat să mă convingă să nu vorbesc cu el. Nu i-am promis nimic, dar i-am spus directorului, cu toate că n-am dat nici un nume, că am impresia că cineva se tot strecoară în casă și că m-aș simți mai bine dacă am încuia ușa din bucătărie. Mi-a dat o cheie, așa că dacă vrei să intri oricând, iubito, nu trebuie decât să-mi spui. Willy se uită la Catherine. Și dacă ai cumva ocazia să-i pomenești despre ce ți-am povestit, l-ai pune în gardă, pentru că bărbații sunt uneori cam proști când vine vorba de astfel de femei.

– Nu, Willy, scutură ea din cap. Ar însemna s-o bârfim pe doamna Penvyre.

– Dar… ar fi bine să știe, zâmbi Willy. Știi, iubito, cu o madam ca asta trebuie să joci dur! Și nu fi atât de încăpățânată și să faci vreo prostie, când va veni vremea, s-o lași să scape prea ieftin!

Într-o zi, după o întâlnire cu părinții elevilor, Barbara Duncan o invită pe Catherine să petreacă seara cu ei. Spuse că-l invitase și pe Hugh, dar avea o întâlnire în oraș.

– Da, are o întâlnire cu superiorii prezbiteriani, dar eu voi veni, spuse Catherine.

După ce serviră masa, Barbara spuse brusc:

– Kate, ai grijă cu Della Penvyre – e pornită să-ți facă rău.

Catherine se înroși, apoi păli.

– Știu, e din cauza lui Hugh, dar nu cred că poate, acum.

– N-o subestima, Kate, interveni și Garth. E o femeie rea. Și idioata aia de maică-sa o cocoloșește, iar Della o duce de nas. Din cauza prostiei, nu vede nimic rău la Della, dar chiar și proștii pot face incredibil de mult rău, dacă sunt lăsați.

– Aveți vreun motiv anume? își umezi Kate buzele. Adică, cum v-ați hotărât să aduceți subiectul în discuție?

– Întâlnirea cu părinții de după-amiază, răspunse scurt Barbara. Della clocotea pentru că Hugh te-a făcut să-ți ocupi locul lângă el… îmbrăcată la patru ace, arătând ca o viitoare soție de director. Arăta minunat în costumul acela albastru cu blăniță, nu-i așa, Garth? Cecily era și ea acolo, cu Beth. Cineva a comentat despre buclele superbe ale lui Beth. În mărinimia ei, Della a fost de acord. M-am întrebat de ce… și curând am aflat. A adăugat intenționat, pe tonul acela languros al ei care mă irită la culme „n-are nimic de la Cathy, trebuie să semene cu tatăl ei". Ne-am uitat nedumeriți, apoi m-am luminat. Am spus, fără să pară că-ți iau apărarea „oh, nu seamănă cu tatăl ei… el era fratele lui Kate și era la fel de brunet ca ea, dar mama era blondă."

– Evident, încerca să insinueze că Beth ar putea fi a ta, Kate, și pretinzi doar că e o nepoată, îi explică Garth. N-ar avea nici efect cu cei care-l cunoșteau pe fratele tău, dar părinții ai căror copii au început abia de curând școala ar putea crede.

– Asta mă supără, spuse Catherine, albă la față. N-am mai întâlnit niciodată o astfel de răutate. E din cauza directorului.

– Și-a pus în gând să-l aibă, încuviință Barbara. N-o să reușească, dar ți-ar putea crea neplăceri, dacă nu ai grijă. Pentru Della nu există piedici și nu are scrupule.

– Cel mai bine e să-i spui lui Hugh ce se întâmplă, o sfătui Garth. E mult mai bine să-l avertizezi. O să se ocupe el. Uite cum s-a descurcat și în situația cu literatura aceea murdară care a fost pusă în circulație.

Catherine știa că un număr de părinți aflaseră despre neplăcutul episod, așa că nu se arătă surprinsă.

– Asta e cu totul altceva, Garth. L-ar răni pe Hugh. Îl apreciază enorm pe domnul Symonds; îi datorează atât de mult.

– Kate, te subestimezi. Acum, tu ești cea mai importantă persoană din viața lui Hugh. N-ar lăsa ca sentimentul de recunoștință să-l împiedice să oprească ceva ce ar putea deveni destul de încurcat.

Tratativele lor de convingere erau elocvente și durară destul, dar Catherine era imună.

– Nu. Nu pot lăsa să intervină nimic între Hugh și domnul Symonds. N-ar fi drept. Pe fratele meu l-au cunoscut atâția oameni; un astfel de zvon n-ar înflori. E stupid.

– Ești mult prea bombastică, prea idealistă, oftă Barbara. O s-o lași pe Della să scape. Mama aceea a ei se agită, prefăcându-se că spune neintenționat ceva greșit, dar înaintează cu mare talent aluzii veninoase.

Barbara o auzise pe doamna Symonds comentând despre viitoarea soție a directorului. „O creatură mică și drăguță, știi? dar nu are nici un fel de experiență de viață. O să-i fie greu să-și ocupe locul… desigur, o vom ajuta cu toții, și trebuie să sperăm că totul va ieși bine“.

Barbara își putea imagina remarce de genul acela repetate de nenumărate ori în preajma părinților și a personalului. Kate era prea populară să fie afectată serios, dar unele din intrigile Dellei puteau da totuși roade.

Garth o duse pe Catherine acasă. Înainte să-i ureze noapte bună, îi spuse cu bunătate:

– Ei bine, Kate, dacă simți vreodată că te depășește situația, sau dacă Della întrece vreodată măsura, cheamă-mă să mă ocup eu de ea, bine? Mi-ar face plăcere.

Știindu-l pe Garth un om împăciuitor, deși nu cu orice preț, Catherine se înduioșă.

– Mulțumesc, Garth, dar știi că aș vrea să cred că mă pot măsura cu Della.

– Bravo ție, o strânse el de mână, dar e în stare să folosească orice armă, ai grijă.

După ce plecă el, Catherine rămase acolo, nu știa cât, privind în gol spre covor. Ultimul ei discurs fusese pură bravadă, o încercare de a-și face curaj.

Se temea de Della… nu pentru ea, ci nu cumva să-i facă vreun rău lui Hugh. Directorul avea în zilele acelea o expresie atât de controlată, iar buzele lui aveau o linie riguroasă și disciplinată.

Seara trecută, Catherine îi spusese, atingându-i timid bărbia, singura mângâiere pe care și-o permisese să i-o ofere:

– Hugh, arăți atât de obosit și de încordat. Ce este?

– Doar senzația de sfârșit de semestru, ridicase el din umeri. Să preiei conducerea unui liceu nu e ușor în nici o perioadă, și primul an e întotdeauna mai rezervat. Mai ales când sunt atâtea schimbări de personal. Oricum, familia Symonds închiriază o casă de lux la Governor's Bay. M-au invitat să petrec câteva zile cu ei.

Catherine ar fi trebuit să se bucure că Hugh lua o pauză. Dar nu se bucura.

– Și te duci, Hugh?

– Desigur. Symonds e un pescar la fel de împătimit ca mine.

Nu, se gândi Catherine acum, în timp ce stătea năpăstuită în camera ei, nu era deloc rezonabilă să se aștepte ca Hugh să se rupă de cercul familiei Symonds, acum… sau vreodată. Oh, de n-ar fi venit niciodată la St. Enoch!

Își aminti că Hugh râsese.

– Nu-ți face griji pentru mine, fetițo… deși e foarte drăguț din partea ta, de ani de zile n-am mai avut pe cineva care să se neliniștească din cauza mea. O să rezist până la sfârșitul anului. Gândește-te ce vacanță vom avea… la celălalt capăt al lumii. Nunta va fi deja făcută, iar eu voi… Se oprise și o sărutase ușor, așa cum obișnuia.

– Vei ce, Hugh?

– Voi fi un om așezat la casa lui, un bărbat căsătorit… cu o soție la care să mă întorc în fiecare seară.

Spusese, sperând la candoare, la o tandrețe care să-i învăluie pe amândoi:

– Nu asta vroiai să spui.

– Nu, recunosc. Dar va trebui să te mulțumești cu asta. Restul o să ți-l spun după ce ne căsătorim.

Ce vrusese să spună? „Voi pune capăt indeciziei și neliniștii“, sau ceva de genul ăsta? Dorului, în ciuda instinctelor lui sănătoase și a înțelepciunii lui… de Della.

Era sigură că în spatele obiceiurilor lui bine ordonate și al emoțiilor, era un bărbat pasionat și nerăbdător, cu foc în vene… singurul necaz era că ea, Catherine Gordon, care-l iubea din toată inima, nu știa cum să-l elibereze.

Capitolul 10

Vacanța veni și plecă. În ultima zi de școală, Roderick Watson își făcu bagajele și se duse la Megan Richards. Nu numai pentru perioada vacanței, ci să locuiască acolo. Directorul era foarte încântat. La fel și Megan și, de dragul lui Megan, la fel și Catherine. Avea o idee că Megan, care avusese și ea un mariaj nefericit, avea să-și găsească fericirea alături de tatăl lui Roderick.

Zilele care îi părură cele mai lungi Catherinei fură cele pe care Hugh le petrecu la Governor's Bay, cât timp ea trebălui pe la birou.

Se întoarse în formă, bronzat după zilele petrecute în aer liber. Catherine simțea că Della fusese mulțumită de vacanță; părea să toarcă asemenea unei pisici. Petrecu cât mai mult timp posibil în birou în primele câteva zile și reuși să lase impresia că ea și directorul împărțiseră multe ore fericite. Catherine se simțea lăsată deoparte și era timidă, iar cu directorul, mai degrabă arțăgoasă.

În cea de-a treia noapte de când începuse școala, Hugh veni în anexă pe la opt. Avea brațele încărcate cu hârtii.

– M-am gândit că poate mă ajuți să mă uit pe astea, și după aceea o să arunc o privire pe ce ai reușit să lucrezi cât timp am fost plecat. Cum te-ai descurcat?

– Am terminat, spuse ea, cu un ton destul de satisfăcut.

– Poftim? Oh, Kate! Nu se poate să fi terminat, fără să-ți fi pierdut nopțile.

– N-a fost nimic să-mi distragă atenția, dacă ai fost plecat, răspunse ea, privindu-l cu maliţiozitate.

– Spune-mi, Kate, de asta n-ai putut să vii la Bay? râse el, luându-i mâinile.

– Nu, doar că nu pot s-o sufăr pe Della.

– În cazul ăsta, te iert, ființă mică și distantă. Își pipăi buzunarele. Am făcut ceva cumpărături la Christchurch. Ți-am luat ăsta în avans, pentru când vom termina cartea. Nu prea pot să-mi plătesc logodnica pentru lucru – deși asta era intenția mea inițial.

Scoase o cutiuță din buzunar, o deschise și-i întinse un colier sclipitor din piatra lunii.

Catherine își ținu respirația… era minunat, dar…

Spuse cu voce tremurândă, în spatele căreia se ascundea o adevărată pasiune:

– Nu am vrut să mă plătești. Am fost bucuroasă să fac asta pentru tine… am simțit că într-un fel mă revanșez. Ai făcut atâtea pentru mine… mi-ai salvat onoarea când m-a umilit Kenneth… îi oferi lui Beth un cămin adevărat… și acum, acum vrei să mă plătești pentru că ți-am lucrat cartea… Ai stricat toată bucuria pe care am avut-o făcând asta.

Era o ieșire ridicolă, știa, dar toată emoția reținută de atâta timp trebuia să izbucnească într-un fel. Se opri, îngrozită. Acum, Hugh o să fie furios pe ea și o va crede puerilă și meschină. Se uită la el, temătoare.

Cu un gest de nerăbdare, Hugh aruncă bijuteria pe canapea, o prinse sever de umeri, o trase lângă el.

Fața lui întunecată și furioasă era deasupra ei.

– Să nu-mi vorbești așa! Dacă ție îți place să faci ceva pentru mine, mie de ce nu poate să-mi placă să-ți ofer ceva? Nu-ți dai seama că sunt obișnuit să reprim nesupunerea?

Buzele lui coborâră dure peste ale ei, aproape rănind-o, luându-i orice șansă de a-i mai opune rezistență cerând, căutând și găsind răspuns. Catherine se abandonă brațelor lui. Își spuse că nu era decât furie, nu pasiune adevărată, nu iubire și tandrețe, totuși îi răspundea cu toată ființa ei.

El o privi o clipă, apoi râse și continuă ideea de mai devreme:

– Nu că de obicei aș folosi metoda asta! Râse din nou.

Catherine își ascunse fața în sacoul lui. El o lăsă câteva clipe, apoi îi dădu drumul, luă colierul și i-l puse la gât.

– Întâmplător, îmi place noua ta rochie. Era dintr-o mătase de culoarea lavandei și avea imprimeuri roz și argintii, ceva mai elaborat decât ce purta ea de obicei. Deasupra rochiei, pietrele lunii străluceau delicat.

– Când îți cumpăr bijuterii, să le accepți cu eleganță. Vei spune chiar, cum o vei face și acum: „mulțumesc, Hugh iubitule".

– Mulțumesc, Hugh, înghiți ea în sec.

Făcu un pas amenințător spre ea.

– Mulțumesc, Hugh iubitule, rectifică ea instantaneu, însă spre oraorea ei, vocea îi tremură pe cuvânt.

– Ce este, Kate? Ești scoasă din fire. O făcu să se așeze pe canapea, se așeză lângă ea, cu brațul după umerii ei.

Catherine era furioasă pe ea, dar nu se putu abține și plânse. El o lăsă să plângă. Apoi, când suspinele ei se potoliră, simți o uriașă batistă strecurându-i-se în mână. O folosi și-și îndreptă spatele, încercând să pară că și-a revenit.

– Sunt bine, acum. Nu știu ce m-a apucat.

– Eu cred că știi, șopti el. Și mai cred că ar trebui să-mi spui. Ceva în legătură cu faptul că te-am făcut să-mi spui „iubitule". Ochii ei coborâră. Deci, știi… cunosc toate semnele… asta e ceva ce am învățat în toți acești ani în care am avut de-a face cu elevi. Vreau să știu ce s-a întâmplat, Kate.

Poate acesta era momentul în care și-ar putea găsi fericirea.

– Doar că logodna noastră e atât de ireală, șopti ea. Amândoi jucăm un rol, mai ales în fața oamenilor… ca și cum am fi realmente îndrăgostiți.

Poftim! Doar atât de departe îi permitea mândria să meargă… simți cum Hugh devine scorțos; rămase așa până când inspiră adânc și se relaxă. Mâna lui coborî pe creștetul ei.

– Biata de tine, știu că nu e decât ce-a de-a doua alegere… dar mai bine mai puțin decât nimic. O vreme rămaseră tăcuți. Rămase o clipă pe loc, consolată ușor de apropierea și căldura lui, spunându-și că în momente ca acesta va fi mulțumită cu mai puțin și poate în timp va înceta să-și dorească mai mult…

Hugh trebuia să fi ajuns la aceeași concluzie. Spuse cu blândețe:

– Kate, poate că nu vom atinge niciodată culmile, dar cred sincer că, în timp, vom găsi o fericire liniștită și satisfăcătoare. Deocamdată, s-o lăsăm așa. Ai o anumită nevoie de mine, am o anumită nevoie de tine. Hai să nu căutăm perfecțiunea.

Catherine își dădu seama că era în zadar, sufletele lor nu se apropiaseră câtuși de puțin.

Săptămânile care urmară fură lipsite de evenimente. Della părea să accepte acum situația, deși Catherine surprinsese la ea o dată sau de două ori o privire care o făcuse să se întrebe neliniștită dacă nu cumva plănuia răbdătoare ceva, dacă nu cumva avea un as în mânecă.

Apoi veni noiembrie, examenele se apropiară și o mie și una de lucruri păreau să fie mai urgente decât chestiunile personale. Toată lumea vroia ca în perioada asta să meargă toate ca pe roate. Hugh era ocupat aproape în fiecare seară, astfel încât Catherine îl vedea numai la birou. Era aproape bucuroasă, părea să-i dea spațiu să respire. Cecily începuse să plănuiască trusoul Catherinei, fără să-și dea seama că ceva era în neregulă. Dar Cecily îl ridica din toată inima în slăvi pe director, mai ceva ca Beth, și nu putea concepe ca cineva să fie logodită cu el și să nu fie în al nouălea cer. În principal, Catherine își păstra îndoielile pentru ea.

Într-o seară, auzi soneria. Crezu că era directorul; îi spusese că dacă întâlnirea cu cei din comisie se termină mai repede, va trece pe la ea, însă se îndoia. Fu bucuroasă că purta rochia de culoarea lavandei și colierul de la el. Atinse iubitoare bijuteria înainte să deschidă. Îi amintea de singura dată când Hugh o sărutase așa cum tânjea să fie sărutată.

Deschise ușa și bucuria îi pieri instantaneu. Della!

Della trecu pe lângă ea și intră în sufragerie. Își aruncă indiferentă blana de nurcă pe canapea și se întoarse spre Catherine.

– Da? spuse Catherine.

– Nu mă inviți să iau loc? zâmbi Della.

– Nu. Sper că n-o să stai prea mult.

– Ești lipsită de delicatețe, nu? zâmbi din nou Della.

Catherine păru netulburată.

– Îmi lipsesc multe lucruri pe care tu pari să le ai. Sunt alte lucruri pe care le posed, iar tu nu. Sinceritatea, de exemplu. De aceea nu simulez o cordialitate pe care n-o simt!

– Dar ai nevoie de delicatețe ca să fii soție de director. Și echilibru. Trebuie să fii în stare să-ți ascunzi sentimentele.

– E mult mai bine, doamnă Penvyre, să ai sentimente care nu trebuie ascunse sau cu care să-ți fie rușine. St. Enoch a fost construit într-un spirit de sinceritate, integritate, în spiritul iubirii pentru adevăr și realitate. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru cum o să mă descurc eu ca soție de director. Destul de ciudat, dar cred că am tot ce-mi trebuie.

Della-și mușcă buza. Nu reușise s-o zguduie deloc pe mignonă. Urmărind-o, Catherine văzu în ochii ei o strălucire malițioasă și, deși aparent nepăsătoare, i se făcu frică. Ce va face acum?

– Pui mare preț pe integritate? întrebă Della.

– Desigur.

– Atunci, cum de te-ai îndrăgostit de Hugh?

Avu satisfacția de a o vedea pe Catherine realmente speriată. Apoi, Catherine își reveni, însă privirea ei era precaută.

– Va trebui să te explici, doamnă Penvyre.

– Așa intenționez. Crezi că Hugh e integritatea în persoană, nu-i așa? Nu-ți dai seama, proastă mică? Hugh e un om de lume. Ești genul de puritană care se așteaptă să fie prima în viața unui bărbat, nu? Ei bine, nu ești – cu Hugh. Nu-ți dai seama că eu și el am fost iubiți cu mult timp în urmă, înainte ca Ian să intre în scenă? Eram tineri și îndrăgostiți și mariajul nu părea să intre în calculul nostru. Apoi ne-am certat și într-un acces de furie, m-am căsătorit cu Ian.

Se așteptase s-o vadă pe Catherine șifonându-se și fu uluită că nu se întâmplă. Catherine nu-și schimbă culoarea feței; își ținea capul sus. Părea măruntă pe lângă alura atletică a Dellei, dar când începu să vorbească, fu dintr-o dată regală și stăpână pe situație.

– Draga mea doamnă Penvyre, spuse ea amuzată, astea sunt chiar dulcegării expirate… vechea poveste a soției lui Putifar. Se opri și se uită la Della, care părea să nu înțeleagă. Nu cunoști Biblia, Della? Povestea lui Iosif și a… soției disprețuite. A respins-o și soția lui Putifar s-a răzbunat acuzându-l de singurul lucru pe care un bărbat nu-l poate dezminți cu succes. Râse. Nu, Della, Hugh n-a fost niciodată iubitul tău. Hugh Murdoch n-ar seduce niciodată pe fiica omului căruia îi datorează atât de mult. Hugh n-ar avea niciodată de-a face cu o poveste sordidă și clandestină. Ai eșuat, Della, în ultima ta încercare disperată. Ridică blana de nurcă și i-o întinse. Nu mai am nimic să-ți spun. Noapte bună.

Nu exista nici o îndoială cine era mai puternică dintre ele. Della își luă haina, complet nedumerită. La ușă, Della se întoarse și chipul ei dezvălui toată malițiozitatea care se ascundea în spatele frumuseții.

– Crezi că ai câștigat, dar în timp vei descopri că nu e o victorie completă. Acum, îi ești loială lui Hugh, dar când va veni dimineața, îndoielile vor încolți… lucruri mărunte care-ți vor chinui sufletul… și chiar dacă te căsătorești cu Hugh, întotdeauna te vei întreba…

– Noapte bună, spuse Catherine și închise ușa.

Tocamai ieșea din baie, când sună telefonul. Hugh.

– M-am gândit să te sun să-ți spun că o să fiu plecat toată ziua, Kate. Unul din comitetele de la biserică e plasat în Timaru. Vin oameni din toate zonele țării. Trebuie să vorbesc despre administrarea școlilor care țin de biserici. Mă întorc la timp pentru capelă. N-ai vrea să iei un taxi și să fii acolo când îmi voi termina rugăciunile?

Catherine ezită. Următoarea dată când va fi singură cu Hugh, îi va spune despre acuzațiile Dellei și cum era hotărâtă să le stice logodna. Nu era drept să-l supună pe Hugh unei astfel de încercări, după o zi atât de grea.

– Îmi pare rău, Hugh. I-am promis unei prietene că ieșim împreună.

Păru dezamăgit, ceea ce o încălzi pe Catherine. Îi spuse despre câteva lucruri de la birou în legătură cu care trebuia să-i ceară părerea, îi povesti câteva anecdote bizare despre întâlnirea din prezbiteriu, care o făcură să chicotească.

– Cea mai bună la care am participat în ultimii ani. Au avut focuri de artificii adevărate. Atmosfera s-a încins. Cine spune că biserica nu intră în acțiune?!

Părea să nu vrea să închidă, flecărea încontinuu când era evident că nu prea mai avea multe de spus. Când închiseră în cele din urmă, Catherine avu un sentiment curios de mulțumire. Ca și cum, în sfârșit, lucrurile ar fi mers bine, promițând un final fericit. Fusese atât de prietenos, atât de intim în tot ce-i spusese, deși lipsit de importanță, dar emoțional. Păruse aproape… soțul ei. Pentru prima dată, Catherine se simțea în siguranță.

Cât de ciudat… când Della încercase să dea o astfel de lovitură. Poate se simțea mai sigură pentru că Della ajunsese într-un asemenea impas, încât fusese nevoită să folosească o astfel de armă. Însemna că știa că nu avea nici un succes cu Hugh.

Ziua următoare păru plictisitoare fără șansa de a-l vedea pe director intrând și ieșind, știind că nu-l va vedea seara. Catherine se duse în apartamentul lui după-amiază și așeză flori proaspete în vaze.

Poate Hugh va simți nevoia unui foc; se gândi să facă unul. Se apropie de șemineu să-l pregătească. Era destul de dezordine în șemineu. Zeci de poze sfâșiate. Ridică lenește una din ele. Hugh trebuia să fi făcut curățenie. Ciudat… majoritatea bărbaților stocau totul.

…Toate erau fotografii în care apărea Della. Nu trebuia să lase ca asta s-o supere, nu acum, când viitoarul părea luminos. La urma urmelor, și ea făcuse nu de mult același lucru cu pozele lui Kenneth. Se descotorosea de ele înainte de căsătorie. Trebuia să se bucure, dar… erau atât de multe!

La opt și jumătate, Catherine se hotărî să se întâlnească totuși cu directorul. Mâine seară părea peste un milion de ani. Trebuia să rezolve o dată problema cu Della.

Nu avea chef să-i spună lui Cecily unde se duce; putea să simtă că ceva nu era în regulă și să se îngrijoreze. Cu cât mai puțini știau, cu atât mai bine!

Își sprijini bicicleta de unul din pilonii uriași, intră pe ușa laterală care dădea în bucătărie și apoi în aripa directorului. Curând, totul se va lămuri. Avea sentimentul că, deși poate o iubise cândva nebunește pe Della, acum n-o mai iubea. În orice caz, putea un bărbat să continue să iubească o persoană care mințise atât în privința lui? Nu trebuia decât să se hotărască să fie sinceră cu el.

În sufrageria imensă era o lumină aprinsă, iar ușa era întredeschisă. Catherine o împinse puțin și privi înăuntru. Avea sentimentul că Hugh va fi încântat s-o vadă, c-o va primi călduros și că până la urmă nu-i va fi greu să-i spună.

Apoi se opri, împietrită, cu mâna pe clanță, dar fără să mai încerce s-o deschidă mai mult. Nu trebuia… îi văzu deja în mijlocul camerei: Della pe canapea, Hugh aplecat spre ea, spunându-i „oh, Della, Della!“ pe un ton plin de o tulburătoare dorință, pe care Catherine nu-l putu îndura.

Se întoarse în tăcere, ieși pe unde intrase, rugându-se să nu se întâlnească în bucătărie cu cineva, și nu se întâmplă. Încăperile erau luminate fantomatic și călduroase.

Catherine pedală mecanic pe drumul care ocolea dealurile.

Era la un kilometru de liceu când se întâmplă. Drumul era îngust și șerpuit, iar Catherine nu era atât de atentă ca de obicei, când camionul uriaș apăru de după colț, iar ea era prea aproape de mijlocul drumului. Devie într-o parte, camionul la fel, dar aripa dreaptă îi prinse haina și o azvârli de pe bicicletă. Se opri într-un copac de la poalele strâmtorii și rămase acolo neclintită.

Șoferul camionului acționă rapid. Se grăbi către cea mai apropiată casă, chemă o ambulanță și luă crengi s-o bandajeze cu ele. Îi pipăi buzunarele în căutarea unui act de identitate, dar nu găsi nici unul.

Cecily se alarmă abia la miezul nopții. Ea și Gavin se culcaseră devreme și dormeau, dar ea se trezi brusc și se dădu jos din pat.

– Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă somnoros Gavin. Unul din copii?

– Nu. Cathy nu e acasă, am senzația. Nu-mi amintesc s-o fi auzit intrând. Întotdeauna știu, chiar dacă dorm.

– Oh, trebuie să se fi întors. Poate ai dormit mai profund în seara asta.

Se întoarse repede.

– Gavin, nu s-a întors!

– Douăsprezece și jumătate. Megan n-o ține niciodată până târziu, nu? Dacă ar fi ieșit cu directorul, ar fi fost altceva. O s-o sun pe Megan.

– Cathy? La ce oră a plecat spre mine? Dar n-a fost aici!

– Cred că trebuie să se fi dus la liceu. Părea încordată în seara asta. El a fost plecat toată ziua… știi cum eram și noi când ne făceam curte, Cecily; nu aveam idee cât era ceasul. Trebuie să fie acolo. Formă numărul de la rectorat. Directorul răspunse imediat.

– Nu, n-a fost aici. Mi-a spus aseară că iese cu o veche prietenă. Sigur n-ați confundat nimic? Adică, dacă s-a întâlnit cu prietena asta, poate s-or fi dus la teatru. Oh, a plecat cu bicicleta, și asta foarte târziu? Mă ridic imediat din pat. Iau mașina și dau o tură prin preajma casei lui Megan, iar apoi urmez drumul pe care l-ar face în mod normal. Vin imediat să vă iau.

Cecily simțea că dacă cineva putea s-o găsească pe Catherine, acela era directorul. Se gândi că dacă apărea cumva între timp, se va supăra pe ei pentru că intraseră în panică.

Directorul sosi în mai puțin de un sfert de oră, posomorât la față.

– Sun imediat la poliție, să văd dacă s-a raportat vreun accident în localitate.

Nu dură mult. Gavin și Cecily îl auziră spunând:

– Unde? La spitalul Rosehendon? Cât de grav este? Da… slabă și brunetă… ea pare să fie. În jur de șaptesprezece ani? Nu tocmai, douăzeci și trei, dar pare mai mică. Venim imediat. Se întoarse spre cei doi. O fată corespunzând descrierii ei a fost răsturnată de pe bicicletă de către un camion, la Terrace, în jur de nouă. Dar venea spre casă… asta mă face să mă îndoiesc; s-ar putea să nu fie Kate. Dacă ar fi circulat în sens invers, aș fi crezut că venea la mine. Și-a pierdut cunoștința.

– Vin și eu, spuse Cecily. Să-l chem pe vecinul.

Priviră la silueta plăpândă din pat; zăcea acolo, nemișcată; avea o vânătaie la tâmplă și una pe obraz, a căror culoare contrasta înfricoșător cu paloarea feței. Brațele îi atârnau neputincioase de-o parte și de alta a cămășii de spital. Respirația ei era aproape imperceptibilă.

Nu părea posibil să fie Kate, cea atât de plină de viață și de luptătoare. Kate, cu ochii ei teribil de albaștri și cu tenul ei trandafiriu. Negrul de abanos al părului ei nu făcea decât să evidențieze și mai mult lipsa culorii.

Cecily nu putea nici măcar să plângă.

– Nu pare real… bălmăji ea. N-a fost niciodată bolnavă. Ceilalți am fost de multe ori, iar Cathy a fost cea care ne-a îngrijit… A fost întotdeauna alături de noi, în ultimele luni ale lui Stephen. A primit povara lui Beth cu atâta veselie… cu toții ne-am bazat pe ea, iar acum… Nu mai putu să continue.

– Știu… Iubitoare și generoasă, spuse directorul.

– Oh, da… înțeleg. Totuși, nu primește întotdeauna ce merită; de multe ori, lumea n-o apreciază cum trebuie.

Doctorul veni să-i vadă și-i scoase din rezerva Catherinei.

– S-ar putea să nu fie chiar atât de grav pe cât ne-am temut. Nu e profund inconștientă. Mai târziu, îi vom face raze X, desigur.

– Vreo leziune internă? întrebă Hugh.

– Încă nu putem fi siguri, deși nu sunt semne că ar avea vreuna. Șoferul camionului spune că a prins-o și n-a fost o coliziune în forță. Cred că cel mai bine v-ați duce acasă. Vă sunăm îndată ce apare vreo schimbare. Va avea parte de atenție constantă.

– Gavin și Cecily, duceți-vă acasă. Aveți familia voastră. Dar eu nu plec… până nu-și recapătă cunoștința.

– N-aș pleca, dacă n-ai fi aici, îi spuse Cecily. Dar acum, tu ești persoana cea mai apropiată și cea mai dragă ei.

Fu mirată că directorul avea o expresie atât de crispată, dar el se aplecă și o sărută pe obraz:

– Voi sta aici până când… va fi în siguranță.

Veniră regulat s-o examineze pe Catherine, să-i ridice pleoapele și să-i ia pulsul. Comentariile fură foarte evazive. Un timp, Hugh rămase singur cu ea. Stătea acolo, aproape de perna ei, ținând-o de mână; aproape putea s-o audă cum respiră. Cu siguranță, viața care pulsa în el, stabilă și puternică, bătăile inimii lui le vor stimula pe ale ei, chemând-o înapoi din regiunile îndepărtate în care colinda.

Erau singuri, când dintr-o dată pleoapele ei tresăriră, apoi rămaseră neclintite, tresăriră din nou și apoi se deschiseră: ochii albaștri priviră vag în ai lui. Apoi, îl recunoscu.

– Kate!

– Hugh. Mâna micuță se zbătu într-a lui, strângând-o puțin. Pleoapele căzură din nou, se ridicară și de data asta vagul dispăru. Nu pot, Hugh. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Pauză, apoi: am crezut că pot, dar nu pot… fără iubire. Închise ochii și nu văzu privirea lui. Încercă să-și ridice pleoapele, dar nu mai reuși. Îl auzi spunându-i:

– Nu, desigur că nu, Kate. A fost o prostie din partea noastră să credem asta. Dar nu-ți face griji, o să fie bine. Acum, încearcă să dormi, iubito.

– Oh! Vocea ei fu un geamăt de durere. Mă întrebam când îmi vei spune, dar… vocea i se stinse.

– Când îți voi spune, ce, Kate? Dar, ce? Dar ea nu-i răspunse, alunecă în somn, sau inconștiență – Hugh nu știa prea bine.

Catherine era destul de conștientă să știe că nu trebuia să termine propoziția. Se întrebase dacă o să-i spună vreodată „iubito". Ei bine, o făcuse, dar numai din milă, nu pentru că o iubea. O iubea pe Della, văzuse dovada cu ochii ei. Și acum îi spusese că nu se va mai căsători cu el.

Va fi liber; și ea? Se va face bine și la sfârșitul semestrului îi va spune directorului că anul viitor nu se va mai întoarce la liceu. Va înțelege și chiar se va simți ușurat. Apoi, în ianuarie, își va lua altă slujbă, unde nu va fi nevoită să asiste în fiecare zi la fericirea lui cu altcineva.

Conștientiza vag că doctori și asistente veneau la patul ei și făceau lucruri pe care nu le înțelegea, spuneau cuvinte liniștitoare cuiva – probabil lui Hugh – nu știa sigur; era un efort inimaginabil… Catherine adormi.

Câteva ore mai târziu, când se trezi, Hugh era încă acolo, ținând-o de mână. Când se ridică, Kate văzu că era încordat. Îl întrebă cât era ceasul, iar când află, făcu ochii mari și-i spuse că trebuia să se întoarcă la școală.

– O școală care nu poate face față fără directorul ei în caz de urgență e o școală foarte prost organizată.

– Dar totul merge mult mai bine când ești acolo.

Îi zâmbi mai degrabă tandru, se gândi ea.

– Întotdeauna e vorba de St. Enoch, nu-i așa, Kate?

Se mișcă și gemu de durere; o asistentă intră și-i ceru lui Hugh să le lase singure. Le dădu telefon lui Cecily și Gavin să-i liniștească, dar ei veniră imediat. Chiar înainte să sosească, Hugh îi spuse Catherinei:

– Nu vreau să te deranjez cu prea multe acum, dar fii amabilă și satisface-ne curiozitatea. Ai fost accidentată la Terrace, în drum spre

casă, în jurul orei nouă. Cu o seară în urmă mi-ai spus că ieși cu o prietenă, iar lui Cecily i-ai spus că te duci la Megan. Ce s-a întâmplat? Nu-ți stă în obicei. Nu ocolești niciodată adevărul. Ochii lui deveniră mai blânzi. E mult mai probabil să spui adevărul și să-l stânjenești până și pe diavol.

Catherine se gândi că reputația de a spune întotdeauna adevărul avea până la urmă un folos… când mințeai, cel puțin erai crezut. Nu-i putea spune acum directorului ce văzuse seara trecută. S-ar simți responsabil pentru accident… și nu vroia să ghicească vreodată agonia care o făcuse să ignore siguranța rutieră.

– Intenționam să ies cu o veche prietenă, dar când întâlnirea a fost anulată, am simțit o neliniște și m-am gândit să mă duc pe la Megan.

– Neliniște în legătură cu ce… cu noi?

– Da. Și era o noapte frumoasă, așa că m-am plimbat și m-am gândit.

Se lăsă tăcere.

– Și ai luat o decizie… cea despre care mi-ai vorbit, primul lucru când ți-ai recuperat cunoștința… că nu te mai căsătorești cu mine? Tonul lui era egal; ar fi putut discuta foarte bine o chestiune pur academică.

– Da. N-ar fi funcționat niciodată în termenii ăștia, nu?

– Nu. Ai dreptate, Kate. Ar fi fost insuportabil.

Închise ochii… va plânge mai târziu. Acum, trebuia să facă altceva: întinse mâna stângă.

– Vrei să-l scoți, Hugh?

El îi luă mâna și i-o așeză la loc pe cearșaf.

– O să-l lăsăm până ieși din spital. Până se termină școala. Nu va mai face atâta vâlvă.

Catherine se gândi o clipă. Ei bine, vor exista comentarii. Logodna directorului ruptă. Vor bârfi pe tema asta… două logodne într-un an… două despărțiri.

– Ar fi mai înțelept, încuviință ea. Dar, Hugh, trebuie să anulezi redecorarea apartamentului.

Catherine mai petrecu o săptămână în spital. Hugh îi făcu vizite regulate și aduse flori.

– Cu siguranță, nu vei începe lucrul luni. Va mai trece încă o săptămână până să revii la liceu.

– Dar…

– Deși am impresia că până sâmbătă te vei simți mult mai bine. Probabil, ochii îți vor străluci din nou și obrajii tăi își vor recupera culoarea. Catherine păru nedumerită. Nu, nu mă întreba de ce. Am o surpriză pentru tine.

Când Hugh plecă, gândurile ei erau pline de amărăciune. O surpriză… un alt premiu de consolare… își ascunse fața în pernă și plânse.

***

Cecily se întoarse de la telefon.

– Era Hugh. A lăsat un mesaj. Te duce la rectorat în după-amiaza asta. O să mai sune la două. Spune că are o surpriză pentru tine. Mă întreb ce este, Cathy; nu poate fi o altă bijuterie – ar fi adus-o aici… poate decoratorii au terminat… asta trebuie să fie!

– Nu cred că asta e. Nu acum, când toate vechile decorațiuni îi aminteau de frumusețea Dellei. Nu știa care era surpriza și nici măcar nu-i păsa.

Se îmbrăcă simplu, dar cu gust, într-o rochie liliachie și-și puse colierul de la el. Se gândise să-l păstreze, ca amintire a sărutului lor. Dar astăzi, avea să pună punct. Se va întoarce fără inel, dacă reușea să-l convingă pe Hugh.

Pe drum, le fu dificil să flecărească. Nici Hugh nu părea în apele lui. Ajunseră la rectorat. Directorul o luă de braț și o duse în sufragerie, apoi se opri, cu mâna pe clanță.

– E aici, spuse și ochii lui deveniră sumbri. O privi. Și Dumnezeu să te binecuvinteze, Kate. Se aplecă și o sărută pe frunte, cu un curios aer de finalitate, apoi îi deschise ușa și plecă.

Uluită, Catherine intră și se opri.

Kenneth se ridică dintr-un fotoliu și veni nerăbdător spre ea.

Avea senzația ciudată că timpul se oprise în loc, că inima încetase să-i mai bată și că nu mai respiră.

Apoi, când Kenneth ajunse la ea, se lăsă pe spate, bâjbâi după clanță și închise ușa. Se sprijini de ea, simțind nevoia unui ajutor. Când își găsi vocea, fu surprinsă să descopere că suna destul de obișnuit.

– Kenneth… ce te aduce aici?

Kennteh zâmbi, cu ochi tandri.

– Directorul. A trimis după mine. Frumos din partea lui, nu? trebuie să-i recunosc meritele. Nu e deloc egoist, nu? Nu-ți vrea decât fericirea… fericirea noastră.

– Oh, da? Catherinei i se învârtea capul. Nu avea sens… ce era în spatele aranjamentului ăsta? Crezu că știe. Dacă ea și Kenneth se împăcau, directorul n-ar avea nici un regret, n-ar trebui să se gândească la ea, că rămâne singură. S-ar întoarce la prima lui iubire, iar Cathy la a ei.

Nu știa dacă temperamentul ei sau inima frântă, sau amândouă, o țineau atât de încordată, dar trebuia să refuleze odată!

– Și unde crede el să este fericirea mea?

– Alături de mine, zâmbi Kenneth.

– Alături de tine!

Pentru prima oară, Kenneth păru nedumerit.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spui exact ce plănuiește directorul.

– Mi-a telefonat, nu mult după accidentul tău. Mi-a spus că ești apatică și că suferi. Că i-ai spus că nu te poți căsători cu el pentru că nu-l iubești.

– Continuă… gemu Kate.

– Mi-a spus că între voi n-a existat niciodată iubire adevărată… că a fost o situație pe care ați inventat-o împreună pentru că ai auzit conversația pe care am avut-o cu Della pe puntea feribotului. A simțit că e timpul ca totul să fie lămurit. Ai încercat ca lucrurile să meargă bine, dar nu s-a putut. Așa că a trimis după mine. Am zburat în dimineața asta.

Se opri și făcu un pas spre ea, dar gestul ei – mâna ridicată – îl țintui pe loc, ca și fața ei albă și tensionată și privirea ei arzătoare.

– E timpul să afli tot adevărul, Kenneth, ceva ce nici măcar directorul nu știe. De îndată ce a intrat în viața mea, l-am recunoscut ca fiind bărbatul pe care-l iubesc și pe care-l voi iubi întotdeauna, chiar dacă… nu-mi va răspunde niciodată. Nu m-am putut căsători cu tine, așadar ți-am scris o scrisoare în care-ți spuneam că logodna noastră trebuie să se încheie. Vezi tu, Kenneth, când vin zeii adevărați, cei falși pleacă. Am scris-o cu o noapte înainte de a ne îmbarca pe feribot, dar m-am gândit că e mai bine să aștept până ne întoarcem. Oh, de n-aș fi făcut-o! Dar o mai am încă: e într-un sertar, acasă. Asta o să-ți demonstreze, dacă mai ai nevoie de vreo dovadă, că nu te mai iubeam. Între timp, directorul și cu mine am auzit conversația aceea idioată. Ca să-mi salveze onoarea, m-a dus în salon și ne-am prefăcut că ne întâlnisem din întâmplare pe punte. Tu și Della ați fost nedumeriți. Avea motivele lui… n-a fost numai cavalerism. Oh… asta e treaba lui! Știam că nu mă iubește, dar am crezut că putem încerca. Însă mi-am dat seama că nu. Nu mă pot mulțumi doar cu jumătate din inima lui. Plec de aici, și nu vreau să vă mai văd pe tine… sau pe Hugh… vreodată. Poate lucrul care doare cel mai mult e că Hugh a trimis după tine… Vrei să pleci? Îmi pare rău că ai venit după cai verzi pe pereți, dar… te rog, pleacă.

Îi deschise hotărâtă ușa, iar Kenneth ieși fără un cuvânt.

Directorul aștepta în birou; auzi ușa trântindu-se și se opri din plimbare. Ușa se trânti de perete și o mică tornadă îl înfruntă. Unde dispăruseră apatia și paloarea?

– Nu m-ai umilit destul? se răsti la el. L-ai auzit pe logodnicul meu declarându-i-se altei femei… m-ai acoperit… am crezut că e cavalerism, când tot timpul n-a fost decât o șansă să te răzbuni pe Della pentru că n-a vrut să se mărite cu tine. M-ai cerut în căsătorie pentru că un director are nevoie de o soție sensibilă… pentru că Williamson a pus pariu pe asta și ți-ar fi plăcut să-l vezi câștigând… pentru că nu vrei să te atingi de banii murdari ai Dellei! Dar până la urmă n-ai putut să stai departe de ea. M-ai umilit de fiecare dată, m-ai rugat să-ți aranjez camerele și să-i primesc pe Duncani, dar i-ai cerut Dellei să se ocupe de flori și să vină și ea. E o mincinoasă și o trișoare… îți doresc numai bine alături de ea… vei avea o viață îngrozitoare cu ea… bărbații sunt niște idioți… am venit să-ți vorbesc despre ea, să fiu sinceră cu tine, să stăm de vorbă, și ce am găsit? Della în brațele tale, tu aplecat peste ea pe canapea, spunându-i „Della! Della!“ într-un fel în care nu mi-ai spus niciodată „Kate! Kate!“. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi renunțat de mult la Kenneth Batridge. Aveam o scrisoare în buzunar, în noaptea aceea, pe feribot. Imediat ce ai venit la St. Enoch, mi-am dat seama că nu mă pot căsători cu Kenneth. Ai spus cândva că judecata mea e proastă… e adevărat: mai întâi m-am îndrăgostit de Kenneth, apoi de tine! Ei bine, am terminat. Dar dintre toate lucrurile pentru care te urăsc, cel mai mult te urăsc pentru ce ai făcut în după-amiaza asta, pentru că ai încercat să mă împaci cu Kenneth, ca să te poți căsători liniștit cu Della!

Avalanșa de cuvinte se opri. Îi tremurau buzele. Nu va plânge în fața lui. În clipa următoare, directorul fu lângă ea, întorcând-o spre el. Degetele lui erau neîndurătoare în strânsoare, iar ochii lui o priveau fioroși, dar nu cu furie.

– Kate, avem multe de lămurit. Slavă Domnului că am trimis după Batridge… nu, trebuie să mă asculți! Te înșeli, să știi, cu excepția unui lucru. Della este o mincinoasă și o trișoare… și multe alte lucruri neplăcute. Am știut întotdeauna, dar de dragul domnului Symonds, am încercat s-o acopăr.

Cuvintele o șocară într-atât, încât tăcu. Hugh continuă, scuturând-o din când în când.

– Înțelege o dată! N-am iubit-o niciodată pe Della, nici măcar o secundă… Am făcut tot ce mi-a stat în putință s-o împiedic să se mărite cu Ian, pentru că era un om bun, iar ea o ticăloasă, și eu fusesem cel care le făcuse cunoștință. I-a sucit mințile. N-o să mi-o iert niciodată. L-a costat viața, dar mai mult decât atât… i-a distrus spiritul. M-am îndrăgostit de tine în prima zi în care te-am văzut. Pot să-ți spun exact momentul: când am crezut că ai șaptesprezece ani și tu ai spus că ai douăzeci și trei. M-am bucurat nebunește că nu ești minoră. Atât de brusc m-am îndrăgostit de tine. Și partea diabolică a fost că erai logodită cu unul din profesorii mei. N-ar fi contat atât dacă aș fi crezut că te merită, dar vedeam roșu în fața ochilor când te trata așa. Ar fi trebuit să-mi dau seama, cunoscând-o pe Della, că va încerca să ne inducă în eroare. Am încercat s-o trimit departe… m-am întâlnit cu ea la o ceainărie în oraș și i-am spus că aș fi mai fericit dacă ar pleca… că nu mi-aș fi dat acordul ca tatăl ei să ocupe postul la St. Enoch, dacă aș fi știut că vine să stea cu ei. A încercat să câștige influență investind bani în proiectele liceului; am reușit să conving consiliul să nu-i accepte – n-a fost deloc ușor. Ai spus că am rugat-o să se ocupe de flori. Eu am crezut că tu le-ai aranjat și chiar m-am întrebat de ce ai ales ceva atât de elaborat, când îți spusesem că-mi plac lucrurile simple. Nu ți-am spus nimic atunci, pentru că știam că laudele vor suna nesincer. Aș vrea s-o fi făcut… poate până acum am fi clarificat situația. Della mi-a spus în seara aceea că erai emoționată să-i primești pe Duncani și că ai rugat-o să vină și să te ajute să întreții conversația. Ei bine, ca să ne întoarcem la seara în care ai avut accidentul… nu, așteaptă, termin imediat! Și după ce termin, te avertizez, nu vei mai putea vorbi destul de mult timp. Ochii lui licăriră poznaș. În dimineața aceea, Garth Duncan era în mașină cu mine, mergeam împreună la întrunirea de la Timaru. Acum, face și el parte din comitetul de conducere și a fost delegat să mă însoțească. A profitat de ocazie ca să-mi spună câteva

lucruri. Despre apropourile doamnei Symonds cum că ai fi nepotrivită ca soție de director… despre apropourile Dellei cum că Beth ar fi fetița ta. Am văzut roșu în fața ochilor. Iar el bănuia că Della sădește în sufletul tău îndoieli despre care el și Barbara nu știu, pe care le înfrunți cu ceea ce numește el „marca ta specială de curaj". Știam, sau cel puțin așa credeam, că ești în siguranță, în compania unei prietene, și după capelă, am chemat-o pe Della. I-am spus că am aflat cum te tratează, că ești soarele existenței mele, că i-am suportat destule datorită tatălui ei… de fapt, e tatăl ei vitreg, este fiica doamnei Symonds dintr-o căsătorie anterioară… dar nu voi risca să intrevină cineva între noi. Dacă nu va pleca și nu va înceta să se amestece, va trebui să-i cer domnului Symonds să-și dea demisia. Făcu o pauză. Abia dacă știu cum stau. Vezi tu, tot timpul am crezut că încă îl mai iubești pe Kenneth, că în ciuda tuturor defectelor lui, nu poți să nu-l iubești. Dacă ar fi avut vreun pic de decență, ți-ar fi spus acum că i-am spus că te iubesc și că dacă te va face nefericită, îi voi rupe pe rând toate oasele… Se opri din nou și o privi cu nostalgie. Kate… nu-mi place să spun asta, e atât de nepoliticos față de o femeie, chiar dacă femeia aceea e Della, dar nu vreau să rămână nimic neclarificat între noi… a făcut o scenă oribilă. Atunci trebuie să fi venit tu. Am strigat „Della! Della!" din disperare. A făcut istericale, s-a aruncat pe podea, s-a rugat de mine, a țipat și a amenințat că se sinucide. La un moment dat, i-am aruncat un pahar cu apă rece pe față. De ce n-ai putut să vii într-un moment mai grăitor, Kate? De ce n-ai putut să vii atunci? N-ai mai fi crezut c-o iubesc. În cele din urmă, dându-și seama că nimic nu-i era de vreun folos, mi-a mărturisit că ți-a slăbit încrederea în mine. Mi-a spus că a fost la tine și că te-a mințit că am fost iubiți.

De data asta se opri și aștepta să vorbească, rugând-o din priviri. Nu putea să-i demonstreze că era adevărat.

– Așa a făcut, răspunse ea calm.

– Asta e tot ce vei spune? își pierdu el răbdarea.

– Da. Catherine păru surprinsă. Apoi adăugă: n-am crezut-o, prostule… iubitule… așa că ce a mai contat? Dar m-am gândit să vin să-ți spun pentru că eram îngrijorată că va împrăștia zvonul.

– Când am dat-o afară din casă și am dus-o la mama ei – trebuia să vorbesc cu Symonds – mi-a spus plină de năduf: „ce i-am spus lui Cathy o să vă otrăvească fericirea… o să se gândească la asta de fiecare dată când o s-o ții în brațe și o să se întrebe de câte ori m-ai ținut pe mine, înaintea ei.“ Cred că n-am simțit niciodată impulsul de a comite o crimă, Kate, dar atunci am simțit. O privi cercetător. Am impresia că te-ai descurcat mult mai bine decât mine. Ce i-ai spus, Kate?

– Am numit-o „soția lui Putifar“… era prea banal să folosesc alte cuvinte, chicoti Catherine. Una din cele șapte intrigi de bază.

– Oh, Kate, Kate! Tonul lui era plin de admirație și de iubire puternică și inconfundabilă. Nu, nu așa spusese „Della! Della!“. Clătină din cap. Dacă te-ai fi descurcat și cu mine la fel de bine. Oh, Kate, draga mea, iubita mea, dacă ai ști cât am exersat rezerva, cât de teamă mi-a fost că voi pierde șansa de a-ți câștiga inima dacă mă voi grăbi prea mult. Îți amintești când îți vorbeam despre perioada de după nuntă și n-am vrut să-ți spun ce începusem? Vrei să știi? Vroiam să spun „atunci voi fi sigur de tine“. Întinse brațele spre ea. Vino, vesela mea Gordon, iubirea mea.

Catherine veni grăbită în brațele lui. Când se strânseră în jurul ei, îl privi în ochi, zâmbindu-i din priviri:

– De data asta, Hugh, dragul meu, timpul, locul și persoana iubită!

Sfârșit